Departamentul de ***servicii poştale*** al societăţii noastre de difuzare trimite colete de cărţi atât pentru persoanele fizice cât şi cele juridice, în condiţii foarte avantajoase. Sunaţi la telefonul 021-223.63.07 sau scrieţi-ne pe adresa S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE S.R.L., Str. Teodosie Rudeanu, Nr. 54, Sector 1, Bucureşti.

Comenzi on-line:

www. alcris. ro

Titlu original (eng.): Shamrock Season

f ~ ^ Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale

DAVIS, JULIA

Interludiu irlandez / Julia Davis

Traducător: Cecilia Ionescu

Bucureşti: Alcris, 2007.

ISBN 978-973-646-497-3

I. Micu Aurelian (Editor)

II. Drăghici Ioan (Lector)

821.111. 31 = 135.1

Colecţia „ EL si EA '

JULIA DAVIS

Interludiu irlandez

ALCRIS

Traducerea si adaptarea în limba română
de CECILIAIONESCU

Din colecţia "EL şi EA” vă recomandăm următoarele titluri:

646. ABISUL- Sharon Phillips

Deşi trecuseră deja doi ani de când îşi pierduse memoria, Luce reuşise în tot acest timp să ducă o viaţă liniştită în Noua Zeelandă, iar viitorul nu anunţa nimic rău. însă l-a întâlnit pe Conn Ramsay şi ceva s-a trezit în ea. Oare, făcuse parte din fosta ei viaţă? Si dacă era aşa, oare subconştientul îi spunea că această amintire nu trebuie readusă la viaţă? Un lucru era sigur-atracţia pe care o simţea faţă de el, era de nestăpânit. Ce i se va întâmpla dacă-şi va aminti?

647. ÎNTÂLNIRE ÎNSAFARI - *Pat West*

După moartea tatălui ei, Jenny încearcă să menţină pe linia de plutire rezervaţia moştenită de la el, reprezentând totodată căminul ei drag şi afacerea familiei. Dar lupta pentru supravieţuire e grea în sudul Africii, unde natura ascultă numai de propriile legi şi ploaia binecuvântează rar pământurile. Nevoită să accepte ajutorul lui Joshua Adams, tânăra descoperă însă că bărbatul vrea să preia conducere parcului şi plănuieşte schimbări care pot distruge atmosfera locului. Dar adevăratele probleme ale lui Jenny încep abia când îşi dă seama că bărbatul îi poate răpi inima la fel de uşor cum îi răpeşte dreptul de decizie asupra propriei afaceri. Nu e oare evident că Joshua se foloseşte de farmecele sale pentru a deveni stăpân pe Impalavlei?

648. DURERI DISPĂRUTE - *Monica Baker*

Când Anna Drummond află de existenţa bunicilor din partea tatălui, plecă fără ezitare să-i întâlnească la ferma lor din Noua Zeelandă. Aceştia o înconjoară cu toată solicitudinea şi toată dragostea lor. Dar Calum Doig, administratorul proprietăţii, o bănuieşte pe Anna că este îndemnată doar de motivaţii interesate. Cum să suporte această ostilitate din partea bărbatului pe care începe să-l iubească?

Capitolul 1

- Să am o aventură cu George McDonagh? Eu? Dar eşti bolnav, Lou!

Cuvintele se îmbulzeau pe buzele lui Maggie Devlin.

Privi cu mânie receptorul din care tocmai auzise această idee de neconceput.

- Mi-ai putea atribui ceva mai mult gust, nu? izbucni tânăra femeie. Poate este cel mai bun regizor, de la Hitchcoock, dar pe plan uman, mulţumesc mult! Tipul spune orice. Exact ca unchiul meu, Pat. La cinci minute după prima noastră întâlnire, îmi va spune că ochii mei sunt verzi ca trifoiul, că vocea mea îi aminteşte muzica unui pârâu într-o dimineaţă de vară. Nu, chiar nu!

îşi trase sufletul de indignare, înainte de a adăuga virtuos:

- De altfel, nu leg niciodată relaţii personale cu bărbaţii pe care îi intervievez. Ar fi o greşeală profesională.

îşi regretă imediat cuvintele şi hotărî să renunţe înainte de a-i lăsa lui Lou Benjamin timp să întrebe cu cine lega, exact, relaţii personale. Dar îşi aminti scopul telefonului său. Bărbatul care se afla la celălalt capăt al firului era redactorul cronicii de grădinărit din "Limelight" revista săptămânală pentru care lucra Maggie. îl sunase pentru a-i cere

sfatul referitor la o mică grădiniţă pe care o cultiva pe terasa imobilului său în Greenwich Village. Dar conversaţia lor - ca toate cele în care se lăsase antrenată la "Limelight" din ziua în care fusese însărcinată să-i ia un interviu lui George McDonagh - degenerase. începu să descrie marginile sfâşiate ale lăptucilor.

- Păsările! exclamă Maggie o clipă mai târziu. Mă duci, Lou! Păsările mănâncă lăptuci? Pentru mine, aceste păsărele drăguţe se hrăneau cu firimituri şi viermi. Şi ce trebuie să fac? Să aşez o momâie? Da? Serios? Bun, voi încerca. Dar sunt gata să pariez că o va repera vreun vecin noaptea şi va suna la poliţie pentru a semnala prezenţa unui hoţ pe acoperiş. Apoi, vezi articolului din "News"? Haide, cine a auzit vreodată vorbindu-se de o sperietoare în Manhattan?

Regăsindu-şi buna dispoziţie, Maggie începu să râdă. Viaţa la New York rezerva fără încetare surprize noi. îi afirmă lui Lou Benjamin că era un înger şi pentru a răsplăti acest comportament angelic, adăugă iute:

- Diseară, este o proiecţie particulară a ultimului film al lui Clint Eastwood. Vrei să asişti la ea? La ora opt, 1600 Broadway, etajul patru. Acum, te las. îl găsesc pe marele McDonagh la "Sardi", la ora unu. Dacă întârzii, fără îndoială va fi răpit de admiratoare.

închise şi oftă. Lou se arătase atât de fericit, atât de entuziasmat la ideea de a o revedea mai târziu. Măcar dacă s-ar fi putut plasa la nivelul lui! îi aprecia compania, îi admira talentul care-i permitea să ridice grădinăritul la rang de artă, dar gândul de a se afla lângă el într-o sală

întunecată n-o făcea nici să roşească, nici să se înfioare. La drept vorbind, nu roşea şi nici nu se înfiora la perspectiva întâlnirii de acest gen cu nici un bărbat.

Fusese o vreme în care, înainte de a învăţa pe seama sa preţul sentimental al unui eşec matrimonial, Maggie întrezărea în divorţ perspective romantice. Ştia, evident, că un divorţ era întotdeauna trist. Dar, privit în mod abstract, îi apăruse în acelaşi timp ca o situaţie plină de posibilităţi, un fel de declaraţie de experienţă şi disponibilitate. Acum, divorţul său data de aproape un an şi nu ştia prea bine ce imagine arăta în public. în particular, era pur şi simplu amorţită. îi venea tot mai greu să-şi amintească ce era pasiunea. Uneori era tentată să dea o dezminţire nostimă, prin care să pretindă că, pentru ea, pasiunea nu existase niciodată.

îşi consultă ceasul. Nu era timp de evaluat lucrurile neprevăzute ale vieţii. îşi trecu degetele prin părul roşcat strălucitor, îşi aruncă în geantă un carnet de notiţe şi un stilou şi ieşi traversând sala redacţiei de la "Limelight".

- Să mi-l aduci pe George! îi strigă una din fetele de la arhivă.

Maggie scutură din cap, fără să înţeleagă. Tot "efectul McDonagh!" Jumătate din populaţia feminină a Statelor Unite, părea că făcuse pasiune pentru George McDonagh. Tânărul regizor avusese o ascensiune rapidă pe firmamentul de la Hollywood şi ştiuse să captiveze imaginaţia publicului cum puţin regizori o făcuseră vreodată, mai ales la treizeci de ani.

Asta, pentru că nu putea altfel, o accepta. împărtăşea

punctul de vedere al criticilor: realizatorul era filmul. Venise timpul pentru cinefili să acorde regizorilor adularea rezervată până atunci actorilor. Şi George McDonagh avea cu siguranţă un talent extraordinar.

Dar popularitatea sa avea ceva puţin suspect... Prezenţa frecventă în emisiunile televizate, afişele, tricourile împodobite cu portretul său... Pentru Maggie, George McDonagh îi făcea publicului curte cu aceeaşi ardoare ca publicul lui. Nu i-ar fi sugerat să se strecoare pe furiş pe străzi, la adăpostul unor ochelari de soare, nici să refuze pe faţă să vorbească ziariştilor. Dar el exista cu siguranţă chiar în mijlocul jucătorilor singuratici, lăudându-se în maniera tinerelor actriţe de odinioară. Era deplasat pentru un regizor, un artist, să se afişeze în public preamărind un whisky irlandez, să aibă ca ataşat de presă o şireată şi jumătate ca Harriet Mills, care distribuia pentru toată lumea fotografii ale clientului său, în mica sa maşină - un adevărat bolid. La drept vorbind, gândi furioasă Maggie, George McDonagh renunţase la drepturile titlului său de artist. Aceasta considera ultimul său succes, "Arivista", ca pe un mare automat sentimental - pur şi simplu o pervertire a talentului său. De ce, oh, de ce renunţase oare?

în tot cazul, Maggie Devlin va merge până în adâncul problemei. Era chiar scopul interviului de la "Sardi". Poate Harriet Mills aştepta un nou articol elogios despre clientul său superstar, dar tânăra femeie avea cu totul altceva în minte. Cititorii revistei "Limelight" vor cunoaşte tot adevărul despre George McDonagh.

- Maggie! Atenţie!

Dosare zburau în toate părţile. Maggie se izbise de Tracy Nicols şi ea redactoare la "Limelight", cu care împărţea un apartament.

- Iartă-mă, Tracy.

Tânăra femeie se aplecă pentru a-şi ajuta prietena să adune tăieturile din ziare împrăştiate.

- Visam la ceea ce mi-ar plăcea să-i fac lui George McDonagh.

- Ştiu ce mi-ar plăcea mie să-i fac, oftă Tracy.

- Oare, în toată America, sunt singura femeie care nu-şi doreşte să petreacă noaptea cu George McDonagh? exclamă Maggie, exasperată.

- Şi chiar mă întreb de ce...

Prietena sa numără pe degete calităţile bărbatului în chestiune.

- Este inteligent, necăsătorit, amuzant, are un fizic extraordinar şi cel puţin despre el nu poţi să spui că este prea scund pentru tine. Este chiar irlandez.

- Este născut în Brooklyn, exclamă Maggie. Acolo sunt născuţi şi părinţii săi. Este şi mai departe decât mine de Irlanda, cel puţin dacă iei în considerare cantităţile de whisky Ballymacarbury pe care le înghite. Pe de altă parte, a renunţat să se folosească de talentul său, ceea ce mi-l face extrem de antipatic.

Se învârti pe vârful picioarelor şi jupa largă a rochiei din pânză indiană de bumbac, ecru, se roti.

- Cum mă găseşti? exclamă.

- Senzaţională, firește, răspunse Tracy, zâmbind cu

subînţeles în faţa bruştei schimbări de dispoziţie a prietenei sale. Dar nu voi înţelege niciodată cum poţi să mergi pa papainoagele alea şi nici de ce o faci.

Maggie îşi plecă ochii deasupra sandalelor sale din piele neagră lucioasă.

- Tocurile au cinci centimetri, nu mai mult, protestă. Dacă ţi-ai fi petrecut adolescenţa aşteptând să-i vezi crescând pe băieţii din vecinătate, ai înţelege de ce, acum, îmi afişez înălţimea.

- Este pură gelozie din partea mea, oftă Tracy.

Îşi îndepărtă de pe faţa lipsită de orice machiaj părul blond cu şuvite mai deschise de soare.

- Eu mă simt bine în pantofi de tenis şi tot ce pot spune despre picioarele mele, este că sunt în stare să alerge maratonul. Cu siguranţă nu sunt genul lui McDonagh. Dar tu, da, şi o ştii. Pariez pe orice că-ţi va face curte.

- Face curte tuturor femeilor, ripostă Maggie.

După o privire spre ceas, adăugă:

- O şterg. Iartă-mă că te-am lovit. Este pur şi simplu...

- ... Celebrul temperament Devlin. întâlnirea va fi probabil interesantă. Distracţie plăcută.

Tânăra femeie apăsă butonul pentru a chema ascensorul. îşi aminti conversaţia avută la telefon cu expertul în grădinărit de la "Limelight".

- Tracy! strigă. Am vorbit cu Lou. După părerea sa, cele care mănâncă lăptucile sunt păsările şi nu insectele.

- Păsările! N-aş fi crezut!

Maggie uită de grădină şi aproape de tot restul, luând-o cu pas grăbit pe strada patruzeci şi cinci, pentru a o tăia pe

Schubert Alley, centrul cartierului teatrelor. Respiră profund, ca pentru a se pregăti pentru jumătatea de oră zilnică de yoga. îşi goli mintea, şi ignoră mulţimea care circula în jurul ei. Bun, se simţea mai bine. Se simţea revigorată, gata de orice.

La intrarea în faimosul restaurant "Sardi", unul dintre aşezămintele din Broadway, schimbă un salut cu portarul. Sala era plină ochi, remarcă Maggie cu groază. Fireşte. Era miercuri, teatrele jucau la matineu şi toţi cei care voiau să vadă şi să se facă văzuţi, trebuia să prânzească la "Sardi", cu orice preţ. Cu toate acestea, nu va aştepta o masă liberă. în calitatea sa de redactoare pentru unul dintre cele mai importante săptămânale din New York, Maggie dispunea întotdeauna de o masă de invidiat, treizeci şi patru. Dar întrevederea sa cu George McDonagh va fi permanent întreruptă de trecerea oamenilor, în general bine crescuţi totuşi, care nu se vor putea stăpâni să se oprească la masa lor, pentru a exclama cu exuberanţă: "Oh, domnule McDonagh, n-am ratat niciodată un film al dumneavoastră. V-ar supăra să-mi daţi un autograf pe acest şerveţel? Nu pentru mine, fireşte, n-aş îndrăzni niciodată... Este pentru fiica mea, va fi încântată!"

Asta explica foarte exact, îşi spuse Maggie cu o enervare tot mai intensă, de ce se afla la "Sardi" la ora unu, în această zi splendidă de miercuri, la sfârşitul lunii mai. George McDonagh plângea probabil în seara unei zile în care nu dăduse măcar un autograf.

- Bună ziua, domnişoară Devlin, îi spuse călduros şeful personalului.

- Bună ziua, Albert. Dumnezeule, ce de lume! Cum faci oare de-ţi păstrezi calmul? Invitaţii mei sunt deja acolo?

-A sunat domnişoara Mills acum o clipă. Ea şi domnul McDonagh au fost reţinuţi. Era vorba de un telefon venit din străinătate. Vă cere scuze. Vor fi aici la ora unu şi un sfert.

Tânăra femeie se strâmbă. Această întârziere era caracteristică micilor jocuri la care se deda Harriet Mills.

- Mă duc până sus, Albert. La coborâre, mă voi consola cu o bere.

- Foarte bine. Masa dumneavoastră va fi gata când veţi dori.

Maggie urcă treptele care duceau la primul etaj şi avu o ezitare. La
dreapta se afla cotitura lungă a barului; după câte ştia, la această oră a zilei, barmanul era unul dintre cei mai fermecători bărbaţi. Dar un potop de idei greu de suportat o aşteptau la acel bar. Renunţă la plăcerea de a schimba câteva cuvinte cu Ivan Dimitri şi se îndreptă direct spre toalete. Se privi într-o oglindă înconjurată de becuri, ca cele din cabinele teatrelor. Pe vremea când era la colegiu, după ce făcuse un timp parte dintr-o trupă de artă dramatică, înţelesese că nu era făcută să apară pe scenă: prefera să scrie pentru, sau despre teatru. Dar când se privea într-o oglindă la "Sardi", simţea întotdeauna o ciudată exaltare, ca şi când s-ar fi aflat sub reflectoare.

- Cabotino! se admonestă, făcând să se înfoaie părul roşcat. Maniaco! adăugă, admirând fără falsă pudoare pistruii presăraţi pe nasul aristocratic. Cât detestase aceşti

pistrui... până în ziua în care dăduse peste nişte portrete în prim-plan ale Katherinei Hepburn.

Roşind, lăsă cortina să cadă peste umărul său, văzând intrând în trombă o femeie speriată, îmbrăcată într-o rochie din două piese din crepdeşin.

- Este de necrezut! exclamă aceasta. Nu aveţi, din întâmplare, un ac de siguranţă? îmi voi pierde... oh, Dumnezeule!

Maggie trebui să-şi stăpânească un hohot de râs. Fără să prea ştie ce putea să fie "oh, Dumnezeule", n-ar fi vrut cu nici un preţ să poarte unul.

- Nu, îmi pare rău, răspunse. Miercurea, este în general la toaletă o angajată şi va avea cu siguranţă cele necesare, dar până atunci... De ce nu vă adresaţi jos, la vestiar?

- Nu îndrăznesc să cobor, se lamentă femeia.

îşi pipăi îngrijorată trupul generos.

Ceasul lui Maggie arăta unu şi şapte minute.

- Nu vă mişcaţi de aici, spuse. Mă duc să-i cer barmanului.

- Sunteţi un înger.

Femeia se prăbuşi uşurată pe canapeaua acoperită cu tweed, foarte aproape de oglinda cu picior.

-Am impresia că vă cunosc chipul, reluă ea. Sunteţi cineva, nu?

Maggie îşi stăpâni replica ce-i veni pe buze. Ieşi şi trecu prin faţa
scării pentru a merge să-l găsească pe Ivan Dimitri, care lucra la bar de peste treizeci de ani.

- Maggie! exclamă acesta, deschizând larg braţele.

Tânăra femeie îndepărtă un taburet şi se aplecă pentru a-l săruta pe barman pe obraz.

- Dragă Ivan. Te simţi bine?

- Şi mai bine văzându-te. Eşti superbă.

După o scurtă ezitare, adăugă:

- Profesorul a fost într-o zi aici.

Tânăra femeie se încordă, înainte de a ofta:

-Ah... Ce face?

- Părea foarte singuratic.

- Oh, Ivan...

Avea o mare afecţiune pentru acest bărbat politicos, dar şi-ar fi dorit să-l vadă renunţând să însufleţească o căsnicie care încetase de mult să trăiască. Oare cum să i-o spună fără să-l jignească? Intenţiile îi erau bune. O adora pe Maggie şi mărturisea o mare admiraţie pentru fostul ei soţ; John Venoble, celebrul profesor de istoria artei dramatice. Unele dintre cele mai fericite ore, pentru John şi Maggie, se petrecuseră bând la barul lui Ivan şi acesta refuza încă să admită că restul vieţii lor nu va mai fi la fel de idilică.

Maggie încercă un nou efort.

- Anumite alcooluri nu se amestecă, ştii bine, Ivan. John reprezintă vinul alb, eu berea: nu se vor împăca niciodată amândouă.

Maggie zâmbi, dar în realitate, această diferenţă de gust, aparent fără importanţă, devenise sursa unei permanente tensiuni. în ochii lui John, Maggie era lipsită de eleganţă, consumând bere într-un bar chiar dacă o bea în pahare delicate. Chiar dacă numai berea îi putea potoli

setea. Chiar dacă - şi asta era esenţial - îi plăcea berea cu adevărat. Si veşnicile şi liricele comparaţii ale lui John între anumite podgorii din Sylvaner şi o alta din Gewurtztraminer o plictisiseră până la lacrimi.

- N-aveam intenţia să te necăjesc, Maggie, spuse Ivan pe un ton spăşit. Ia loc. îţi voi servi un Heineken.

- Imediat ce voi avea ocazia, îi promise tânăra femeie. Dar am un interviu jos; trebuie s-o şterg. Am trecut doar să te sărut şi pentru a te întreba, din milă pentru o doamnă care altfel îşi va petrece ziua în toaletă, dacă ai un ac de siguranţă.

Ivan vârî mâna sub bar, scoţând de acolo două ace.

- Două fac mai mult decât unul, spuse zâmbind.

Tânăra femeie îi mulţumi cu un alt sărut şi plecă înapoi spre toaletă.

- Mulţumesc mult, şopti doamna în crepdeşin.

- Vă rog.

Maggie se pregăti să iasă; nu dorea să ştie ce va face necunoscuta cu acele. Dar femeia nu terminase cu ea.

- Sunteţi aici pentru acelaşi motiv ca mine? o întrebă cu un râs uşor.

- într-adevăr, nu ştiu, răspunse Maggie, fără să-şi ascundă iritarea.

- Am auzit la radio, în taxi. Este vorba de unul din acele faimoase interviuri, ştiţi? Tocmai făceam cumpărături pentru fiica mea: aşteaptă primul copil şi nu are nici măcar o cutie cu talc... Pe scurt, auzind la radio că George McDonagh va prânzi la "Sardi", i-am spus şoferului: "Schimb destinaţia. Copilul nu se va naşte înainte de o

lună, nu este o urgenţă. Condu-mă la "Sardi". N-am văzut niciodată un film mai ciudat ca "Arivista", dar dumneavoastră? Soţul meu....

- George McDonagh a anunţat la radio prânzul său la "Sardi"? întrebă Maggie pe un ton neîncrezător.

- Desigur. După părerea dumneavoastră, se va afla aici cu Genevieve Joyce? După cum scrie "Post", de-abia aşteaptă să filmeze sub conducerea sa. între noi, dacă soţul său o lasă să se apropie de George McDonagh, este nebun. El...

Maggie nu aşteptă mai mult. Cu obrajii arzând, coborî scara cu pas hotărât.

Capitolul 2

Pentru a pregăti acest interviu, examinase zile întregi fotografii ale regizorului.

îl văzuse zâmbind deasupra unei salatiere mari din lemn, plină ochi cu fasole verde crudă - un ziar de duminică publicase un articol intitulat "Hollywood face mâncarea fără gaz". îl văzuse mijind ochii sub soarele californian, în mica sa maşină bombă. îl văzuse făcând cu ochiul pe un afiş mare din Times Square: ridica un pahar mare de cristal, pentru a bea în sănătatea lumii întregi, băutura care umplea paharul până la marigini, whisky irlandez Ballymacarbury. îl văzuse cu ocazia emisiunilor târzii la televiziune încrucişându-şi şi descrucişându-şi picioarele lungi, îmbrăcate în blugi albaştri mulaţi: improviza cu cel mai mic pretext, mici poeme absurde în cinci versuri, care luau după bunul său plac un accent sumbru şi făcea comentarii ireverenţioase asupra noutăţilor zilei.

Nu fără regret, trebui să cadă de acord cu opinia generală: era seducător. Părea un spiriduş uriaş, cât era de mare. Ochii de un albastru deschis păreau să vadă partea comică a tuturor lucrurilor, părul negru îi cădea în dezordine pe frunte şi-i atingea gulerul cămăşii - când îşi dădea osteneala să poarte una. Nasul era puţin cârn şi avea o gropiţă în bărbie. Reprezenta imaginea californianului adevărat, specia nouă care călărea cai neîmblânziţi înainte de a se întoarce spre meditaţie; bărbaţi în acelaşi timp puternici şi liberi.

De acord, era atrăgător. Recunoscuse asta înainte de a

trece la altceva. în definitiv, seducţia unui regizor avea oare atât de multă importanţă? Alfred Hitchcock câştigase vreodată un concurs de frumuseţe?

Dar, văzându-l apropiindu-se de masa treizeci şi patru, la "Sardi", exact cu o jumătate de oră întârziere, Maggie Devlin trebui să recunoască mai mult: nu era doar atrăgător, avea un farmec fatal. Era bărbatul de viaţă, capabil să distrugă emoţiile unei femei, cum o tornadă poate devasta cel mai solid oraş.

Fără să pară a remarca ochii mari de uimire şi gurile căscate ale femeilor aşezate la mesele prin faţa cărora trecea, înainta spre ea şi Maggie îşi simţi propriile buze întredeschizându-se. Sângele îi pulsa prin vene într-un ritm îndrăcit. Respira greu! Temperatura marca variaţii neliniştitoare: când ardea, apoi îngheţa şi din nou ardea. într-o clipă de groază, crezu că i se va face brusc rău. Dar nu, nu era vorba de o boală. Era dorinţa în stare brută, de o incredibilă plăcere.

Corpul şi sufletul i se coalizară imediat, pentru a îndepărta asemenea senzaţii. Dorinţa cedă locul unui val de furie îndreptat împotriva tânărului regizor. N-avea dreptul să-şi folosească astfel avantajele fizice. Se apropie de ea cu mersul lent şi suplu, cu un zâmbet obraznic, ca şi când ar fi fost felul de mâncare al zilei la "Sardi". Maggie era şi mai furioasă împotriva ei însăşi: îşi reproşa că reacţiona la farmecul său, la un nivel primitiv, asupra căruia nu avea nici un control.

Regizorul o luă înaintea Harrietei, nelăsând-o pe aceasta să facă prezentările.

- Bună ziua, Maggie Devlin, făcu pe o intonaţie melodioasă care evoca accentul irlandez.

Ochii de un albastru deschis o priviră drept în faţă. Dar spiriduşul ieşi la suprafaţă; ochii străluciră.

Tânăra femeie îi spune un "bună ziua" detaşat, în timp ce-i întindea ceremonioasă mâna... dar reuşi doar să răstoarne sticla de Heineken spre paharul umplut cu cuburi de gheaţă, în care de-abia îşi turnase bere. Sticlă, pahar, gheaţă şi bere, căzură pe mocheta roşie. La mesele vecine, se întoarseră nişte capete. Un chelner tânăr se repezi să schimbe faţa de masă udă şi să cureţe covorul. Maggie încerca disperată să găsească o remarcă spirituală, dar brusc, mintea îi fu şi mai stângace decât trupul.

George McDonagh nu cunoştea acest gen de probleme. îşi încreţi buzele, se aplecă spre masă pentru a o privi pe tânăra femeie îndeaproape şi rosti unul dintre celebrele mici poeme instantanee:

"Era o tânără femeie numită Maggie
Care, când se cherchelea,
Răsturna toate băuturile,
Prefăcându-se în copil poznaş.
Această uimitoare femeie tânără se numea Maggie."

- Foarte iscusit, recunoscu fără să vrea Maggie.

- Nu-i aşa?

George McDonagh se aşează lângă ea şi-i presă braţul.

- Să nu-ţi pese. Paharul din care ai băut nu trebuia atins de alte buze, îi spuse. Aşa că ai făcut bine să-l arunci...

O sărută ştrengăreşte o obraz.

- Eşti un spectacol reconfortant, într-o frumoasă zi de primăvară.

Maggie nu se considera o femeie cu ifose.

Trăia în vechiul bastion al boemei, Greenwich Vilage. Vorbea cu necunoscuţi pe stradă. Manierele rafinate ale anumitor prieteni ai fostului său soţ o exasperaseră. Fata cu care împărţea apartamentul era liberă de orice complex. Dar intimitatea instantanee pe care o degaja George McDonagh o apăsa.

îşi presa acum coapsa îmbrăcată în blugi scumpi de a ei. Bumbacul subţire al rochiei constituia o barieră ineficace. Atingerea îi ardea pielea. Fără măcar să încerce să-şi ascundă gestul, se îndepărtă.

- Masa asta blestemată, Maggie! exclamă Harriet Mills, pentru a face o diversiune.

Nu înţeleg de ce îţi place acest colţ. De-abia ai loc să respiri. Este bun doar pentru un bărbat căsătorit şi amanta sa.

îşi agită imperios mâna grăsuţă.

- Lasă-mă să-i cer lui Albert să mă scoată din această Siberie.

- Vom rămâne aici, spuse ferm Maggie. Nu te nelinişti; admiratoarele lui George vor face în aşa fel încât să-l găsească. Cu atât mai mult, adăugă, cu cât a avut grijă să anunţe la radio unde se va afla. Oare sunt deja în rânduri de câte zece la uşă?

- întâlnirea noastră trebuia să rămână secretă?

Sprâncenele irlandeze groase ale lui George se agitară sugestiv.

- N-aş vedea nici un inconvenient să am una cu dumneata, frumoaso cu ochi de smarald. Probabil eşti fermecătoare când laşi lucrurile să meargă de la sine.

Cu un gest neglijent, îşi trecu mâna sub părul lui Maggie pentru a evalua tensiunea de la ceafă.

- Este exact ce credeam. O adevărată coardă încordată. Ai făcut vreun masaj shiatsu? Aş fi încântat să pot pune mâna pe trupul dumitale.

- George! exclamă Harriet.

Dacă vocea îi era mai mult glumeaţă decât usturătoare, s-ar fi spus că era o mamă scandalizată în aparenţă, dar mândră în taină.

-Ah, iată-vă, reluă,la sosirea chelnerului care-i aduse tinerei femei un alt Heineken. Maggie, cum faci să rămâi atât de subţire bând bere? Cu siguranţă, eu aş face mai bine să iau un Perrier.

Harriet Mills era complet rotundă, de la buclele cenuşii, până la gleznele durdulii.

- Dar de ce aş căuta să rămân subţire? De altfel, detest băuturile gazoase. Voi lua un Martini sec.

George comandă un whisky irlandez. O privi pe Maggie.

- Evident, n-aş putea să beau în sănătatea unei roşcate superbe altceva, declară cu un accent apăsat.

Maggie îşi scoase carnetul de notiţe şi stiloul; se prefăcu că reflectează.

- Roşcatele... Să fi neglijat preferinţa pentru roşcate, studiind extrasele din ziare? Să vedem. Linda Lessing este brunetă.

Linda Lessing era vedeta din "Arivista" şi, dând crezare

ziariştilor, prietenă foarte intimă cu regizorul.

- Micki Brook este blondă.

Era numele unei cântăreţe pop din California, care ajunsese pe culmi cu un cântec de succes intitulat "Casa lui George".

- Elizabeth Barry, de asemenea.

Era vorba de o cronicară independentă, pe care Maggie o cunoştea puţin. Scrisese într-o revistă un articol foarte explicit asupra relaţiei sale cu George. Tânăra femeie dădu din cap cu un aer trist, bine jucat.

- Nici o preferinţă mărturisită pentru roşcate. Chiar nici una.

- Poate este vremea să-mi lărgesc evantaiul gusturilor, făcu George McDonagh.

Ochii de culoare deschisă erau amuzaţi.

- Poate este vremea să capeţi gust, punct, ripostă suav Maggie.

- Oh, George, te-a luat pe nepregătite, remarcă Harriet.

- Deloc. Sunt pregătit. Ard.

- Este prea mult! exclamă Harriet, care în excesul de ilaritate era gata să se prăbuşească peste masă. Ai mai întâlnit un tânăr indecent ca acesta, Maggie?

- Niciodată, declară cu seriozitate tânăra femeie şi regret că n-am fost trimisă de un ziar de scandal. Cititorii revistei "Limelight" mi-e teamă că nu le pasă de viaţa sexuală a lui George McDonagh. înainte de orice, vor să ştie asta: de ce cel mai înzestrat regizor din America întoarce spatele talentului său pentru a se complace la Hollywood? Odinioară, zeul dumitale era creativitatea.

Acum, este oare banul? De ce faci pe bufonul de pe o coastă pe alta, în loc să mergi să te ascunzi în fundul pădurii, cum ai făcut-o înainte, pentru a lucra asupra unui scenariu nou?

Deschise carnetul de notiţe şi-l privi pe George. Zâmbetul acestuia se ştersese până la urmă, remarcă uşurată. Dădu o ultimă lovitură:

- Am o impresie teribilă: te-ai decis să renunţi la talentul creativ pentru a-ţi consacra toată energia să te vinzi. George McDonagh este interesant, de acord. Dar reprezintă oare arta?

Chelnerul se întoarse cu whiskyul ilrnadez al lui George şi Mariniul sec al Harrietei Mills.

- N-am simţit niciodată o asemenea nevoie de a bea, declară regizorul.

Ridică paharul, îl ciocni grav de paharul de bere pe care-l ţinea Maggie. Lovitura uşoară se transmise în tot trupul tinerei femei, ca şi când pieile şi nu paharele lor se atinseseră. Ochii de culoare albastru-deschis se plimbară pe faţa lui Maggie, două albine căutând miere pe un câmp de dulcişor. Evident, intenţiona să-i dea această impresie. O clipă tinerei femei îi veni să strige "Da!" Trebui să întoarcă privirea pentru a se întări. George îi spuse Harrietei:

- Mi-ai promis o pisicuţă inofensivă. După asta, mă întreb ce înseamnă tigri?

- Eşti snoabă, Maggie, iată necazul, declară Harriet. Ai vrea să faci din George proprietatea unor esteţi din Greenwich Village. Fără îndoială ţi-ar plăcea enorm să

mergi într-o noapte ploioasă, la micul cinematograf din colţ pentru a-i savura filmul. Nu suporţi să vezi oamenii făcând coadă în faţa celor mai mari săli de pe Broadway pentru a asista la proiecţia "Arivistei".

- Puţin mă interesează să contribui la cultura maselor, ripostă Maggie. Dar, după părerea mea, publicul, când are de ales, preferă calitatea "falsului".

- Aşteaptă puţin, făcu regizorul, cu o mână ridicată. "New York Times" a calificat "Arivista" drept o comedie romantică în marea tradiţie. Dacă "Times" spune asta, trebuie să fie adevărat.

Tonul era degajat, privirea arunca o provocare.

- Am citit şi eu critica, spuse tânăra femeie. Nu-mi venea să cred că autorul şi cu mine am văzut acelaşi film, în aceeaşi seară, în aceeaşi sală de proiecţie. Dar ceea ce el şi cu mine am gândit, n-are importanţă. Care este părerea dumitale despre film, George? Creatorului "Visurilor irlandeze" i-a plăcut într-adevăr "Arivista"?

Regizorul îi aruncă o privire ucigătoare.

- Ţi-a plăcut "Visuri irlandeze"? Filmul a fost la înălţimea criteriilor dumitale?

- L-am adorat. Dintre filmele dumitale, este preferatul meu şi unul din favoritele mele din toate producţiile cinematografice.

- Fireşte.

- Acum îl renegi, presupun...

- Am spus eu asta?

- Ei bine, exprimă adevărata natură irlandeză, nu-i aşa, cu părţile sale bune şi rele. Este distanţă lungă de acolo

până la a improviza, într-o emisiune de televiziune, mici poeme îndrăzneţe, sau de a face publicitate unui whisky. Dumneata...

- Oh, "Visuri irlandeze" este un film fermecător, o întrerupse Harriet Mills, dacă apreciezi aceste producţii de buget redus. Dar n-are clasa a ceea ce face recent George. N-aş fi mirată dacă "Arivista" ar curăţa toate Oscarurile.

- Oare asta contează? exclamă Maggie. Mi-ar plăcea să ştiu un lucru: când te vei hotărî să facei un alt film, George McDonagh, cu condiţia să te poţi îndepărta din circuitele de publicitate, care va fi? "întoarcerea la nopţile irlandeze" sau "Fiul arivistei"?

- înainte de a-l face pe unul sau pe celălalt, propun să prânzim, sugeră nervoasă Harriet.

îşi concentra atenţia asupra listei de bucate.

- Mă întreb de ce îmi dau osteneala să citesc asta. Voi mânca gogoşi umplute cu carne. Nu le rezist niciodată.

- Eu, voi bea un alt whisky irlandez, făcu George, cu o privire ursuză la adresa lui Maggie. Ţi-ai brevetat tehnica interviului? îţi bombardezi victima cu o mulţime de acuzaţii îngrozitoare, o împingi să bea şi, când nu mai ştie ce să spună, îi storci tot felul de declaraţii ascunse? Bravo!

Tânăra femeie roşi.

- Dacă mă judeci cu ostilitate, îmi pare rău. Respect...

- Da, desigur, făcu Harriet pe un ton liniştitor. Si, după mine, ar trebui să fii prima care să cunoască subiectul viitorului film al lui George.

- Harriet...

- Crede-mă, George, ştiu ce spun. De ce să fie "Times"

şi "Variety" mereu primele? Este rândul lui "Limelight" să facă o dezvăluire. Pariez că asta merită prima pagină.

- Nu pot garanta nimic, spuse Maggie, dar după părerea mea, dacă Shakespeare nu iese din mormânt, o vei avea.

- Harriet...

- Lasă, George. îi va plăcea asta la nebunie. Este tânără. Ce vârstă ai, iubito? Douăzeci şi trei?

- Douăzeci şi patru.

- Tocmai. George, anunţă ataşata de presă, cu o voce sonoră, va turna cea mai extraordinară comedie muzicală rock realizată vreodată.

- O comedie muzicală rock? repetă tânăra femeie.

- Singura, adevărata, unica, afirmă Harriet.

- Dar există vreo duzină de regizori competenţi în stare să filmeze asta.

Maggie se întoarse spre George. Faţa i se contractase ca efect al unei emoţii de neînţeles.

- Ocupi o poziţie însemnată, reluă. Ai pâinea şi cuţitul în mână. Dacă ai dori să faci un "Hamlet" jucat de o trupă de canguri, ai găsi fondurile necesare. într-adevăr, doreşti să torni o comedie muzicală rock? Ai nevoie de o altă proprietate la Malibu? îţi trebuie un avion cu reacţie personal?

George împinse masa şi se ridică.

- Nu sunt obligat să suport asta, făcu cu o voce joasă şi rece şi nu voi suporta. Aşa că, scrie ce-ţi va plăcea despre mine, puţin îmi pasă, adăugă cu un fulger în ochi.

Harriet era şi ea în picioare. îi trăgea de mânecă, rugându-i, implorându-i pe amândoi.

- George! Maggie! Copii proşti! Povestea asta este ridicolă!

Sunt în lumea spectacolului de ani de zile şi niciodată....

Fu întreruptă de sosirea în mare grabă la masa lor a femeii căreia îi venise Maggie în ajutor. Ca şi când erau prietene vechi, femeia exclamă pe un ton de reproş familiar:

- Ei bine, draga mea! Nu mi-ai spus că vei prânzi cu el!

îi întinse amândouă mâinile lui George McDonagh.

- Mă numesc Charlotte Prentiss, sunt din Bronxville şi ţin să vă spun că...

Bărbatul care-şi iubea atât de mult publicul, trecu prin faţa ei fără nici cea mai mică amabilitate şi ieşi cu paşi mari din restaurant.

Lui Maggie îi trebuiră zece minute pentru a plăti nota la "Sardi". Harriet Mills în pragul apoplexiei, voia cu orice preţ să treacă nota în contul său, dar "Limelight" nu lăsa niciodată să plătească ataşaţii de presă. Apoi, Maggie mai avu nevoie de zece minute pentru a ajunge la birou. îi fură necesare mai puţin de două ore pentru a-şi bate la maşină articolul despre George McDonagh, şi două minute pentru a-l duce lui Ben Harris, redactorul şef, la celălalt capăt al sălii redacţiei. încă cincisprezece minute şi un telefon o chemă la Ben.

"Asta va fi prima pagină!" îşi spuse jubilând. Era sigură că nu scrisese niciodată ceva mai bun. Lumea spectacolului, oraşul întreg va vorbi timp de săptămâni despre portretul făcut lui George McDonagh. Se gândea că

va primi chiar un premiu. Spusese adevărul, tot adevărul, fără subterfugii, fără ornamente şi pentru cea mai mare parte dintre jurnalişti, nimic nu avea mai multă valoare, când era vorba de un război, un restaurant sau altceva.

- Ia loc, puştoaico, spuse Ben Harris, când Maggie intră în biroul său.

Era un bărbat scund şi bondoc, cu părul rar, care trecuse probabil de vârsta pensionării. După câte ştia Maggie, era şi una dintre fiinţele cele mai inteligente şi mai generoase... cu siguranţă singurul bărbat din New York căruia îi putea permite să-i spună" puştoaică". Se aşează în fotoliul vechi din piele, în faţa lui.

- Ei bine? îl întrebă cu înflăcărare.

- Strălucit, făcu Ben. De ani de zile n-am citit ceva mai bun. Dar nu-i dau drumul.

Maggie făcu ochii mari. Probabil glumea. Aştepta să vadă apărând zâmbetul pieziş atât de drag. Dar nici un zâmbet. Ben scoase dintr-o scrumieră ceea ce rămăsese dintr-o ţigară şi începu să tragă energic din ea.

- Nu înţeleg, spuse Maggie.

- Este strălucit, dar nu este un reportaj. Seamănă mai curând cu o răzbunare. Scoase ţigara dintre buze şi o aruncă, la jumătatea încăperii, spre un coş de hârtii din metal. Ateriză în coş. Ţigările lui Ben aterizau întotdeauna în coş.

- Tipul ăsta ţi-a făcut ceva? o întrebă pe tânăra femeie. Te-a sedus şi apoi te-a părăsit?

- în nici un caz, Ben! Cum poţi....

- Iartă-mă, puştoaico. Dar articolul acesta nu-ţi

seamănă. Este crud.

- Crud? protestă Maggie. Ştii ce este crud? Criticii care fac pe dracu-n patru pentru a vorbi de bine despre "Arivista": le este teamă că, în caz contrar, trec drept snobi în faţa marelui public. Ei sunt cruzi cu cinefilii, cu George McDonagh şi-şi trădează profesia.

- Maggie, iubito, destul! Mergi prea departe. Există în acest oraş critici cărora le face plăcere să critice violent un film, cel dintâi Spencer White al nostru Ei haide...

- Iată de ce îmi pui beţe în roate, îl întrerupse Maggie, pentru că articolul meu nu corespunde celui al lui Spencer!

Cu braţele încrucişate, îşi privea redactorul şef ca pentru a-l provoca s-o contrazică.

- Ei aş! făcu acesta pe un ton ironic. De altfel, în articolul tău nu critici sever un film, ci o fiinţă omenească. Dacă îi dau drumul, s-ar putea să ne dea în judecată.

Tânăra femeie se ridică.

- De ce nu-i ceri Harrietei Mills să-ţi facă articolul despre George McDonagh? Cu siguranţă, îţi va mulţumi concepţia despre un reportaj obiectiv.

- Aşază-te! strigă Ben.

Cu un gest dur, deschise cutia cu ţigări, scoţând una. Maggie ezită în faţa a numeroase reacţii diferite, unele mai dramatice decât altele. în cele din urmă, se aşeză.

- Ascultă-mă, Maggie, ascultă-mă bine. Am încercat vreodată să te fac să laşi steagul jos? Nu, îşi răspunse la întrebare în locul său, niciodată. Te-am angajat în perioada când de-abia ieşisei din colegiu, din cauza opiniilor tale pasionate... unele puţin excesive, după părerea mea, dar

întotdeauna sincere, fără să te preocupe moda.

- M-ai angajat pentru că eram doamna John Venable.

- Fugi de-aici, Maggi, iubito. După părerea ta, de ce naiba te-aş fi îndemnat să-ţi semnezi articolele cu numele de fată? Pentru că, în acea perioadă, erai o persoană sinceră, cum ai rămas. Eşecul căsniciei tale m-a întristat. Superinţa ta m-a durut. Dar sincer, puştoaico, scăpând de influenţa lui John, ai dobândit mai mult talent. în zadar vorbeşti douăsprezece limbi străine şi ai tot atâtea diplome pentru a o dovedi, îţi trebuie două cazmale şi o sapă pentru a-ţi duce proza la capăt.

îi întinse lui Maggie manuscrisul.

- Acest articol nu este demn de tine.

Este plin de pasiune, dar de o pasiune denaturată. De ce nu încerci să-l rescrii? Lasă să treacă o noapte dacă....

Sună telefonul. Ben ridică receptorul.

- Harris, exclamă. Cine? Clive! Ce faci, bătrâne frate?

îi făcu semn tinerei femei să aştepte. Năucită, aceasta rămase în fotoliu. Articolul său, preţiosul său articol, paşaportul pentru premiul Pulitzer, se odihnea pe sugativa lui Ben, unde acesta îl lăsase să cadă. Coperte care cuprindeau vechi numere din "Limelight", fotografii lipsite de rame ale nepoţilor lui Ben, storuri veneţiene, niciodată pe deplin curate, coşul oribil în care Ben îşi arunca mucurile de ţigări... toate îi erau foarte familiare, foarte dragi. Avea un nod dureros în gât.

Ben încheie conversaţia telefonică. Reluă articolul lui Maggie şi i-l întinse din nou.

- Ei bine, ce spui, puştoaico? Vrei să treci iar la maşina

de scris?

- Si dacă spun nu?

- Ne putem dispensa de un articol despre George McDonagh, îi ripostă ridicând din umeri. Galeria Hammer expune tablourile lui William Horton. îmi pot face coperta aşa: "Un impresionist american s-a întors acasă". Ce spui de asta?

- Este bine. Am văzut tablourile lui Horton. Sunt interesante. Nenorocirea este că Horton a murit. Articolul nu-i va fi de nici un folos, chiar dacă apare pe copertă. Al meu, ar putea salva viaţa unui artist.

De data aceasta, Maggie se ridică.

- Ben, te iubesc foarte mult. M-ai învăţat... n-aş fi în stare să spun câte. Sunt sigură că te gândeşti că faci ce este mai bine, chiar în ceea ce mă priveşte, nedând drumul articolului. Dar nu pot suporta asta. Este ceva fundamental în joc.

Reuşi să schiţeze un zâmbet uşor trist.

- De fapt, încerc să găsesc cuvintele pentru a spune: "Demisionez".

îşi luă articolul, făcu din el un avion şi-l aruncă în aer, prin încăpere, spre cimitirul pentru ţigările răposate ale lui Ben.

Capitolul 3

Să golească un birou, după ce-şi dăduse demisia, îşi spuse Maggie dezolată, era aproape la fel de dureros, ca mutarea dintr-un apartament, după eşecul unei căsnicii.

Fiecare obiect evoca amintiri, emoţii, de la taloanele biletelor pentru repetiţii generale pe Broadway, până la exemplarul jerpelit al cărţii de căpătâi a scriitorilor, "Elemente de stil", până la meniuri de la restaurantul japonez vecin, până la telegrama pe care o ştia de mult pe dinafară fără să se fi putut hotărî vreodată s-o arunce. Spunea: "Talentul se dezvăluie întotdeauna. Venable o iubeşte pe Devlin".

în acea vreme, fusese o perioadă frumoasă. Căsnicia îi era la început, plină de promisiuni. De asemenea şi cariera lui Maggie, şi amândouă se îmbinau în mod încântător. Telegrama soţului său urmase după publicarea în "Limelight" a primului său articol: interviul unei actriţe celebre în lumea întreagă pentru groaza sa de jurnalişti. John Venable le prezentase pe cele două femei una alteia, în timpul unei recepţii din micul comitet; Maggie, o asigură acesta pe actriţă, era acolo "în civil" şi nu în calitate de reporter. Tinereţea şi exuberanţa lui Maggie o dezarmase pe vedeta care îmbătrânise; năucise pe toată lumea pretinzând să fie intervievată de tânăra femeie şi i se oferise pe tavă, ceea ce pentru o începătoare, constituia o exclusivitate unică.

Pipăi nervoasă telegrama mototolită. Actriţa ieşise definitiv de pe scenă câteva luni mai înainte. Maggie fusese cea care redactase necrologul. Cortina căzuse peste

căsnicia lui Maggie Devlin şi a lui John Venable. Si tânăra femeie tocmai scrisese "Pauză" pe afişul carierei sale, exact în clipa în care aceasta promitea să ţină mult timp.

Strânse telegrama în pumn.

Tracy Nichols sosea în fugă, disperată.

- Maggie! Oare ce se întâmplă? Tocmai l-am văzut pe Ben: este foarte agitat. Mi-a spus că ai demisionat şi că n-a reuşit să te facă să-ţi schimbi părerea, punct.

Tânăra femeie ridică din umeri şi încercă să zâmbească.

- Dar de ce?

Blonda sa prietenă era gata să plângă. Se aşeză pe biroul lui Maggie, în plină harababură.

- Mi-a refuzat articolul despre George McDonagh.

- Si demisionezi pentru asta? Dar se întâmplă tuturor. Este ca şi când...

Tracy străbătu cu privirea toată sala redacţiei, pentru a căuta o comparaţie. Maşinile de scris ţăcăneau în jur. Cineva smulse cu zgomot o foaie de hârtie şi puse o foaie curată.

- Este ca şi când medicii pierd bolnavi. Li se întâmplă şi celor mai buni dintre ei. înghiţi în sec şi continui.

Maggie scoase un lung oftat.

- îmi place Ben, îl admir, dar motivele pentru care refuză acest articol nu sunt bune.

- Aşteaptă o săptămână, o rugă prietena sa. Ben este copleşit. Eu la fel. îţi arunci cariera pe fereastră.

- Nu te sinchisi de asta. Voi găsi o slujbă. Voi continua să plătesc partea mea de chirie.... Nu, iartă-mă, Tracy,

adăugă imediat. Ştiu că nu te gândeai la asta.

Brusc, fură înconjurate de ceilalţi membri ai echipei: vestea demisiei lui Maggie se răspândise. Deja apăruseră versiuni deformate.

- Vei asigura critica cinematografică pentru "Time", nu-i aşa? întrebă adjuncta cronicarului de dans, cu o invidie prost ascunsă. Te-a recomandat fostul tău soţ?

Maggie începu să râdă, dar îi veniră lacrimi în ochi. îi vor lipsi toţi aceşti oameni, familia sa.

încercă să-şi ascundă emoţia începând să-şi facă din nou curăţenie în birou. Avea comori de dus acasă, pentru a le aranja în plicuri mari, sus în dulap; hârtii şi obiecte de aruncat, materiale care aparţineau ziarului. Incredibil ce se putea îngrămădi într-un birou. Capacul unui borcan din carton cu iaurt cu dude... pe care de ce naiba îl păstrase? La coş. O broşură a Oficiului de turism irlandez. Ezită, cuprinsă de un sentiment dureros. La coş! Chiar dacă-şi găsea imediat o slujbă, nu va avea trei săptămâni de concediu plătit în august. Adio visului de a merge la Abbey Theatre, la Dublin. Adio visului de a vizita pe bicicletă comitatul Cork, pentru a evoca fantomele prietenoase ale strămoşilor săi.

Când termină, îl chemă la telefon pe Lou Benjamin.

- Lou? Maggie la aparat. Mă tem că nu te voi putea duce diseară să vezi filmul. Am pierdut dreptul de a intra în sala de proiecţie. Tocmai mi-am dat demisia.

- Ştiu. Am aflat acum treizeci de secunde. Mă pregăteam să cobor. Pot să-ţi ofer un pahar?

- Mulţumesc, dar doresc să mă întorc acasă şi să intru

sub un duş rece. Pentru o săptămână.

- Vom putea totuşi să cinăm împreună, nu? Voi veni pentru tine chiar până în Greenwich Village. Vreau să-ţi văd grădina. Sunt sigur că lăptucile tale au nevoie să fie rărite. Dar ai o inimă prea tandră.

- Nu este şi părerea lui Ben Harris, făcu Maggie pe un ton ironic. îşi adună lucrurile, bătu uşor cu palma în birou, îşi luă adio de la
toată lumea şi plecă.

Tracy Nichols nu reuşise niciodată s-o facă pe Maggie să capete gust pentru jogging. Să se scoale în zorii zilei pentru a face gâfâind turul Washington Parkului, în timp ce respira adânc oxidul de carbon.... nu, Maggie nu putea să accepte ideea. Să meargă, era altceva. Evident, respira acelaşi aer, dar cu mai puţină energie. Iar mersul o ducea măcar undeva. Dacă făceai pe jos, ca ea, aproape în fiecare zi drumul de acasă la birou şi întors, aveai şi un beneficiu în plus: evitai metrourile ticsite şi autobuzele prea lente.

în acea după-amiază, Maggie murea de dorinţa de a sări într-un taxi şi să-l lase să-i ducă trupul epuizat până la apartamentul său. Dar ştia, oboseala era datorată mai ales emoţiilor. Drumul pe jos îi va face bine. De altfel, i se părea important să se ţină de ritual pentru ultima dată. îşi acordă patruzeci şi cinci de minute pentru a face cei trei kilometri care o despărţeau de casă.

Se gândise la numeroasele intersecţii pe care le avea de trecut, la mulţimea care se înghesuia pe trotuare la acest sfârşit de după-amiază, la căldură, la înălţimea

tocurilor. Dar uitase un element: trebuia să treacă prin faţa imensului afiş de pe care George McDonagh ridica paharul de whisky irlandez. Chiar dacă şi-ar fi amintit, n-ar fi putut bănui cu ce forţă o încremeni acel spectacol pe loc şi cât timp o va ţine nemişcată.

La colţul străzii patruzeci şi trei cu bulevardul al şaptelea, se opri şi ridică ochii. Fu străbătută toată de valuri de emoţii. Apreciase întotdeauna la acest afiş îmbinarea reuşită de realism şi vrajă. în acea clipă în care amintirea chipului şi a prezenţei lui George McDonagh îi rămăsese atât de prezentă în minte, afişul avu efectul unei apariţii. Ochii de culoare albastru-deschis erau vii, o priveau. Paharul se întindea spre propriul pahar de bere. Gura se întredeschidea pentru un poem care-i conţinea numele. Bărbatul de pe afiş ştia că trupul lui Maggie îl dorea pe al său şi că această dorinţă o făcuse să-şi sacrifice slujba.

în cele din urmă se strădui să-şi urmeze drumul, aproape în fugă. Se sili să redevină conştientă de ce o înconjura. Dragostea pentru oraşul său îi dădu aripi. Părinţii săi şi cele două surori mai mari aveau pasiune pentru Boston, dar încă din adolescenţă, Maggie visase să vină la New York şi să devină scriitoare. Cei patru ani petrecuţi la Colegiul Barnard, constituiseră prima etapă şi fiecare din orele care urmaseră îi întărise convingerea că luase decizia bună. Nici George McDonagh, nici o neaşteptată trecere în şomaj n-o vor face să-şi schimbe părerea.

După eşecul căsniciei sale, părinţii încercaseră s-o convingă să se întoarcă la Boston, pentru a-şi face acolo o

viaţă nouă. Tânăra femeie îşi iubea profund părinţii şi un timp, orice amintire a lui John fusese o suferinţă, totuşi, dacă ar fi trebuit să divorţeze în acelaşi timp de New York, ar fi murit de două ori.

îl lăsase pe John în apartamentul lor - care oricum nu fusese cu adevărat al său - şi se instalase în Village, cu Tracy. Cu schimbarea de viaţă, era suficient.

Dacă voia să-şi păstreze această viaţă nouă, va trebui să acţioneze repede. New Yorkul costa scump şi nu fusese niciodată înzestrată să facă economii. îi trebuia imediat o altă slujbă.

Evident, exista o soluţie: să împrumute. Avea o mulţime de prieteni. în caz de necesitate, ştia că va putea conta pe familie. Dar să împrumute bani, aducea complicaţii. Si să facă apel la ajutorul altora, însemna un fel de pierdere a libertăţii. La începutul căsniciei, încercase o detestabilă impresie de dezechilibru: John, profesor la universitatea din Columbia - fără să mai vorbească despre cărţile şi conferinţele sale - îşi câştiga cu uşurinţă existenţa; ea era încă studentă şi nu aducea nici un ban în casă. Oh, bucuria dată de primul cec de la "Limelight!" Cheltuise aproape toată suma pentru un weekend în doi la fabulosul hotel "Plaza". Dar faptul că împărţeau un pat străin, nu le retrezise pasiunea. Erau soţ şi soţie, nu mai formau un cuplu de scandal; curentul nu mai trecea.

Se opri la stopul de la strada patruzeci. Oare de unde îi venea această dorinţă subită de a retrăi scene din viaţa cu John? Nu trebuia să fii doctor Freud pentru a discerne mersul subconştientului său: a zăbovi asupra trecutului

însemna cel mai bun mijloc de schimbare, pentru a scăpa de cele din prezent.

Dar schimbarea nu-i plătea chiria. Intră într-o librărie de pe Grenwech Avenue, pentru a cumpăra mai multe ziare. Poate va găsi în ele un anunţ interesant. Oricum, trebuia să se ţină la curent cu ce se petrecea în lumea spectacolului, nu? Bun. "Este atitudinea care se cuvine", se felicită în minte, pornind din nou, încărcată cu povara sa.

La colţul străzii unsprezece cu bulevardul al şaisprezecelea se afla Pizza lui Ray. Stomacul îi aminti că până la urmă, în loc de prânz avusese o jumătate de pahar de bere şi acum era aproape ora şase. Mirosuri delicioase ieşeau din local, dar în faţa şirului lung care aştepta la uşă, tânăra femeie renunţă. Schimbă un zâmbet cordial cu vânzătorii din magazinul de fierărie Barney, de unde îşi procura tot ce avea nevoie pentru grădină.

- Am primit saci de zece kilograme cu pământ de flori, îi strigă proprietarul.

- Mulţumesc, voi veni să-l iau mâine dimineaţă: nu mai lucrez.

Măcar îşi va petrece tot timpul pe care-l va dori în grădina sa, îşi
spuse, pentru a oferi minţii o perspectivă plăcută. Va avea în sfârşit posibilitatea de a se deda unor activităţi care-i plăceau. Să citească un roman gros. Să facă pâine cu plante aromate, cu cimbrişor şi salvie, pe care le cultiva în grădina sa suspendată.

La intrarea în apartament o întâmpină un mieunat.

- Salut, O'Malley, spuse tânăra femeie motanului mare.

Acesta, cu blana lungă şi roşcată, semăna leit cu personajul său preferat din Walt Disney: pisica obişnuită pariziană, cu mers degajat din "Pisicile aristocrate". De unde şi numele său.

- Da, am venit puţin mai devreme. Nu-i nimic. Vei cina puţin mai devreme, şi cu siguranţă nu-mi vei purta pică pentru atâta lucru.

O'Malley o conducea deja spre bucătărie. Maggie se apropie de un dulap.

- Ce meniu ai în seara asta? îl întrebă. Pui sau ficat? Pui? De acord.

Deschise pachetul cu mâncare pentru pisici - marca cea mai
scumpă, dar cum să nu-i dea ce-i mai bun lui O'Malley? îi turnă şi apă proaspătă în bol.

- Ei bine, O'Malley, reluă, mai bine să afli vestea din gura mea. Am făcut imprudenţa să demisionez. Dar, nu-ţi face griji: nu va trebui să te resemnezi cu crochete. Eu, îmi voi oferi o sticlă de Perrier. Cu lămâie.

Făcu un duş, îmbrăcă nişte blugi şi o cămaşă veche albastră care aparţinuse tatălui său.

După care se instală pe canapeaua din camera de zi cu Perrierul şi ziarele sale.

Anunţurile de oferte de slujbe nu-i lăsară nici o speranţă. Oare cum îşi putuse face idei? Posturi ca al său, erau la fel de rare ca diamantele. Bău o înghiţitură de apă cu gheaţă, luă Newsul şi-l răsfoi. O străbătu un fior de dezgust.

în pagina douăzeci se afla o fotografie a lui George

McDonagh, cu un aer întru totul fericit, în braţele Genevievei Joyce, la discoteca numită "Calul sălbatic". Strălucitoarea actriţă avea de două ori vârsta sa şi era căsătorită. De altfel, oare ce făcea la "Calul sălbatic", dansând ca un apucat, într-o atitudine de vedetă rock? Fără îndoială, căuta atmosfera viitorului său film, faimoasa comedie muzicală, îşi spuse Maggie, care aruncă ziarul departe de ea.

"Nu te mai gândi la asta, îşi ordonă. Dacă doreşte să-şi distrugă viaţa, îl priveşte. N-are nevoie de bunele tale oficii".

Dar această mică predică nu-i fu de nici un folos. în zadar voia să se convingă de contrariul, rămânea obsedată de ideea că George avea într-adev'r nevoie de ea. Brusc agitată, începu să măsoare în lung şi-n lat camera de zi. Articolul său despre George avusese ca scop să-i prezinte acestuia o oglindă magică, în care ar putea să-l vadă pe bărbatul care era cu adevărat - cel căruia îi întorsese spatele. Oare de ce aruncase articolul, într-un gest de mare dramatism, în coşul de hârtii al lui Ben Harris? Ar fi fost mai bine să încerce să-l plaseze în altă revistă, nu pentru bani, ci pentru a-i permite să ajungă la unicul destinatar.

Se aşeză în faţa maşinii sale de scris... fără nici cel mai mic rezultat. Frazele care se înlănţuiseră atât de uşor la "Limelight", refuzau să vină. Cu privirea aţintită într-o parte, vedea numai un păr negru, puţin prea lung, nişte ochi de culoare albastru-deschis pe care-i ştia prea bine.

Soneria stridentă a telefonului fu o întrerupere

binemeritată. Tânăra femeie întinse repede mâna spre receptor.

-Maggie? spuse o voce.

Aceasta nu îndrăzni s-o recunoască.

-Da.

-George McDonagh la aparat.

-Da, repetă ea.

Era incapabilă să spună altceva. îşi luă paharul de Perrier şi goli jumătate dintr-o înghiţitură.

-Am sunat la tine la birou, reluă George. Mi s-a spus că te-ai întors acasă. Trebuie să te văd.

Bătăile rapide ale inimii îi tăiară respiraţia.

-Nu pot...

-Nu, nu aşa. Spune-mi mai întâi un lucru: la "Sardi", când mi-ai vorbit despre munca mea, era măcar pe jumătate serios?

-Ascultă, bâigui Maggie, cu siguranţă, crezi...

George o întrerupse din nou.

- Pentru Dumnezeu, nu veni să-mi spui ce crezi că gândesc. Răspunde-mi sincer, atâta tot. Sarcasmul tău era destinat să mă iei pe nepregătite, sau chiar vorbeai serios?

Tânăra femeie închise ochii.

-Credeam fiecare din cuvintele mele.

Se pregăti pentru un torent de injurii. Dar, spre marea sa surpriză, George răspunse:

-Cu atât mai bine. Bănuiam.

Du-te şi priveşte pe fereastră.

Fără să lase telefonul, Maggie traversă încăperea.

- Vezi o maşină albastră staţionată pe al doilea şir, în

faţa imobilului tău? o întrebă vocea lui George.

Un lung Cadillac albastru ţipător îi atrase imediat atenţia, exact în faţa intrării casei.

- Da, articulă în sfârşit. O văd.

- Este maşina mea şi şoferul a primit ordin să te aducă la Plaza. Nu te îngrijora, adăugă repede, pe tonul folosit pentru a linişti un copil: voi coborî să te aştept la bar. Binevoieşti să vii?

Mintea lui Maggie era pradă a sute de voci discordante.

- N-are rost, exclamă, înainte de a adăuga cu stângăcie: sunt în blugi.

- Ah da? Ei bine, este uşor să-i scoţi, nu?... Oh, nu-ţi place acest gen de glumă, ştiu, reluă George, dându-şi seama de tăcerea sa. Voi încerca să fiu cuminte, promit. îţi voi vorbi despre artă cu "a" mic şi cu "A" mare. Dacă într-adevăr ţi-a plăcut "Visuri irlandeze", nu mă poţi refuza. Dar poate te-am înţeles greşit. Poate acest film a fost pentru tine unul ca toate celelalte. Poate...

De data aceasta, fu rândul lui Maggie să întrerupă.

- Vin, îi spuse lui George McDonagh.

- Văd că ai găsit o fustă, comentă George întâmpinând-o pe Maggie la masa sa. Frumos. Dar mi-ar fi plăcut să te văd în blugi. Si de asemenea fără blugi... Oh... făcu George, în faţa expresiei din privirea tinerei femei: trebuia să mă abţin, nu?

- O speram.

încercă din nou asupra ei puterile unei priviri californiene. Cu o mică strâmbătură, tânăra femeie se întoarse spre fereastră, spre copacii din Central Park, de

cealaltă parte a străzii cincizeci şi nouă. Spera ca fierbinţeala care-i alerga prin voce să nu se trădeze prin nici un semn exterior, ca loviturile de ciocan care-i răsunau în timpane să nu se audă de cealaltă parte a mesei.

- Eşti o adevărată newyorkeză, reluă George pe un ton sarcastic, îndepărtând o şuviţă de păr care-i căzuse pe frunte. Te interesează numai marea artă.

- Ascultă, am multe de făcut....

- Bun, bun. Ce vrei să bei? Berea obişnuită?

El sorbea cu înghiţituri mici inevitabilul whisky irlandez. Paharul nu era din cristal, dar imaginea amintea uimitor afişul din "Times Square".

- Nimic, mulţumesc. Până la urmă, n-am avut timp să mănânc de prânz. Un pahar m-ar termina.

- Permite-mi să-ţi ofer cina, Frumoaso cu ochi de smarald. Am putea merge la...

- Nu, te rog, nu-mi este foame. De altfel, am planuri pentru seara asta.

Nu preciză că aceste planuri erau pentru ea singură şi puteau fi modificate cu uşurinţă.

- Foarte bine. Ai carneţelul de notiţe?

Şi făcu o pauză teatrală, înainte de a continua.

- Am hotărât să las pe mai târziu comedia muzicală. Voi trata un subiect la care mă gândesc deja de un timp. Luni, plec în Irlanda. Pe coasta de vest a comitatului Cork se află un sat numit Castlecove. Probabil cel mai frumos loc de pe pământul Domnului. Voi turna acolo un film bazat pe un poem: "Lamentaţie pentru Art O'Leary". Poemul vorbeşte...

- Ştiu despre ce este vorba în el.

Inima lui Maggie batea de emoţie şi surescitarea produsă de prezenţa lui George McDonagh nu era singura cauză. "Lamentaţie pentru Art O'Leary" era una din operele preferate ale tinerei femei. Un poem epic, obsedant, tandru şi familiar, senzual şi politic, compus de o femeie din secolul al optsprezecelea, Eileen O'Leary, după moartea tânărului său soţ, sub gloanţele englezilor. Singurul realizator în stare să-l aducă pe ecran era George McDonagh... George McDonagh care realizase "Visuri irlandeze", când era încă student la Trinity College, în Irlanda. Oare mai exista acesta?

- Fără îndoială, vei merge să filmezi cu o distribuţie de mii de persoane, făcu Maggie cu ironie. Si pe cinemascop. Cu Linda Lessing în rolul principal, pe o muzică de Micki Broocks şi chitara sa acustică?

- Genevieve Joyce va fi Eillen. Eu îl voi juca pe Art. Si aici ajung la planul cel mai pasionant. îl voi filma pe casete video. Doar un cameraman şi un asistent. Am descoperit o cameră superbă, complet nouă, şi vreau să pot dovedi că poate folosi şi la altceva decât la televiziune. Vom folosi lumina naturală, doar cu unul sau două reflectoare care să lumineze. Costume moderne. Ne vom machia şi ne vom coafa noi înşine. O producţie redusă cu adevărat la strictul necesar. Ne vom lăsa conduşi de poem, de mediul înconjurător şi de propriul nostru joc.

- Vei filma video pentru o proiecţie în săli?

- Exact. Se expediază casetele unei case specializate care le scoate pe treizeci şi cinci de milimetri şi este fantastic. Nimeni n-a exploatat încă această sursă. Eu, voi

lua cu mine camera, un magnetofon şi cam atât. Unii turişti cară un echipament mai important pentru a face o grămadă de fotografii oarecare. Unde îţi este carnetul de notiţe, Frumoaso cu ochi de smarald? îţi vei aminti de toate amănuntele?

- Mi-am abandonat carnetul de notiţe, spuse Maggie.

Cu slujba cu tot, ca să zic aşa, adăugă cu un zâmbet melancolic.

- Nu?

Ochii de culoare albastru-deschis se măriră de uimire.

- Da. Spune-i Harrietei Mills că a fost o idee bună să mă suni. Dar nu-i nimic de făcut. Nu mai sunt la "Limelight".

îşi împinse scaunul.

-Aşa că, n-are rost să-ţi pierzi....

- într-adevăr, eşti o femeie exasperantă, declară regizorul.

Vocea sa joasă, tensionată, era mai mult decât o izbucnire de mânie.

- Nu primesc ordine nici de la ataşaţii de presă, nici de la nimeni altcineva. Se pare că eşti convinsă de corupţia mea totală, dar când te-am sunat, n-aveam nici un motiv ulterior. Ţi-am spus, puţin îmi pasă de ce scrii despre mine şi vorbeam serios. Totuşi, ai un rol esenţial în hotărârea mea de a turna "Lamentaţia", în locul comediei muzicale şi voiam să te fac să afli. Am comis greşeala să cred că vei fi fericită. Sincer, regret că mi-am dat această osteneală.

Tulburată, Maggie înghiţi în sec. La masa vecină, două blonde superbe, cu pălării mari pe cap, se întreţineau cu un anume Harry, râzând isteric. Puţin mai departe, o

pereche se ţinea de mâini, bând şampanie şi schimbând priviri tandre, specifice tinerilor căsătoriţi. Tânăra femeie reveni la chipul mânios al lui George McDonagh.

Măcar dacă ziua ar fi luat o turnură diferită, se lamentă în sinea sa. Dacă măcar ar fi reuşit să câştige prietenia, sau cel puţin neutralitatea regizorului ale cărui prime filme le admirase atât de mult. Atunci ar fi scris un cu totul alt articol, şi-ar fi păstrat postul la "Limelight" şi.... Şi, dacă ziua ar fi luat această turnură, George McDonagh ar fi fost pe punctul să realizeze o comedie muzicală rick idioată. în schimb, datorită ei, va realiza ceea ce va fi probabil un film superb şi de o factură cu totul nouă. Aşa că, suferinţa şi confuzia sa erau justificate, nu?

- Dar sunt fericită, îi spuse foarte încet. Cred că ai luat o decizie minunată. îmi pare doar rău că nu sunt eu cea care va anunţa vestea.

- Eşti o femeie foarte impulsivă, nu-i aşa? Acum câteva ore părea că ai o slujbă foarte solidă.

- Redactorul şef şi cu mine, am avut un mic diferend.

- Si ai demisionat? Frumoaso cu ochi de smarald, le faci viaţa amară celor care nu văd lucrurile cu ochii tăi. Vrei să lucrezi pentru mine?

Se lăsă pe spate în fotoliu, aşteptându-i răspunsul.

- Mi-ar plăcea să încetezi să-mi spui "Frumoaso cu ochi de smarald", începu Maggie. Ce-ai spus?

-Vrei o slujbă în producţia despre "Art O'Leary?" Sau vei profita de libertate pentru a te bronza pe o plajă din California.

-Am oroare de California. Am oroare de plajă. Mă ard

după două minute.

Maggie încă mai credea că-l înţelesese greşit.

- Atunci, vino la Castlecove, insistă George. Cu siguranţă, acolo n-a făcut nimeni insolaţie. Degeaba mă străduiesc să reduc cheltuielile, am nevoie de un ataşat de presă. Cineva care să trimită texte inspirate ziarelor americane şi care să ştie să trezească interesul. Cineva care să ştie de asemenea să mă pună în legătură cu oamenii de producţie. După părerea ta, vei şti să mă pui în valoare, în loc să mă denigrezi? Fireşte, dacă mă menţin pe drumul drept.

- Dar nu înţelegi! exclamă Maggie. Mi-am dat demisia pentru că redactorul a găsit articolul meu prea critic în ceea ce te priveşte. Te-am acuzat de trădare. Cum ai putea să-ţi doreşti să lucrez cu tine?

-Tocmai comportarea ta dezagreabilă m-a făcut să-mi doresc să te am în apropiere, replică George cu cel mai mic pur accent irlandez.

Irlanda! Art O'leary! George McDonagh! O slujbă!

Lui Maggie îi venea greu să creadă că toate aceste bogăţii se răspândeau deodată în faţa ei.

Dar în nici un caz nu putea să accepte, îi spuse lui George. Acesta oftă în whiskyul său.

- îmi frângi inima, Frumoaso cu ochi de smarald. Este din cauza unui bărbat pe care nu-l poţi părăsi?

- Viaţa mea particulară nu te priveşte, replică Maggie. Poate ţie îţi place să te dai în spectacol pe o pistă de dans, în timp ce eşti fotografiat din toate părţile, dar eu nu împărtăşesc acest interes. Nu pot să accept slujba pentru

că sunt incapabilă să mint şi să înşel oamenii, cum o fac toţi ataşaţii de presă. Ia-o pe Harriet Mills.

- Nu-mi mai vorbi despre Harriet. Ea şi cu mine, am terminat-o. Am nevoie de tine. Supliciul meu cu păr roşcat.

- Sunt încântată că te amuz, dar...

- Sst! făcu George.

Pentru a doua oară în acea zi, întinse mâna şi-i palpă ceafa.

- încordată ca o coardă de vioară.

- Te rog, spuse tânăra femeie cu o voce aproape tânguitoare. Te rog, nu mă atinge.

închise ochii. Dacă nu-şi retrăgea mâna, i se va arunca de gât, îi va cădea în braţe. Oh, Dumnezeule, ce umilinţă să se afle în rândul sutelor de tinere admiratoare!

- Ai nevoie de o doză de Irlanda, Frumoaso cu ochi de smarald, spuse George lăsându-şi mâna să cadă pe masă. Asta valorează cât toate duşurile calde şi toate masajele. Colinele verzi şi marea la picioarele tale. Te vei destinde cu totul, până şi sufletul.

- Dar nu vreau să mă destind! exclamă Maggie.

Revăzu brusc fotografia lui George McDonagh şi a Genevievei Joyce, strânşi unul lângă celălalt, la discotecă.

- "Lamentaţia" va fi un film foarte important, ştiu. Decizia ta îmi face plăcere, sunt fericită dacă, într-adevăr, te-am influenţat. Dar nu pot pleca în Irlanda cu tine. Atâta tot.

- Este definitiv? o întrebă George, ridicând ironic sprâncenele.

Maggie aruncă o nouă privire spre tinerii căsătoriţi. îşi

încrucişă
braţele pentru a putea bea unul din paharul celuilalt. Bărbatul avea cu aproximativ cincisprezece ani mai mult decât soţia sa. Maggie se întrebă dacă mariajul lor produsese indignare, ca al său cu John. Oare pasiunea lor dăinuia, sau doar pâlpâia înainte de a se stinge, ca o flacără lipsită de oxigen?

Pentru a scurta clipa, îşi lăsă privirea să întârzie pe chipul lui George. în mod excepţional, trăsăturile îi erau împietrite. Chiar în repaus, bărbatul îşi păstra puterea de a-i dezlănţui emoţiile, de a o face vulnerabilă.

- Este o hotărâre fără apel, declară.

Capitolul 4

Atunci, interveni destinul.

Maggie Devlin, fata cu mândrie neclintită, cu un spirit sarcastic, făcu un lucru pe care nu-şi amintea să-l fi făcut vreodată.

îşi schimbă părerea. Se hotărî să accepte oferta de angajare a lui George McDonagh.

Tracy Nichols avu un oarecare amestec. La întoarcerea sa de la ziar, află de propunerea lui George; atunci, înfruntând cu curaj înverşunarea lui Maggie, o tratã ca pe o proastă care dă în gropi. în asemenea împrejurări, Tracy nu avea nici un scrupul să folosească lovituri sub centură. Nu-şi va lăsa, declarase, prietena să piardă şansa vieţii sale.

- Proclami dragostea ta pentru artă, izbucni. Dar hotărăşti să nu lucrezi cu un bărbat al cărui talent îl respecţi mai mult decât pe al oricărui altuia, refuzi să-l influenţezi. De ce? Pentru că, după părerea ta, pentru un ziarist, să devină ataşat de presă, înseamnă să schimbe foaia. Cum să nu! Există ziarişti corupţi şi ataşaţi de presă cinstiţi. Te-aş fi crezut destul de inteligentă şi de curajoasă, pentru a reda toate semnificaţiile acestei slujbe. Probabil m-am înşelat.

Tracy aţinti asupra prietenei sale o privire încărcată de mânie, îşi recăpătă respiraţia şi porni iar la atac.

- Ţi-e teamă să-l însoţeşti pe George McDonagh în Irlanda, pentru că te simţi atrasă de el. Nu încerca să spui contrariul: de luni de zile nu te-am văzut atât de îmbujorată. A venit timpul să renunţi la rolul de tristă

divorţată, speriată de dragoste. Ai douăzeci şi patru de ani. Vrei să-ţi petreci restul vieţii ieşind cu Lou Benjamin şi cu cei din anturajul său? Tipi drăguţi, inofensivi, de care nu rişti să te îndrăgosteşti?

- Cred că asta înseamnă să fii tăvălit în mocirlă, remarcă Maggie cu o voce care tremura puţin, când Tracy tăcu. Ai terminat?

- Nu, spuse prietena sa. Ai putea, măcar o dată, să încerci să ai puţin simţ practic. Se apropie vara, pentru ziarişti este un sezon gol, o ştii bine.

Dacă ai noroc, vei descoperi o slujbă de doi bani la "Revista lunară a plăpumarilor" şi vei începe să mă deteşti pentru că voi câştiga bani, pentru că voi merge să fac reportaje aproape peste tot.

- Nu voi putea detesta niciodată o fată înzestrată cu asemenea sinceritate, declară Maggie.

îşi strânse repede prietena în braţe.

- Şi cu un asemenea curaj, adăugă. La urma urmei, te depăşesc cu cel puţin cincisprezece centimetri! Şi acum, mă duc la Ray, să mănânc o pizza şi să asimilez toate subiectele pe care mi le-ai dat de gândit.

După ce sărise peste două mese, Maggie înghiţi totuşi de bine de rău o bucată de pizza. îşi petrecu următoarea jumătate de oră plimbându-se fără ţintă pe străzile întortocheate din Greenwich Village, în timp ce se străduia să nu-şi mărturisească în ce măsură se apropiase de adevăr tirada lui Tracy.

Dar cu toată sinceritatea, cel care fu răspunzător de schimbarea fără precedent a părerii sale, fu John Venable,

fostul său soţ.
întorcându-se în apartament, îl găsi aşezat pe canapea; bea vin alb, în compania lui Tracy.

Se ridicară la intrarea sa şi urmă ritualul obişnuit: sărutul grăbit pe obraz, exclamaţii despre cât de bină arată. în realitate, Maggie îl găsea pe John obosit şi ştia că ea avea sos de tomate pe faţă. Dar îşi avusese doza de sinceritate brutală pentru întreaga zi.

- Cărui fapt îi datorăm onoarea acestei vizite? îl întrebă Maggie pe un ton care se voia degajat.

John o suna din când în când, pentru a-i comunica o noutate care îi părea interesantă: data precedentă, fusese când sora sa mai mică născuse gemeni. Nu venise încă niciodată la apartament şi prezenţa sa neaşteptată o umplea pe Maggie de nelinişte.

- Am fost să văd pe cineva la universitate, explică John.

Universitatea din New York domina Washington Park la câteva case
de acolo.

- Noaptea era frumoasă; am vrut să mă întorc pe jos şi am observat brusc că treceam prin faţa imobilului tău. La urma urmei, preciză John cu un zâmbet uşor, mi s-a întâmplat deseori să fac corespondenţa să ajungă la această adresă. Este drăguţ la tine. Tracy era gata să-mi arate grădina.

- Te las să faci onorurile, Maggie, spuse Tracy ridicându-se. Mă duc la "Mât de Misaine" Dacă vei dori, vei putea să mi te alături.

O şterse. Avea un aer puţin melancolic, gândi Maggie.

Divorţul prietenei sale fusese chiar mai traumatizant decât al său: soţul ei o părăsise pentru altă femeie. Aproape în fiecare seară se ducea la "Mât de Misaine", un bar frecventat de scriitori şi oameni politici; mulţi dintre ei împărtăşeau părerea lui Tracy pentru jogging. I se întâmpla să nu se întoarcă înainte de primele ore ale dimineţii.

- Ei bine, îi spuse tânăra femeie lui John, să urcăm să vezi ridichile.

Aşezată pe canapea lângă el, se simţea puţin stânjenită.

- Imediat. De ce nu-ţi serveşti un pahar cu vin? Am descoperit acest Pouilly-Fuisse în magazinul mic, de cealaltă parte a străzii. Este un vin plăcut.

- Ştiai că nu voi avea aici nimic de băut.

- Oh, ei bine, Maggie.... Să ştii că arăţi într-adevăr splendid.

Aceasta îi adresă un zâmbet uşor afectuos.

- O femeie ar trebui să aibă întotdeauna un fost soţ pentru a-i spune că arată splendid, când este mânjită toată de pizza. Tot mai deteşti pizza?

- Sunt alergic la tomate, aminteşte-ţi.

- Ah, este adevărat.

Surprinzător că putuse uita asta. John fusese mereu predispus la alergii. La început, Maggie le găsise înduioşătoare: astfel de imperfecţiuni i-l făcuseră şi mai drag pe Marele Bărbat. Apoi, când împărtăşise viaţa cu el, o iritaseră.

De acum, îşi spuse, alergiile lui John nu-l mai priveau

decât pe el. Sau mai priveau şi pe altcineva? Inima îi bătu mai tare: se întreba dacă venise să-i anunţe foarte apropiata întronare a unei noi doamne John Venable.

John o luă de mână. Tânăra femeie se încordă. Dar fu cât pe ce să rămână tablou când îi mărturisi:

- Maggie, îmi lipseşti teribil. Am frecventat duzini de femei, după ce ne-am despărţit, dar nici una n-a reuşit să-ţi ia locul în inima mea, în braţele mele. Cred că am renunţat prea repede. Nici măcar n-am găsit vreodată timp să vorbim despre copii...

- John, John, spuse blând Maggie.

îl privi. Era încă bărbatul care o impresionase atât de mult, în ziua de toamnă în care intrase în clasă pentru a conduce un seminar despre teatrul european modern. Părul des, ondulat, îşi păstrase blondul deschis. Ochii căprui îşi păstraseră privirea pătrunzătoare, în spatele lentilelor cu rame de baga. Silueta înaltă, a cărei subţirime datora mult şedinţelor de squash, nu-şi pierduse graţia aristocratică. La patruzeci şi doi de ani, John Venable nu avea nici un motiv să trăiască singur. Dar să recunoşti seducţia unui bărbat era un lucru; să fii sedusă de el, era altceva. John Venable nu mai era profesorul impunător care o impresionase pe Maggie, încă studentă. Dacă-şi examina de foarte aproape sentimentele pentru el, descoperea numai o afecţiune prietenească, îmbinată cu un regret nostalgic; pasiunea lor, în loc să ardă la nesfârşit, aşa cum visaseră, fusese un simplu foc de paie, repede stins.

- John, reluă Maggie, în clasă, spuneai întotdeauna că

istoria se repetă. Si ar fi şi situaţia noastră, o ştiu. Poate am cunoaşte o scurtă reapariţie a flăcării, pentru că este atât de original să începi iar să frecventezi un soţ divorţat; dar când se va reinstala vechea şi draga realitate zilnică...

Vocea i se stinse; scutură din cap.

- Vom descoperi din nou, foarte repede, că nu avem nimic în comun.

- Eşti obosită, se mulţumi John să spună. Tracy mi-a vorbit despre demisia ta. Presupun că ai suportat destule pentru astăzi. Ar fi mai bine să aştept un moment mai potrivit, dar văzându-te, n-am putut opri ceea ce mă obsedează de săptămâni întregi.

îşi scoase ochelarii şi-şi şterse fruntea cu o batistă de bumbac fin. Maggie îşi aminti că-i oferise batista aceea în perioada în care se străduia să fie o soţie perfectă. Era pradă unui tumult de emoţii.

- Te voi lăsa să te culci, tânără femeie, continuă John. Dar nu renunţ. Poate voi putea să te conving să vii cu mine până la New
Haven, pentru a vedea o piesă la universitatea din Yale. Ne vom opri undeva pe coastă, pentru a mânca un homar. Eu... La naiba, Maggie, m-ai fi putut anunţa!

Abraham de Locey Giuseppe Casey Thomas O'Malley tocmai intrase în încăpere, din câteva sărituri. John îşi suflă nasul cu ostentaţie, în batista de bumbac fin.

- Cunoşti alergia mea la pisici. Nu poţi...

- Şterge-o, O'Malley, ordonă tânăra femeie dându-i motanului o palmă uşoară pe spate.

în acelaşi timp, îşi promise să-l recompenseze mai

târziu cu o raţie suplimentară de lapte. Nu, nu lapte. îi va da smântână.

John îi întinse braţele.

-Te voi suna luni.

Maggie se lăsă la pieptul său. îi auzea bătăile înăbuşite ale inimii. Se eliberă.

-Tracy nu ţi-a vorbit oare despre postul extraordinar care tocmai mi s-a oferit? îl întrebă.

Brusc, propria inimă bătea mai repede.

-Luni nu voi mai fi aici. Voi lucra cu George McDonagh. Plec în Irlanda.

***

-Nu vă este foame? Serios? Haideţi, nu spuneţi nu unei felii fine de somon afumat. Alunecă asemenea mătăsii. Ţineţi, vi-l las.

Stewardesa de la Air Lingus, cu părul negru şi obrajii roz, îi zâmbi lui Maggie Devlin şi puse farfuria în faţa ei. Tânăra femeie reuşi să-i zâmbească la rândul său. Trebuia să admită că-i lipsea un anume stil. Nu luase niciodată avionul la clasa întâi şi sincer, era impresionată de opulenţa serviciului la bordul lui 747 alb şi albastru. Somonul afumat era tăiat la cerere şi servit pe un porţelan fin; berea îi fusese adusă într-un pahar cu picior, din cristal şlefuit. Tânăra femeie avea tot spaţiul necesar; de data aceasta, cu picioarele sale lungi, Maggie nu avea impresia că aparatul fusese conceput pentru o specie de pasageri diferită de ea. Cei douăzeci şi patru de pasageri ai cabinei închise printr-o draperie, erau aşezaţi confortabil, doi câte doi. în partea de sus a unei scări în spirală, se afla un bar

rezervat. Si un numeros personal făcea tot posibilul pentru a le îndeplini dorinţele.

Maggie suferea realmente. Ar fi preferat să ruleze într-un autobuz ticsit, înăbuşitor, care să se clatine şi să păstreze controlul asupra oamenilor şi asupra ei însăşi, în loc să fie adâncită în îngrijorare. La naiba cu George McDonagh. La naiba cu ea însăşi, pentru cât de proastă era.

Aruncă o privire pe deasupra mai multor rânduri de fotolii spre ceafa lui George şi simţi un gol în stomac. Părul său de culoare închisă se ondula peste gulerul unei cămăşi de lucru confecţionată pe măsură. Capul Genevievei Joyce se rezema tandru de umărul regizorului şi celebra sa coamă neagră se amesteca prin părul lui.

"Stiai încă de la început cine era" îşi aminti Maggie cu severitate. Se strădui să-şi întoarcă ochii. Prin micul hublou rece, privi aerul striat cu raze violete şi de culoarea casei ale soarelui care apunea. Dar ochii aveau propria voinţă, dovedeau o veritabilă sete de tortură şi se întoarseră singuri la primul rând al cabinei.

- Păstrează-ţi calmul, o sfătuise Tracy Nichols.

Atunci îşi pregătea valizele, în micul apartament din Greenwich Village. Se întreba dacă va putea trăi fără vesta din lână scoţiană de culoare albastru-deschis, dacă un singur costum de baie dintr-o bucată îi va fi de- ajuns.

- Nu te lăsa dusă de temperamentul tău şi vei obţine tot ce vei dori. Nu, nu lua vesta asta. Vei vrea să-ţi cumperi îmbrăcăminte de lână din Irlanda.

Din nefericire, gândi acum Maggie, la mai mult de nouă

mii de metri deasupra nivelului mării, nu ştia ce-şi dorea - în afară de îmbrăcăminte de lână.

Cele câteva zile precedente fuseseră haotice pentru a lăsa loc unei gândiri lucide. George plecase în California a doua zi după ce-i telefonase să-l anunţe că până la urmă, i-ar plăcea să fie ataşat de presă pentru producţia "Lamentaţie pentru Art O'Leary". Trebuise să-şi definească ce va însemna slujba sa şi să intre în rol, să facă nişte cumpărături pentru călătorie, să încheie un aranjament financiar cu Tracy, să discute ore întregi cu părinţii săi la telefon, să se ocupe de grădiniţă, să se documenteze despre Irlanda, să-i dea pe ascuns motanului porţii de smântână, pentru ca să n-o uite în lipsă.

Trei sau patru convorbiri telefonice pe zi cu George, de pe o coastă pe alta, accentuaseră şi mai mult descumpănirea din mintea sa. Uneori, conversaţia lor era pur profesională. Alteori, George părea să lase să se înţeleagă că producţia "Lamentaţie pentru Art O'Leary" avea drept scop principal să le permită lui Maggie şi lui să admire luna deasupra portului din Castlecove.

- Fireşte, te doreşte. Şi normal, îl doreşti şi tu, declarase de mai multe ori Tracy Nichols.

Dar asta era viziunea sa personală despre viaţă. Toate fiinţele seducătoare se doreau reciproc şi vor merge până la capătul dorinţei lor, doar dacă nu erau reţinute de vreun cod demodat de moralitate. într-o zi, după un apel al lui George, în care acesta ţinuse să-i spună că din cauza căldurii insuportabile se plimba complet gol, Maggie îşi dorise cu disperare să semene mai mult cu Tracy. Ar fi

cedat impulsurilor care o aprindeau în întregime. Ar fi renunţat la orice pretenţie de demnitate pentru a se alătura pe lista infernal de lungă a însoţitoarelor de plăcere ale lui George. Măcar ar fi avut mulţumirea de a-şi simţi trupul vibrând din nou; ar fi avut siguranţa că nu fusese multilată pe viaţă de divorţ; s-ar fi regăsit pe deplin femeie.

Dar oare alegerea îi aparţinea? Da, acum era sigură şi ingredientul cel mai amar era chiar acolo, în intrigile blestemate care se pregăteau în ea. George era acolo, în primul rând al cabinei, cu Genevieve Joyce, după toate aparenţele inconştient de prezenţa celorlalţi pasageri. Iar Maggie, se afla la celălalt capăt, în sectorul "Fumători", lângă numitul Lorenzo F.X.Delgado. Era nromal, fără îndoială: regizorul cu vedeta, ataşatul de presă cu ziaristul. Dar atunci, ce însemna conversaţia telefonică în timpul căreia George vorbise despre zborul lor spre Irlanda ca despre o călătorie pe un covor magic personal? Oh, neruşinata îndrăzneală a acestui bărbat!

- Nu te relaxezi niciodată, Devlin?

- Poftim? îl întrebă aceasta pe Larry Delgado.

- Nu te relaxezi niciodată? Priveşte-ţi pumnii, Devlin. Sunt încleştaţi, încheieturile şi s-au albit. Ţi-e teamă de avion?

- Nu şi mi-ar plăcea să văd oamenii încetând să mă sfătuiască să mă relaxez. Nu se realizează niciodată nimic lăsându-te în voia întâmplării.

- Iartă-mă, Devlin: nu mi-am dat seama că "realizai" ceva în această clipă.

îşi ridică paharul de scotch cu apă în chip de salut.

Părea mai mult amuzat decât iritat de tonul său tăios. Dar Maggie se arătase nepoliticoasă, o ştia şi-şi reproşa asta. Dacă ziaristul puţin chel, îmbrăcat într-un costum şifonat, se afla în zborul 104 al Air Lingus, spre Shannon, era pentru că-i telefonase la biroul său din Chicago, pentru a-l invita să se alăture micii trupe a lui George McDonagh la Castlecove, pentru a scrie de acolo o serie de articole despre turnarea "Lamentaţiei pentru Art O'Leary". Acceptarea sa reprezenta o lovitură de maestru pentru un ataşat de presă care promitea. Patru stele acordate de Delgado unui film, valorau un Oscar. O singură stea, sau chiar - ferească Dumnezeu - nici o stea şi producătorii se duceau să se ascundă într-un colţ, pentru a plânge. Maggie îi admirase aproape toate criticile. îi sugerase în glumă lui George să-l invite pe Larry, pentru a-l recompensa că avusese bunul gust de a numi "Arivista" cel mai prost film realizat vreodată de un regizor de mare talent.

Larry Delgado îi făcu semn unei stewardese şi-i ceru încă un scotch. Privi berea lui Maggie, de care aceasta de-abia se atinsese.

- Bei bere de plăcere, sau pentru a te face interesantă?

îi întinse un pachet de ţigări fără filtru, zâmbi văzând-o scuturând din cap cu vehemenţă şi aprinse una. Bău apoi o înghiţitură lungă.

- Nu ştiam că asta mă face interesantă, replică Maggie, încercând să-şi ascundă proasta dispoziţie.

- Devlin, eşti foarte interesantă, declară Larry Delgado, pe tonul unui bărbat care emite cele mai importante

adevăruri. Poate este berea, sau pata de cerneală de pe încheietura dreaptă, sau parfumul tău. Voi afla, adăugă grav. îţi speli părul cu un şampon de mere?

Tânăra femeie îşi simţi inima de piatră. Spera cu ardoare că Larry nu era dintre bărbaţii aceia decenţi care-şi schimbau personalitatea când beau prea mult. Din vina lui George McDonagh, va trebui să-l suporte încă cinci ore. îi aruncă o privire piezişă. Capul lipsit de păr lucea de transpiraţie. Gâtul îi era de un roşu neobişnuit.

- Soţia ta îşi spală părul cu şampon de mere? îl întrebă pe un ton voit inocent.

- Devlin, ripostă Larry, dacă părul soţiei mele ar mirosi ca al tău, crezi că aş fi părăsit-o pentru patru săptămâni?

îşi reveni în faţa dezgustului provocat lui Maggie de această remarcă.

- Glumesc. Soţia mea este o fată distrusă. Cea mai bună prietenă din lumea de aici... Ai cunoscut şi tu războiul, nu? reluă bărbatul.

îi bătu uşor mâna cu un gest consolator, lăsă degetele să-i întârzie puţin cam mult şi le retrase chiar în clipa în care Maggie era gata să protesteze.

- Divorţată? întrebă Larry.

- Da.

Nu-şi dorea să schimbe confidenţe cu Larry Delgado.

-Ai văzut filme bune, în acest timp? îl întrebă.

- în regulă, înţeleg şi din cuvinte puţine, spuse Larry fără să se formalizeze.

Spre marea uşurare a lui Maggie scoase din buzunarul aflat în faţa lui revista Air Lingus şi începu să dezlege

cuvinte încrucişate. Când termină, îşi goli paharul şi începu să fredoneze o melodie veche de Cole Porter. Tânăra femeie închise ochii şi se lăsă pe spătarul fotoliului. Cânta uimitor de exact. Brusc, îi simţi din nou atingerea degetelor, de data aceasta pe coapsă. Făcu ochii mari.

- Larry... începu cu severitate.

- Eu am făcut asta?

îşi privea degetele de la mâna dreaptă ca şi când era vorba de nişte obiecte străine. Mâna stângă înaintă şi prinse degetele rătăcitoare pentru a le aduce la locul lor. Zâmbi cu un zâmbet confuz care făcea dificilă orice supărare.

- Nu te atinge nimeni, în afară de El Genius, nu-i aşa?

- Nu înţeleg, bâigui Maggie.

- Oh, nu face pe inocenta cu mine, vrei, Devlin? Te-am văzut privindu-l pe McDonagh. L-am văzut de asemenea pe el privindu-te, pentru că merita.

- Te înşeli întru totul, declară Maggie, cât mai rece posibil. Sunt aici pentru că-i admir talentul de regizor. Şi evident, interesul lui se îndreaptă în altă parte.

Larry îi urmări privirea încărcată de tristeţe. După toate aparenţele, George şi Genevieve râdeau împreună. Probabil împărtăşeau nişte glume intime, îşi spuse Maggie. Brusc, se ridicară. O secundă, tânăra femeie îşi imagină că se duceau la bar; trebuia să ajungă la rândul unde se afla ea şi Larry.

Dar luară altă direcţie şi spre marele dezgust al tinerei femei, dispărură împreună spre toalete.

- Poate vor să repete în particular? sugeră Larry.

Tentativa sa de a o consola pe Maggie spori doar umilinţa acesteia. Trecu prin faţa vecinului său şi urcă în fugă scara în spirală. La bar, comandă un Perrier şi porni o conversaţie cu Adam Monski, cineastul polonez emigrat pe care George îl convinsese să se alăture companiei. Adam stăpânea uimitor limba engleză, iar cunoştinţele sale tehnice erau şi mai impresionante.

în scurt timp, se adânciseră amândoi într-o discuţie referitoare la camere şi iluminat.

- Altfel spus, nu vom putea turna ziua în amiaza mare? îl întrebă Maggie, după ce-l auzise punând accent pe inconvenientele unei filmări la lumina naturală.

- Exact, răspunse o voce gravă în spatele ei. N-ai vrea să vezi umbre sub sprâncenele Genevievei, nu-i aşa?

Cu degetele încleştate pe paharul rece ca gheaţa, ca pentru a împiedica febra să-i crească, Maggie se întoarse încet spre George McDonagh.

- Si unde este Genevieve? îl întrebă fără să vrea. Am crezut că aţi ieşit împreună.

- Se luptă cu o felie de pateu, răspunse George cu o voce tărăgănată. Suntem prieteni de ani de zile şi nu ştiam predilecţia sa pentru pateul agrementat cu fistic. Nu termini niciodată să descoperi mistere la oameni, nu-i aşa, Frumoaso cu ochi de smarald?

- Scuzaţi-mă, vă rog, îl întrerupse Adam. Dacă se serveşte masa, cobor. N-am mâncat nimic din California, explică lovindu-şi uşor cu palma stomacul concav.

- Păstrează-ţi puterile, ordonă George pe un ton afectuos. Cere-i stewardesei să-ţi dea ca supliment porţia

mea de pateu. în realitate, adăugă îndată ce Adam nu-i mai putea auzi vocea, aş prefera să te ronţăi pe tine.

Se lăsă într-un fotoliu. Ochii de culoare albastru deschis se plimbau pe faţa lui Maggie.

- Te distrezi? Mie-mi place la nebunie să zbor. Ar trebui să trecem la clasa turist: dintr-o clipă în alta cineva va scoate un acordeon şi toată lumea va începe să cânte acea baladă veche, "Trandafirul lui Tralee" sau chiar "Danny Boy"... Nu-ţi place?

Maggie ridică din umeri.

- Unchiul meu, Pat, cânta aceste refrene, spuse pe un ton afectat.

- Mi-ai vorbit despre el la telefon. Cred că-mi place unchiul tău, Pat. Stii, Frumoaso cu ochi de smarald, practic m-ai obligat să vin în Irlanda să torn un alt film. Dar, s-ar spune că îţi petreci jumătate din timp căutând să-ţi renegi originile irlandeze. Există oare un conflict în sufletul complicat al lui Maggie Devlin?

- Poate...

După ce rămăsese îmbrăţişat ore întregi cu Genevieve Joyce, după ce dispăruse cu ea la toalete, oare cum putea acest tip să risipească atâta amabilitate? Pentru el era un joc? încerca s-o facă devotată, pentru a asigura o colaborare şi mai strânsă.

George îi adresă acum privirea sa enigmatică şi o obligă s-o susţină:

- Eşti supărată pe mine? o întrebă.

Maggie întoarse ochii, recunoscându-i astfel avantajul.

- Nu. Nu chiar. Mai degrabă tristă.

- De ce? Tânăra femeie ar fi vrut să fugă de întrebările sale sau să le devieze prin replici spirituale. Totuşi, încerca un anumit sentiment de uşurare văzându-se îndemnată la sinceritate.

- Pentru că suntem atât de diferiţi.

George întinse mâna şi-i atinse uşor obrazul cu vârful unui deget. Sub această mângâiere uşoară, Maggie avu impresia că aparatul tocmai căzuse mii de metri într-un gol de aer.

- Este atât de îngrozitor când te ating, Frumoaso cu ochi de smarald? o întrebă.

Maggie îşi încrucişă braţele la piept, ca pentru a evita o explozie de încântare a întregului său trup. Incapabilă să vorbească, se mulţumi să scuture din cap.

- Ştiu, interesul faţă de mine este pur profesional, reluă George. Dar am dreptul să te fac să-ţi schimbi părerea, nu?

Maggie se gândi încă o dată la Genevieve, la nenumăratele femei cu care avusese legături.

- La ce bun? exclamă. Ţi-am spus deja, suntem pre diferiţi. Nu-mi place să fac parte dintr-o colecţie. Pentru mine, este totul sau nimic.

- Dar...

Tânăra femeie îi pecetlui buzele cu un deget.

-Am auzit deja toate argumentele. Lasă-mă să fiu doar ataşatul tău de presă. Mă duc să-l regăsesc pe Larry.

George ridică sprâncenele groase şi-şi îndepărtă o şuviţă care-i cazuse pe frunte. O clipă, lui Maggie i se păru că vede stingându-se lumina din ochii lui, dar bărbatul îşi regăsi însufleţirea.

- Nici un sacrificiu nu este prea mare, dacă este făcut în numele artei? o întrebă ironic. Du-te să-l regăseşti pe Larry. Si fă în aşa fel încât să fie mulţumit. Tânăra femeie roşi de mânie.

- Ce subînţelegi, exact?

- Tu ai lansat subînţelesuri, cred, spuse George cu răceală.

Tânăra femeie se mulţumi să-l privească o clipă cu atenţie, înainte
de a scutura din cap şi a se întoarce. La ce bun să mai discute? Evident, erau sortiţi să se enerveze reciproc.

Capitolul 5

Maggie deschise ochii, privi prin portieră şi închise din nou pleoapele. Probabil visa. Sau poate murise şi se afla transportată pe tărâmul "Vrăjitorului din Oz?" în lumea reală, peisajele nu erau atât de verzi, verdele nu avea toate aceste tonuri, toate aceste nuanţe.

Legănată de torsul motorului, se lăsă dusă înapoi în zona crepusculară dintre veghe şi somn. Era atât de plăcut să se abandoneze legănării Mercedesului lung, să respire mirosul de piele al scaunelor, să simtă sub cap umărul solid al lui George.

Ce? Tresări şi se încordă. Cum....?

- Frumoasa din pădurea adormită se trezeşte? întrebă vocea ironică a Genevievei Joyce de cealaltă parte a lui George.

- Ssst! făcu acesta din urmă, foarte încet.

Maggie schiţă o mişcare şi se aruncă spre el, ca pentru a smulge haosului o altă clipă de pace. Chiar nu trişa, îşi spuse. Nu dorea să se trezească. Respiraţia i se linişti. Mintea reconstituia dimineaţa, într-o serie de momente...

în timpul zborului spre Shannon, Larry Delgado băuse un scotch prea mult; adormise. Fericită de acest răgaz, Maggie se putuse adânci în lectura scenariului "Lamentaţiei", în timp ce degusta nişte ouă de prepeliţă, un fileu delicat, o brânză savuroasă şi minunata pâine acoperită cu unt irlandez. Revăzu aterizarea avionului 747 la Shannon, puţin după ora şapte dimineaţa, sub un cer pâclos, brăzdat de un curcubeu. Adam Manski încărcă într-o camionetă de închiriat faimoasa cameră, magnetofonul şi

reflectoarele din aluminiu. Larry, trezit din beţie, îşi regăsise politeţea şi se oferi să facă împreună cu Adam drumul până la Castlecove, timp de patru ore. Un bărbat de peste şaptezeci de ani, numit Tom Forley, bondoc dar încă atrăgător, îi făcu cu vocea sa foarte blândă, pe Maggie, George şi Genevieve Joyce să urce în spatele Mercedesului său gri.

La plecarea din Shannon, tânăra femeie întrevăzu o Irlandă la fel de perfectă ca pe ilustrate. Văzu autobuze cu etaje vopsite în roşu ţipător, copii cu obrajii aproape la fel de coloraţi, oi care păşteau liniştite de fiecare parte a drumului şi un castel flancat de turnuri. Străbătură suburbiile din Limerick şi George nu scăpă să improvizeze câteva din micile sale poeme umoristice care cuprindeau numele oraşului. Atunci, Maggie se gândi că Irlanda era vrăjită, prea frumoasă pentru a-ţi permite să formulezi asupra locuitorilor săi judecăţi lipsite de amabilitate. Poate vraja va fi destul de puternică pentru a arunca o punte de curcubeu între newyorkeză şi californian, se gândi visătoare, înainte de a adormi.

Si acum, între vis şi realitate, o auzi pe Genevieve murmurându-i lui George:

- Nu cred că mai pot aştepta mult, dragul meu.

- Vom ajunge în mai puţin de o oră. De fapt, patruzeci şi cinci de minute. Vei rezista? Va fi mult mai confortabil la han.

"Oh, nu!" gemu în sinea sa tânăra femeie. Avusese impresia că fusese trezită brutal din somn de soneria stridentă a unui ceas deşteptător. Avu ideea să tuşească,

pentru a anunţa că redevenise lucidă, dar muşchii gâtului păreau paralizaţi. Ar fi vrut să-şi astupe urechile, ruga somnul să revină. în zadar.

George se aplecă în faţă pentru a-l întreba pe Tom Forley dacă ar putea găsi un loc convenabil unde să prânzească înainte de Castlecove. Tom le răspunse că Bryan şi Kathleen ar fi dezamăgiţi să nu le poată servi prima lor masă pe pământ irlandez. Totuşi, există un bar, la Bandon, unde ar putea să mănânce nişte sandvişuri cu pâine prăjită şi o tartă cu mere şi smântână. O clipă, Maggie se consideră o proastă: Genevieve era grăbită să mănânce, nimic mai mult. Dar actriţa întrebă:

- Tom n-ar putea s-o lase la acest bar pe mica noastră domnişoară Maggie? Vom merge să ne plimbăm înainte de a o regăsi. încep să mă satur să mă ascund pentru asta.

- Va trebui să te înveţi s-o faci în public, ştii asta, frumuseţe, murmură George.

Tânăra femeie nu-şi credea urechilor. Totuşi George nu avea intenţia să transforme "Art O'Leary" într-un film erotic! Scenariul avea toată senzualitatea latentă a poemului. Dar realizatorul avea reputaţia că, o dată lansat în filmare, se îndepărta de scenariu.

- Ştiu, oftă Genevieve. Este foarte neplăcut, dragul meu. Bătrânul şi dragul meu soţ ar fi scandalizat dacă m-ar şti refractară la acest gen de lucruri. Medicii au un punct de vedere atât de prozaic asupra corpurilor.

- Să ştii că are dreptate, răspunse George.

Lui Maggie i se păru că percepe frecarea unui bluzon de blugi, de umerii îmbrăcaţi în mătase.

- Pentru tine, este uşor de vorbit, făcu Genevieve cu o voce puţin gâtuită. Eu am coapsele pline de vânătăi. Din fericire, nu voi avea scene în costume de baie... Eşti sigur că micuţa doarme? N-aş vrea să găsesc povestea mea în ziare.

- Haide, haide, n-am adus-o pe Maggie în Irlanda pentru a-mi face vedeta nefericită.

încă o frecare de blugi pe mătase.

- Si oare de ce ai adus-o? Eu n-am putut să-l am pe Penzi pentru a mă coafa, sub pretextul că reduceai cheltuielile de producţie. Nu văd bine nevoia de a avea un ataşat de presă. Si în plus, începătoare.

- Ascultă, scumpete, Maggie ne-a făcut una cu pământul în timpul interviului de la "Sardi". Am vrut să i-o plătesc cu vârf şi îndesat.

- Eşti un demon, aplaudă Genevieve râzând pe înfundate.

Tânăra femeie scrâşni din dinţi. De ce, oh, oare de ce nu
deschisese ochii, cât putea s-o facă încă graţios? Păcatul indiscreţiei era pe deplin pedepsit. Nu cunoscuse niciodată un moment mai penibil. Ar fi vrut să-l vadă pe Tom Farley răsturnând maşina într-un şanţ. Si dorea ca lumea să se sfârşească.

Urmă o fericită linişte. în sfârşit, aproape fericită.. Mintea îi revenea neîncetat la ceea ce tocmai auzise. Invitaţia de a se alătura companiei fusese o maşinaţie. Maşina cu şofer oprită în faţa apartamentului său, cuvintele măgulitoare despre influenţa sa, telefoanele care

evocaseră atât de încântător luna de deasupra portului Castlecove.... totul făcuse parte dintr-un joc diabolic.

Cum putuse fi atât de proastă, atât de credulă, atât de vanitoasă pentru a crede că George McDonagh dădea oarecare valoare talentului său profesional şi o dorea pe plan personal? Evident, era fericit s-o fi putut face să lucreze pentru el, dar, în ochii unui bărbat care dispunea de mijloacele sale, preţul unui bilet de avion şi un salariu nu era mare lucru, dacă astfel o putea supune la chinuri. Măcar dacă Ben Harris, de la "Limelight" ar avea o cât de mică idee despre modul în care opera acest tip, dacă ar putea să afle în ce măsură avusese dreptate spunând că pasiunea lui George McDonagh pentru el însuşi era una dintre marile poveşti de dragoste ale secolului...

Ei bine, George McDonagh va avea o surpriză. George McDonagh va descoperi că unicul său plan ostil nu este minunea pe care se baza. Va putea face orice. Ar putea-o face să-şi dorească de mii de ori moartea. Nu va vedea decât zâmbete. Nu exista mijloc de a umili pe cineva care refuză să fie umilit.

Simţi maşina încetinind. Cel puţin această etapă a chinului său ajunsese la sfârşit.

- Am sosit, spuse Tom Farley.

O mână o scutură uşor pe Maggie de umăr. Mâna lui George. Tânăra femeie se felicită în gând: trupul său reacţionase la atingere printr-un calm glacial.

- Ce? exclamă Maggie străduindu-se să simuleze în mod convingător confuzia somnului.

Se îndreptă. Căscă. Clipi din pleoape. Se întinse.

- Unde suntem? Am dormit mult?

George îşi strânse buzele ca pentru a fluiera. Maggie recunoscu semnalul: un mic poem umoristic era iminent.

"O tânără ziaristă venită din New York
Pentru a face Artă în comitatul Cork.
îşi petrecu primele ore în Irlanda,
Sforăind, asta îmi este teamă,
Oh, năsuc zgomotos din New York".

- Dragii mei, chiar am sforăit? exclamă vesel Maggie, stăpânindu-şi dorinţa de a-l lovi. Teribil de vulgar din partea mea!

Celebrii ochi mari, catifelaţi ai Genevievei se aţintiră asupra ei cu stupoare şi tânăra femeie se întoarse spre geam pentru a-şi ascunde un zâmbet mulţumit.

- Suntem la Castlecove?

- La Bandon. Mai avem aproximativ trei sferturi de oră de drum, spuse George. Tom ne-a sugerat să mâncăm la barul Glasslyne.

- Un bar! îmi place la nebunie! exclamă Maggie.

Tom conduse maşina mare de-a lungul străzii principale înguste şi tinerei femei îi făcu mare plăcere spectacolul pe care-l văzu. Toate magazinele erau alăturate sau despărţite doar de străduţe strâmte, dar fiecare faţadă era vopsită într-o culoare diferită: era o măcelărie de un verde estompat, ca lămâia, o tutungerie de un galben ca îngheţata de fructe, o pescărie în culorile mierii şi vaniliei şi un magazin de confecţii în culoarea zmeurei. Toate formau un încântător mozaic.

Maggie privi femeile din târg, aproape toate flancate de

mai mulţi copii mici, intrând şi ieşind din magazine. Se imaginã o clipă în locul lor. Dar nu era momentul să viseze: căuta un motiv plauzibil să fie lăsată undeva, anunţând că se va alătura celorlalţi la barul Glasslyne: îi priva astfel pe George şi pe Genevieve de satisfacţia de a o lăsa baltă înainte de a merge să-şi îndeplinească planurile dezgustătoare.

- Doamne Dumnezeule! exclamă brusc. Priviţi acolo. G.P.Devlin, farmacist. Tatăl meu se numeşte Gerald Patrick Devlin. Fără îndoială este o coincidenţă, dar v-aţi supăra dacă aş trece să văd? Poate este vorba despre vreun văr pierdut din vedere. în orice caz, cu siguranţă îi voi putea cumpăra tatălui meu un săpun care-i va purta numele. Vă regăsesc la bar. îl zăreasc acolo, pe stânga. Ăsta vă va da timp să....

Se întrerupse, înspăimântată. Oare mersese prea departe?

- ... să găsiţi un loc de staţionare, încheie. Este adevărat că oamenii par să se aranjeze oriunde, aici, adăugă imprudent.

Brusc, se întreba dacă Tom Farley va considera această remarcă drept o insultă la adresa irlandezilor.

- Fireşte, o fac mai bine la New York. Vă amintiţi dezastrul acela, când primarul a pus să se amenajeze căi pentru vehiculele pe două roţi pe principalele bulevarde? Maşinile staţionate pe trei rânduri la orele de vârf?

Tot făcând pe proasta şi sperând că acea cascadă de prostii va fi pusă pe seama decalajului orar, sări jos din Mercedesul gri şi traversă strada în fugă.

-Oh! exclamă spontan Maggie, când Mercedesul lui Tom Farley se angajă în curba drumului care cobora, pentru a descoperi portul din Castlecove în toată splendoarea. Oh! repetă.

Domnul G.P.Devlin, farmacistul din Bandon, îi spusese că nu avea nici o familie în Statele Unite, dar cine se preocupa de domnul G.P.Devlin din Bandon? Privind prin geamul portierei, fu impresionată. Peisajul o emoţionă cum nici un altul n-o făcuse vreodată. Era în sfârşit acasă.

Apa era de un albastru pur; colinele înconjurătoare apăreau într-o gamă nesfârşită de verde şi împrejmuiau aproape în întregime portul.

George se aplecă peste umărul lui Maggie, pentru a împărţi spectacolul cu ea. Părea surescitat ca un băieţel.

- Nu-i rău, nu? făcu Tom Farley, cu evidentă mândrie. Găseşti multe schimbări, de ultima dată, George?

Regizorul izbucni în râs.

în zece ani, îşi spuse, Castlecove se schimbase mai puţin decât Los Angeles în zece minute.

- Si hanul este încă la fel. Dar camera dumneavoastră are o baie foarte nouă, domnişoară Joyce, iar Kathleen a mea a făcut minuni în grădină.

- Să ştii, Tom, va fi un şoc pentru mine s-o găsesc pe Kathleen matură. Si soţul său, cum este?

- Bryan Dunstable este un tânăr cumsecade.

- Nu mă îndoiesc de asta, dar credeam că micuţa Kathleen trebuia să mă aştepte, glumi George.

- Din fericire, nu i-a păsat de nimic, replică Tom. Nu te-ai grăbit să te întorci, nu? Ei bine, acum că eşti aici, poate

vei găsi o soţie irlandeză. A venit vremea să te aşezi la casa ta, George. Kathleen şi Bryan au deja patru copii. Singurul meu regret este că draga mea Mildred n-a trăit destul de mult pentru a-i vedea. Shellagh, micuţa de patru ani, îi seamănă atât de mult, încât îmi frânge inima.

George se aplecă în faţă pentru a-i strânge umărul.

- Si mie îmi va lipsi. Stiu că Mildred este prezentă pretutindeni la han. Mi-ai văzut vreodată filmele, Tom? reluă George după o tăcere.

- Am văzut "Visuri irlandeze". L-ai turnat după ultima ta vizită. Era...

Se întrerupse şi-şi drese glasul.

- S-a mai prezentat unul, acum un an sau doi, la Skibbereen şi voiam să-l văd, dar...

Vocea i se frânse, apoi reluă cu putere:

- V-am văzut filmele, domnişoară Joyce, declară cu respect, îndreptându-se pe scaun. Pentru mine, sunteţi o mare actriţă şi este o onoare să vă avem la Castlecove.

- Sunt încântată să fiu aici, făcu Genevieve pe un ton fătiş sarcastic.

Lui Maggie îi veni s-o muşte. Tom fu poate jignit, dar nu arătă nimic, iar tânăra femeie îşi jură să ia impasibilitatea sa drept model. Era cea mai bună atitudine de adoptat cu oameni ca Genevieve Joyce şi George McDonagh.

George arătă mulţimea de cerceluşi care mărginea drumul.

- Priviţi această culoare. O vreau pe pelicula mea. Toată lumea se extaziază în faţa verdelui din Irlanda, dar, în toţi aceşti ani, cred că cerceluşii sunt cei pe care i-am

păstrat în memorie.

- Cele două împreună, îl corectă Maggie. Verdele linişteşte privirea şi roşul produce brusc un şoc.

- Exact! exclamă George. Şi voi filma astfel. Un panoramic lent peste verde şi apoi, bum! Roşul va produce un asalt asupra simţurilor.

- Vrei oare să am rolul secundar, după vegetaţie, dragul meu? întrebă ironic Genevieve.

Maggie refuză s-o audă. O clipă, uită tot ce nu era geniul lui George McDonagh. Puţin îi păsa de egocentrismul său măsurat. Puţin îi păsa de complicatul său plan de răzbunare. Puţin îi păsa de nenumăratele sale aventuri amoroase. Era unicul regizor din generaţia sa, lucra cu el şi prezenţa sa va face diferenţa în filmarea "Lamentaţiei pentru Art O'Leary". Măcar dacă relaţia lor putea rămâne în plan strict profesional. Va putea atunci să simtă cu adevărat plăcerea scurtului său sejur în acest loc idilic.

Orele după-amiezii trecură şi speranţele i se intensificară. Se simţise imediat acasă la hanul din Castlecove, o casă mare din lemn, vopsită în alb. La ora cinci, era aşezată la bar, pe un taburet din lemn şi o privea pe Kathleen Dunstable, femeia scundă cu părul negru trecând o paletă peste o cană de Guinness pentru a îndepărta spuma, scoţând mai multă bere şi răzuind din nou spuma. Fericită, Maggie avu impresia că întreg universul conspirase pentru a o aduce la Castlecove.

Bău cu înghiţituri mici băutura savuroasă.

- Delicioasă.

Ridică ochii spre un afiş care proclama cu litere brune şi aurii: "Guinness, cea bună".

- Măcar o dată, publicitatea spune adevărul.

- Odinioară era: "Guinness, este bună pentru dumneavoastră", dar guvernul a pus piciorul în prag, explică atunci Kathleen. Poate a făcut să moară nişte bărbaţi înainte de vreme, adăugă cu veselie, dar, pentru o femeie care alăptează un copil, este formidabilă, toată lumea o ştie. Este plină de săruri minerale. Fără această bătrână şi bună Guinness, mi-ar fi fost foarte greu la naşterea gemenilor. Numai că...

Se întrerupse în mijlocul frazei.

- Astea sunt poveşti despre vaci cu lapte, ar spune Bryan, făcu zâmbind. Dumneata, care duci o viaţă captivantă, nu doreşti să asculţi toate aceste braşoave despre laptele de mamă.

Se aplecă peste bar.

- Ei bine, Maggie, spune-mi: l-ai întâlnit vreodată pe Dustin Hoffman? îmi închipui paradisul populat cu oameni ca el. Nu găseşti că Bryan îi seamănă ca două picături de apă?

- Este adevărat. Absolut, aprobă Maggie pe un ton care se voia convingător.

Zâmbetul acela de copil... şi au aceeaşi statură.

- Exact. Aşadar, l-ai întâlnit? Pe Dustin vreau să spun.

- O dată sau de două ori. Este drăguţ.

- Drăguţ! repetă Kathleen, cu o mână pe inimă. Oare este tot ce găseşti de spus? Dar fireşte, nu este genul tău, nu? Probabil preferi bărbaţii înalţi.

Dădu din cap cu un aer scrutător şi Maggie se simţi practic transparentă. Oare exista pe lume măcar o persoană incapabilă să vadă, după cinci minute, că George McDonagh exercita asupra simţurilor sale o înrâurire irezistibilă?

- Când vorbeşti de lup.... adăugă poznaş Kathleen. Bună seara, George.

- Bună seara, frumoasa mea. Ia te uită, ia te uită, domnişoara Maggie. N-ai fost doborâtă de asprimea călătoriei, ca restul trupei?

După ce atinse uşor cu vârful unui deget umărul tinerei femei, se căţără pe un taburet.

- Genevieve suferă de migrena sa, iar când am bătut la uşa lui Adam, mi-a spus să mă întorc anul viitor. Poate doar Larry va face un efort pentru a coborî la cină.

- Aveam intenţia să-mi fac siesta, spuse Maggie. Dar am făcut o baie, mi-am desfăcut valizele şi subit, la ideea că eram în Irlanda, n-am mai dorit să dorm.

Anestezicul pe care şi-l administrase mental la începutul zilei, îşi făcea încă efectul, remarcă Maggie cu satisfacţie. Nu simţea nici cea mai mică dificultate în respiraţie, în prezenţa lui George. Temperatura îi rămăsese aceeaşi. Locul în care o atinsese nu o durea, nu o ardea. Dacă se simţea uşor ameţită, era probabil numai din cauza berii... fără îndoială. Reuşi chiar să-şi păstreze sângele-rece, când Kathleen îi spuse lui George că pentru ea, Maggie şi cu el formau un cuplu:

- Maggie a ta dă importanţă unor lucruri.... şi are de-abia douăzeci şi patru de ani.

- Mi-a venit greu să cred, adineaori, că la aceeaşi vârstă ai deja patru copii, spuse în grabă tânăra femeie. în plus, te ocupi de han. Eu de-abia reuşesc să întreţin, pe jumătate, un apartament de trei camere. Singurul lucru de care m-am ocupat vreodată cu succes este cea mai mică grădină din lume. Şi poate până la sfârşitul verii, păsările mi-o vor devasta. Mi-ar plăcea să-ţi văd grădina.

Dând crezare tatălui tău, ai făcut minuni acolo.

- N-am reuşit prea rău, recunoscu Kathleen. Aici, pământul nu este prea mănos.

La celălalt capăt al sălii, uşa care dădea spre stradă se deschise. Un bărbat de vreo şaizeci de ani, bondoc, cu faţa colorată, intră. Purta un costum din tweed, uzat dar bine croit, şi o şapcă. Se îndreptă lent spre bar şi Maggie ar fi putut jura că George se încordase. Kathleen se întoarse pentru a lua o halbă de pe o măsuţă. Părea că-şi pierduse vioiciunea.

- Iatâ-l pe Liam Keaveny, care vine să-şi bea berea. Ţi-ai putea potrivi pendula după el, îi spuse lui Maggie cu o voioşie prefăcută. în fiecare zi, la această oră, de când mă ştiu, îşi ia berea şi punga de cartofi prăjiţi; acelaşi lucru la ora şase. Şi asta îi este toată cina. Face parte din culoarea locală, nu? Bună seara, Liam.

- Bună seara, Kathleen.

Liam Keaveny îi măsură pe Maggie şi pe George, fără să dea o altă importanţă prezenţei lor, şi se aşeză la celălalt capăt al barului.

- Frumoasă zi, astăzi, îi spuse Kathleenei.

- N-aş spune nu la o ploicică, pentru grădină.

Maggie o privi cu admiraţie pe tânăra irlandeză, un adevărat dinam în blugi şi bluză pescărească. Vor deveni cu siguranţă bune prietene, amândouă.

Oare sângele său irlandez îi dădea impresia de bine la hanul din Castlecove? se întrebă tânăra femeie. Lambriuri de culoare închisă, ferestre joase, mese din lemn alb aliniate lângă peretele din spate, aşezarea sticlelor în spatele barului, totul îi era ciudat de familiar. Şi nu putea nega, George McDonagh era unul din elementele de frumuseţe ale scenei.

Acesta rupse tăcerea stânjenitoare care se instalase de la intrarea lui Liam Keaveny.

- Şi unde este afişul meu cu Ballymacarbury? o întreba în glumă pe Kathleen. Aş fi crezut că le vei pune peste tot... Asta este loialitatea faţă de prietenii vechi.

Kathleen îşi dădu părul negru spre spate şi replică:

- Mutra ta poate vinde whisky în Statele Unite, dar pe aici, cu siguranţă nu.

- La drept vorbind, Kathleen, ai fost prea ocupată să faci copii pentru a ţine cum se cuvine acest han. Afişul lui Guinness datează de la Matusalem şi am văzut deja acea pânză de păianjen de pe tavan, în timpul ultimei mele vizite.

- Nu există pânze de păienjeni aici, George McDonagh.

Maggie îi asculta cu invidie. Evident, nu acest gen de prietenie ar fi dorit din partea lui George... dar îşi aminti că, oficial, îşi îngheţase dorinţele. Măcar dacă n-ar fi fost atât de atrăgător, dacă n-ar fi participat atât de mult la farmecul Irlandei, ca şi când reprezenta premiul unei

călătorii organizate...

Fu smulsă din gândurile sale confuze de năvala lui Shelagh Dunstable, urmată îndeaproape de Tom Farley, gâfâind.

- Mamă, Papy trebuie să meargă la Skib, pentru că pe domnişoara Joyce o doare capul şi spune că pot să merg cu el, dacă-mi dai voie, iar Danny a spus că va avea el grijă de gemeni, pentru că tata este ocupat, aşa că pot să merg, spune, pot?

- Ei bine, despre ce este vorba? întrebă Kathleen.

Cu mâinile în şolduri şi cu un zâmbet uşor pe buze, işi privea tandru fetiţa cu părul roşcat, care respira greu.

- Pe domnişoara Joyce o doare capul, explică Tom Farley; nu poate lua aspirină: îi face rău la stomac. Eram liber şi i-am spus că aş putea să merg la Skibbereen, să văd ce-i propune farmacistul în loc. Dacă plecăm imediat, la Casey va fi deschis încă.

- Femeia asta, spuse Kathleen cu o strâmbătură. Am cunoscut-o de la prima privire.

- Se pare, interveni George pe un ton tărăgănat, că vedeta mea nu are multe admiratoare.

- Oh, n-are nimic de-a face cu asta, spuse nemulţumită Kathleen. Dar dacă vrei să ştii, are un oarecare tupeu să-l trimită pe tata la Skibbereen, când tocmai a făcut drumul dus-întors de la Shannon. Măcar ţi-ai băut ceaiul, tată?

- Da, am mâncat copios. Si te rog, fără scene, micuţo. încă nu am vârsta caprei lui Atty Hayes.

- Dar tată, ştii că nu te-ai simţit bine de un timp. Dacă te duci la Skib, de ce nu treci să-l vezi pe doctorul Quinn?

- în plus, continuă Tom fără să pară c-o aude, nu domnişoara Joyce mi-a cerut să merg la Skib. Eu i-am propus asta.

- Vezi? sublinie George cu un aer triumfător, care o făcu pe Maggie să scrâşnească din dinţi.

Genevieve era poate o mare actriţă şi partenera sa de jocuri amoroase, deocamdată, nu avea nimic de-a face cu o sfântă. îşi aminti conversaţia surprinsă în maşină, în timpul drumului... Ar fi dat orice pentru a şi-o şterge din memorie.

- Te rog, mamă, te rog, pot să merg acolo? întrebă Shelagh.

în ciuda inimii sale grele, Maggie nu se putu stăpâni să zâmbească. Fetiţa de patru ani era încântătoare şi nuanţa aproape identică a părului lor îi dădea tinerei femei impresia unei legături speciale între ele.

- Shelagh Mary, o strigă Liam de la celălalt capăt al barului, vrei un cartof prăjit?

Aşadar, misteriorul Liam Keaveny nu era permanent posac şi nepoliticos, îşi spuse Maggie.

- Oh, da, vă rog, spuse copila, cu o privire rugătoare spre mama
sa.

- De acord, oftă Kathleen, dar numai unul.

Shelagh se apropie ţopăind de Liam Keaveny, luă un cartof prăjit, mulţumi politicos şi-i dădu captura lui Tom.

- Gustă, Papy.

Tom se prefăcu că ronţăie, spre marea bucurie a micuţei. Aceasta ridică ochii spre Maggie şi, fără să spună

nimic, îi întinse cartoful prăjit. Tânăra femeie se prefăcu că rupe o bucăţică şi o pune în gură. Se bătu cu palmele peste stomac şi fu recompensată cu un nou hohot de râs.

- Am o prietenă care se numeşte Maggie, declară Shelagh, cam timid. Maggie Durcan. Pisica sa tocmai are pui şi îmi va da unul. Sunt portocalii. Găsesc că este o culoare frumoasă. Dumneavoastră nu?

- Oh, ba da, desigur. Şi eu am unul. Acasă la New York. Aşa de
mare. Se numeşte.....pregăteşte-te Se numeşte Abraham de Lacey
Giuseppe Casey Thomas O'Molley. Am fotografia sa în cameră.

Shelagh bătu din palme.

- Este un nume frumos, dar îmi va fi greu să mi-l amintesc. Mi-ar plăcea mai mult ca pe al nostru să-l cheme Marmeladă, dar Denny vrea să se numească Tigrul.

îi dispăruse orice timiditate şi se rezema de taburetul lui Maggie.

- Mă duci sus să-mi arăţi fotografia?

- Tocmai mă pregăteam s-o întreb, murmură George, în spatele tinerei femei.

- Nu ştiam că te interesează pisicile.

- Oh, ba da. Sunt atât de blânde, atât de calde, atât de plăcut de mângâiat.

- Voi doi, dacă vreţi să ajungeţi înainte de închiderea farmaciei, spuse Kathleen tatălui şi fiicei sale, aţi face bine să plecaţi.

- Papy, pot să merg.

Fetiţa îl trase pe Tom spre uşa de la stradă, cu un semn de r'mas-bun adresat lui Maggie.

- Ţi-l voi împrumuta pe Marmeladă! promise.

- S-ar spune că ai făcut o cucerire, constată George. Am o idee, dacă ai fi avut o fetiţă, Frumoaso cu ochi de smarald, i-ar fi semănat lui Shelagh.

- Este adorabilă! exclamă tânăra femeie, stăpânindu-şi ferm un val de emoţie.

George îşi goli paharul.

- Evident, spuse acesta, o carieră de ziaristă la New York nu lasă prea mult timp pentru asta, nu? Să plecăm de aici, hotărî, fără să-i lase timp să răspundă.

- Unde?

- Vreau să reperez nişte exterioare. Există o ruină splendidă: castelul Killashee. Am visat mereu să-l filmez. Kathleen, sper că n-au ras castelul Killashee pentru a construi vreun motel?

- Asta faceţi voi în Statele Unite, răspunse aceasta. Aici, există respect... Nu ştiu dacă este indicat să filmezi acolo sus, adăugă ştergând un pahar.

- Si de ce naiba?

- Oh, ştii ce reprezintă. Pentru mulţi oameni, este vorba de un loc sacru.

- Sacru! repetă George râzând. Kathleen, nu eşti gata să-mi spui că acum, Castlecove se dedă la practicarea unor religii secrete.

Oare vor dansa acolo cu spiriduşii, în nopţile cu lună plină, şi toate celelalte?

- Nu este politicos să-ţi baţi joc de credinţele oamenilor,

declară Kathleen, fără nici o urmă de glumă.

- în sfârşit, Kathleen, suntem în secolul douăzeci.... Dar tu? o întrebă aplecându-se spre ea.

- Nu face pe prostul, George. Dar ştii bine că există oameni care adună orice poveste referitoare la Irlanda şi irlandezi. învaţă la şcoală vechea noastră limbă şi reînvie toate legendele.

- Dar de ce vechiul castel? întrebă George.

- Există acolo, foarte aproape, un cerc al zânelor, îţi aminteşti? Şi Killashee înseamnă "biserica de pe colina zânelor".

- Killashee, este un nume foarte frumos, spuse Maggie. Parcă este adierea vântului prin frunze.

- Aşteaptă să-l vezi, făcu George, ajutând-o să coboare de pe taburet. Să mergem.

Era exasperant: după el, Maggie era mereu gata să-l însoţească! Dar îşi dorea să vadă Killashee. îşi domoli mândria şi murmură cu prefăcută umilinţă.

- Cum vă place, domnul meu. Duceţi-mă la castelul dumneavoastră.

Replica sa merita un zâmbet uşor ironic din partea lui George şi un semn de aprobare de la Kathleen. Dar aceasta îşi duse brusc o mână la frunte.

- Dar tata nu se va întoarce înainte de o oră şi Bryan se ocupă de cină. Cine vă va conduce?

- îmi amintesc foarte bine drumul, declară George. Se urcă strada care trece prin faţa magazinului lui Jimmy Fortune, se coteşte spre Leaf, se continuă urcuşul pe la ferma familiei Hayes, având grijă să nu lovim afurisitul lor

bătrân măgar cenuşiu. Şi castelul este acolo, la stânga.

Pentru prima dată, Liam Keaveny mormăi câteva cuvinte. George întrebă cu o politeţe pe care Maggie nu i-o cunoştea.

-Vă cer iertare, domnule Keaveny, ce aţi spus?

-Am spus: bătrânul măgar cenuşiu al familiei Hayes nu mai există. N-are rost să fie înjurat.

Kathleen zâmbi. întrebă:

- Vei conduce tu însuţi? Când ai telefonat, mi-ai spus că voiai să-l angajezi pe tata pentru o lună...

- Oh, făcu George râzând, asta mai ales pentru a fi cu Maggie pe bancheta din spate, venind de la Shannon. Tatăl tău a fost foarte amabil: şi-a agăţat şapca peste oglinda retrovizoare. Dar Frumoasa cu ochi de smarald a dormit tot timpul drumului. Imaginează-ţi!

Maggie se simţi clocotind de mânie, dar în acelaşi timp, era ciudat de surescitată: în definitiv, poate spunea adevărul. Nu, imposibil: Genevieve Joyce fusese aşezată de cealaltă parte a lui George. Renunţă la tentaţia de a-l pune la locul său şi-i întoarse spatele.

- Uneori, nu merită osteneala să rămâi treaz, spuse veselă, cu un uşor căscat fermecător.

îşi petrecuse destule ore la teatru pentru a şti că-şi putea face o ieşire bună, pe această replică. Se îndreptă spre uşă.

- Cina este la ora şapte şi jumătate, le aminti Kathleen. Vom avea pentru început prima anghinare din grădină şi Bryan a pus de trei zile la marinat un sfert de miel.

- Oh, femeile! oftă George.

Cu prefăcută docilitate, o urmă pe Maggie.

Capitolul 6

Ieşind din han, roşcata ziaristă newyorkeză şi brunetul cineast californian fură întâmpinaţi de o frumuseţe atât de extraordinară, încât îi reduse la tăcere. Albastrul portului devenise şi mai intens. Tabloul în diferite nuanţe de verde al colinelor strălucea în soare. în prim-plan, cerceluşii erau în plină floare. Aerul vibra de ciripit de păsărele, de strigăte bucuroase de copii. Coborând strada până la camionetă, Maggie avu impresia că şi pietrişul de sub picioarele sale răspândea un fel de muzică. Desigur, roşul viu al vehiculului fusese conceput pentru a se asorta minunat cu roşul puţin violaceu al cerceluşilor.

Bucuria mută a tinerei femei se intensifică atunci când o luară pe drumul şerpuit care suia colina. După un timp se aflară în faţa unui stâlp indicator, negru cu alb, de unde plecau patru săgeţi. Glandore şi Skibbereen erau în direcţia pe care o urmau, Castlecove, în spatele lor, Leap la stânga şi Rosscarbery la dreapta. Fiecare nume era mai poetic decât celălalt, îşi spuse Maggie.

- Totuşi n-am văzut Castlecove, spuse cu voce joasă, când George o luă spre Leap. Vreau să spun, oraşul.

- Ba da. Ai văzut totul, cu excepţia benzinăriei. Aceasta se află de cealaltă parte a podului.

- Dar unde este biroul poştal? Nu există biserică? Si de unde îşi cumpără Bryan carnea de miel?

- Molly Fortune, soţia lui Jimmy, are funcţia de administrator al poştei. Ţi-o voi prezenta. Biserica se afla la Leap. Skibberean reprezintă centrul comercial cel mai important în această parte a comitatului Cork, dar dacă-mi

amintesc bine, Mildred Farley prefera să se aprovizioneze de la măcelarul din Rasscorbery şi poate Bryan i-a urmat exemplul.

Oamenii locului, în mare parte, se mulţumesc cu produsele de băcănie vândute la Fortune, cu puţin peşte proaspăt cumpărat la Fallon; pentru ouă se duc la familia Hayes. Dacă nu au ocazia să se ducă la Ross sau la Skib, îşi pregătesc singuri pâinea. Cultivă morcovi şi napi, sau îi cumpără de la Kathleen.

- Este minunat! se entuziasm' Maggie. Dar acest gen de viaţă nu lasă mult timp pentru a face altceva.

- Nu, n-ai să găseşti multe femei jurnaliste la Castlecove, făcu George.

- Este a doua oară când... George! Mai încet!

La câţiva metri în faţa lor, o măgăriţă mică şi îndesată, cu blana aspră, de culoarea porţelanului nesmălţuit, traversa drumul. Măgăruşul său, de culoarea cafelei, părăsi o păşune vecină pentru a-i veni în întâmpinare, ca şi când şoseaua era locul ideal pentru a discuta despre existenţă. George frână râzând şi se opri pe marginea drumului.

- Blestematul de Liam Keaveny! Mi-a spus că măgarul bătrân cenuşiu al familiei Hayes a murit, dar s-a ferit să mă informeze că o măgăriţă i-a luat locul

- L-ai întâlnit pe Liam Keaveny în timpul primei vizite la Castlecove, nu-i aşa? întreba tânăra femeie. Nu ţi-a arătat prea multă cordialitate.

îşi regretă imediat remarca. Văzu trecând pe faţa lui George o expresie de profundă durere.

- Oh, Frumoaso cu ochi de smarald, se lamentă. Zece

ani sunt cam mult pentru a păstra o ranchiună, nu? Aveam nouăsprezece ani atunci. Eram un mare prost, dar nu o canalie, chiar dacă ţi se va spune altceva.

- Sunt singura autorizată să te vorbesc de rău, făcu Maggie pe un ton degajat.

O mistuia curiozitatea, dar evident, durerea sufletească era încă prea intensă pentru a fi sondată. Cu siguranţă, George făcuse nişte încercări pe lângă vreo femeie.... nimic rău, dar suficient pentru a jigni oamenii din Castlecove.

- Sunt plini de afecţiune! spuse Maggie arătând cele două animale care-şi frecau boturile. Dacă această mamă este întrebată dacă şi-a mângâiat puiul astăzi, cu siguranţă are dreptul să spună da.

- Tu ţi-ai sărutat regizorul astăzi? o întrebă George, vizibil fericit de schimbarea subiectului.

Spre marea uimire a lui George şi al său, Maggie se aplecă spre el şi-l sărută pe buze, înainte de a se lăsa pe spate în scaunul său. Dacă o mai făcea, îşi spuse, nu se va mai putea opri să-l sărute toată viaţa.

- Anghinarea Kathleenei, spuse încet.

- Este adevărat. N-ar trebui să întârziem pentru anghinarea Kathleenei. Ai un talent preţios de a respecta priorităţile.

Cu o mână nerăbdătoare apăsă pe claxon, dar cei doi măgari nu se mişcară câtuşi de puţin. îşi trecu capul prin portieră şi strigă cu voce sonoră:

- Hei! întoarcerea la fermă!

Furia sa era în realitate îndreptată împotriva ei, se gândi cu tristeţe Maggie. Regizorul puse vehiculul în

mişcare. Tânăra femeie rămase întoarsă spre portieră.

- Aceea este ferma lui Atty Hayes? întrebă pentru a face o diversiune.

Treceau prin faţa unei clădiri din piatră, înconjurată de păşuni.

- Unde ai auzit vorbindu-se despre Atty Hayes?

- Tom Farley i-a spus Kathleenei că n-are încă vârsta caprei lui Atty Hayes.

De data aceasta, George izbucni în râs.

- A zis el asta? Oh, Frumoaso cu ochi de smarald, uneori eşti nostimă. Este o expresie, atâta tot. Cum se spune: "Nu nimereşti o vacă pe un coridor". în sfârşit, poate este altceva... Să vedem dacă-mi pot aminti povestea. La sfârşitul secolului al XVIII-lea, exista în Cork un oarecare Atwell Hayes. Avea o capră care nu mai murea. Când în cele din urmă a murit, strănepotul lui Hayes a servit-o în calitate de vânat, în timpul nu ştiu cărui festin şi toţi oamenii au fost extaziaţi de deliciul mâncării. Ceva de genul acesta. Proprietarul acestei ferme este Seamus Hayes. Poate totuşi un descendent al lui Atty.

Maggie îl observa. De la sosirea în Irlanda era cu totul altul. Irlandezul teatral renunţase la mască şi costum, pentru a dezvălui un adevărat suflet de irlandez.

- Pari foarte în largul tău, aici. Stii atâtea despre acest loc... Pot să-ţi fac măcar o dată un compliment?

- Cu condiţia să nu devină un obicei.

- Irlanda ţi se potriveşte. înţeleg de ce ai realizat în această ţară cel mai frumos film al tău.

Chiar am mari speranţe pentru "Art O'Leary".

Contrar aşteptării lui Maggie, George nu părea mulţumit.

- Credeam că te voi auzi spunând că-ţi plac ochii mei, declară regizorul pe un ton posomorât.

Oare glumea? Maggie nu era deloc sigură.

- Sau cel puţin talentele mele de şofer, adăugă George.

- Aşadar, nu eşti fericit că-ţi admir munca? Asta este impresia despre mine, în calitate de admiratoare necondiţionată?

- Admiratoare! exclamă regizorul. Cu siguranţă nu! O adevărată admiratoare doreşte numai un lucru: să se strecoare în patul idolului său.

- După părerea mea, pe acest plan ai tot ce-ţi trebuie, exclamă Maggie, uitându-şi o clipă bunele hotărâri.

- Bineînţeles. Sincer, este enervant să doreşti o femeie frumoasă şi s-o vezi gata să-ţi sară în pat. M-am săturat. Mulţumesc că mă scuteşti de asta.

Opri camioneta pe marginea drumului.

- Am ajuns. Sau aproape. Trebuie să mergem puţin pe jos.

Privi picioarele lui Maggie, încălţate în mocasini.

- Ar fi trebuit să-ţi spun să-ţi pui cizme. Dacă vrei, te voi căra eu. Dar vei putea oare suporta atingerea mea atât de mult timp?

"Nu, îşi spuse Maggie, nu voi putea. Totuşi te înşeli asupra motivelor".

- N-am cizme, răspunse. Dar n-are importanţă. Dacă sunt în stare să parcurg trei kilometri pe trotuarele din New York în sandale cu tocuri înalte, trebuie să pot să traversez

acest câmp în mocasini.

Trecu în spatele lui printr-o deschidere într-un zid din piatră aridă şi porni pe o cărare stâncoasă îngustă. De fiecare parte, iarba era presărată cu flori mici sălbatice, galbene, violete şi albe. Frumuseţea Irlandei o scoase încă o dată pe tânăra femeie din proasta sa dispoziţie. Se jură să reziste neapărat oricărei dorinţe de a se măsura cu George.

- Este minunat, aici, spuse, pentru a face pace.

- Nu-i aşa? răspunse imediat George.

Drumul coti brusc şi în faţa ei, puţin mai sus, Maggie observă printre ramurile strânse ale unor ulmi şi arini, o construcţie masivă, cu ziduri brune gata să se prăbuşească, având găuri în ele. Cerul albastru îi servea de acoperiş; aerul de uşi şi de ferestre. Tânăra femeie se înfioră.

- Sinistru, nu? făcu George. Asta este ceea ce-mi place. Traducerea perfectă a emoţiilor. Eileenei în mine.

Vocea i se îmblânzi pentru a sacada primele cuvinte ale Eileenei din "Lamentaţia pentru Art O'Leary":

"Pasiunea mea, marea mea dragoste,
în prima zi când te-am văzut,
Sub acoperământul pieţei,
Ochii te-au numit "Frumuseţe"
Inima te-a numit "Cămin".
I-am lăsat pe ceilalţi pentru tine.
Si te-am urmat în locuri îndepărtate".

îi întinse mâna tinerei femei, pentru a o ajuta să treacă peste o grămadă de pietre sparte, care blocau intrarea

principală. Nişte păsări îşi luară subit zborul. Maggie ridică ochii: într-o crevasă era un cuib. Traversă un pavaj acoperit cu praf, iarbă şi dărâmături. îngenunche pentru a privi printr-o fereastră joasă, dreptunghiulară. Se rezemă cu spatele de un zid, pentru a-şi plimba privirea în jur.

- Eileen! strigă o voce - cea a lui George.

Maggie îl căută cu ochii, fără să-l vadă.

- Eileen! repetă vocea.

Tânăra femeie se apropie de o fereastră, dar nu văzu mai mult.

- George? strigă.

- Sunt aici, răspunse acesta vesel, în spatele ei.

- M-ai speriat, declară Maggie întorcându-se.

- Din dragoste pentru artă, Frumoaso cu ochi de smarald. Erai o perfectă Eileen O'Leary, pândind fantoma soţului tău.

- Poemul nu spune nimic de o fantomă.

- Nu în mod direct, dar întregul poem îi este adresat, nu-i aşa? Si se ştie că Eileen îl simte foarte aproape de ea, îi ascultă cuvintele. Sau speră. Sau o doreşte. Ai putea să-ţi reiei căutările, ca adineaori? Astfel îmi voi fixa în minte întru totul primele secvenţe. Erai acolo, în acel colţ; apoi

- Stiu, spuse Maggie.

Fu străbătută de un val de surescitare. îl va ajuta pe George McDonagh să vizualizeze o scenă a ceea ce va fi poate cel mai important film al său.

- Vei convinge şi păsările să-şi ia zborul?

George îi aruncă cel mai seducător zâmbet. în clipa în care Maggie traversa ceea ce fusese fără îndoială

odinioară o minunată pardoseală pavată cu dale din piatră, îi strigă:

- Ai putea să rosteşti vorbele lui Eileen? Măcar primul pasaj? "Pasiunea mea, marea mea dragoste... "

- Da, ştiu, spuse înăbuşit tânăra femeie. în avion am citit textul de vreo douăsprezece ori. Este atât de frumos. Nu mi-a mai ieşit din minte. Dar oare am dreptul s-o fac? Am impresia că rivalizez cu Genevieve, adăugă roşind. Crezi că-i va păsa să fie dublată?

- Oh, va trece prin chinurile iadului, replică George râzând. Cel puţin, dacă te-ar vedea. Dar Genevieve este genul de actriţă care dă din ea ce este mai bun la prima sau la a doua priză.

Cu cât voi putea repeta mai mult cu o dublură, cu atât mai ieftin vom scăpa toţi. Evident, dacă găseşti că abuzez de amabilitatea ta, spune-o.

Maggie îi adresă o privire indignată pe care o merita această remarcă, înainte de a începe să parcurgă în lung şi-n lat sala în ruină. Privirea spiona în jurul ei. Lăsă să-i scape de pe buze incomparabila lamentaţie a Eileenei O'Leary.

"Pasiunea mea, marea mea dragoste, în prima zi când te-am văzut,

Sub acoperământul pieţei,

Ochii mei te-au numit "Frumuseţe"

Inima te-a numit "Cămin"

I-am lăsat pe ceilalţi pentru tine,

Şi te-am urmat în locuri îndepărtate".

-Continuă, îi ordonă George cu o voce răguşită. Cunoşti

urmarea? "Nu am regretat niciodată..."

Printr-o rămăşiţă de fereastră, Maggie privi frunzele unui arin fremătând în briză. Un zid înălţa spre cerul strălucitor o muchie sfâşiată.

"N-am regretat niciodată Şi mi-ai dat întotdeauna totul.

Ai zugrăvit camere pentru mine,

Ai copt pâini calde pentru mine,

Ai omorât animale pentru mine.

Dormeam confortabil în patul nostru de fulgi

Până la prânz, ora mulsului,

Chiar mai târziu, dacă-mi plăcea".

La suferinţa care o sfâşia, tânăra femeie închise ochii. Pentru ea, el făcuse totul, reprezentase totul pentru ea şi, acum, nu mai era. Dar oare chiar plecase? Jos, lângă cărarea care ducea la drum, nu se mai auzea decât cântecul vântului printre copaci. Percepea un zgomot care-i evoca bucuria. Auzea vocea care nu tremurase niciodată, nici măcar când soldaţii englezi voiseră să-l potolească. îl auzea strigând:

"Bucuria mea, sufletul meu,

Nu voiam să te părăsesc în acea zi am plecat Cu un singur gând:

Acela că va exista o întoarcere".

Inima îi creştea de bucurie. Răspunse:

"Dragostea mea, prietenul meu,

Ridică-te de la pământ.

Te voi duce înapoi acasă.

Voi face patul nostru Cu cearşafuri din pânză fină,

Cu pături frumoase,

Pentru a-ţi încălzi trupul atât de sump,

Care zace nemişcat, lipsit de căldură în acest loc".
Si brusc, el trecu pragul, cum o făcuse de atâtea ori.

Părul negru îi cădea pe frunte, ochii de culoare deschisă străluceau de dorinţă, braţele se întinseră pentru a o îmbrăţişa.

- Bucuria mea, sufletul meu, murmură tandru, strângând-o lângă
el.

Mii de semnale de alarmă se dezlănţuiră în mintea lui Maggie. Mii de dispozitive de amortizare le făcură să tacă.

- Te rog.... începu aceasta.

- Ssst, şopti George.

Vocea i se stinse într-un sărut, mai întâi foarte blând, apoi insistent, apoi pasionat, sălbatic, până în clipa în care întreaga lume se prăbuşi în jurul castelului Killashee.

Maggie nu mai rezista. Nu mai putea. George răspundea propriei sale insistenţe, propriei dezlănţuiri. Se agăţă de el cu toate puterile, ca şi când slăbind o clipă îmbrăţişarea, l-ar fi pierdut pentru totdeauna.

Se prăbuşiră înlănţuiţi pe solul zgrunţuros. Acesta va fi cearşafurile lor din pânză fină, păturile lor frumoase. Dorinţa transforma orice lucru. Mâna lui George împrăştie părul roşcat şi bogat peste perna de iarbă.

- Dragostea mea, prietena mea, murmură.

îi mângâia faţa, iar şi iar, ca pentru a-şi fixa în memorie fiecare din trăsăturile sale, ca pentru a-i lăsa amintirea de neşters a mângâierilor. Dacă acesta era planul său de răzbunare, îşi spuse Maggie înnebunită, putea începe să se

răzbune o veşnicie. Degetele lui George se aşezară peste nasturii bluzei în carouri albe cu verde. Se opri, pândind o aprobare în ochii tinerei femei. Oh, era într-adevăr un demon: voia s-o vadă consimţind la propria înfrângere. Totuşi, în tăcere, îşi dădu acceptul aşteptat.

N-avea de ales. Foarte aproape să leşine, îl lăsă să-i deschidă nasturii cu o încetineală care era o tortură delicioasă.

Fără s-o atingă, lăsă briza să mângâie pielea catifelată, atât de rar expusă elementelor naturii. Din mâinile sale veni un preludiu de mângâieri. Pradă unei plăceri pur senzuale, Maggie gemu. Briza nu-i mai ajungea: tot trupul i se întindea spre George. Imediat, mâinile sale magice veniră spre ea, anticipându-i toate dorinţele, dând naştere altora noi...

- Hei, voi acolo!

Vocea aspră venea dintr-un pâlc de copaci. îi smulse din bucuria lor împărtăşită.

- Nu este locul în care să vă comportaţi astfel.

Cuprinsă de ameţeală, Maggie avu impresia că tot trupul său ţipa de revoltă. George o ridică în picioare şi o înconjură cu braţele protectoare.

- Cine este acolo? strigă acesta prin umbră.

- Nu vă preocupaţi de asta. Plecaţi imediat şi nu vi se va întâmpla nimic rău.

înfiorându-se, tânăra femeie se strădui să-şi încheie nasturii bluzei. Era ca şi când primise un duş foarte rece.

- Avem dreptul să fim aici! strigă George mânios. Este un loc deschis publicului.

- Este un pământ sfânt şi nu vrem să vedem americani profanându-l.

-Să plecăm, murmură Maggie. Poate are o puşcă, o armă oarecare.

- Nu fi proastă. Suntem la Castlecove, nu pe strada patruzeci şi doi. Vreau să ştiu cine este. Poate îl voi putea lua pe nepregătite. Spune ceva care-l va obliga să-şi ridice faţa.

Maggie se gândi rapid şi făcu o încercare.

- Pregătim un film, exclamă. Repetam rolurile. Vom angaja numeroşi figuranţi din regiune. De ce nu vă arătaţi?

Aţi putea să filmaţi pentru noi.

O clipă, doar vântul se auzi prin copaci. în cele din urmă, vocea reluă pe un ton suspicios:

- Ce fel de film?

- Referitor la Art O'Leary, răspunse tânăra femeie.

- Nu văd camerele de filmare.

-Am început doar să repetăm. Filmarea va veni după aceea.

Nu-i mai era teamă. Aproape se amuza.

- Rămâne de văzut, făcu bărbatul, enigmatic

Acestea fură ultimele cuvinte. Câteva minute mai târziu, văzură o siluetă apărând pe cărare, în apropiere de vehiculul lor, sărind pe o bicicletă şi suind cărarea în pantă.

- Uf! oftă Maggie, iritată.

- Este cuvântul potrivit.

- Oare am greşit vorbindu-i despre film?

- în nici un caz. Cred că aproape l-ai convins să facă o încercare. De altfel, într-o zi sau două, toată lumea din

locşorul ăsta, va fi la curent.

îşi trecu mâna peste obrazul tinerei femei şi-i scoase din păr o crenguţă.

- Mă întreb doar de unde ştia de prezenţa noastră aici.

- Probabil, a văzut camioneta trecând.

- Este posibil, spuse George punându-şi mâinile pe umerii lui Maggie, înainte de a le lăsa în jos.

Trebuie să plecăm, reluă cu regret.

începură să coboare, mână în mână.

- Ştiu. Frumoaso cu ochi de smarald, spuse George, nu eşti lipsită de talent. M-ai convins acolo sus.

Maggie avu impresia unei lovituri puternice în stomac.

- Oh? făcu, cu gura căscată. Dar este uşor să joci teatru, adăugă cu o veselie excesivă, când ai un mare regizor să te îndrume.

- într-adevăr, mă vezi în vârful scării, nu? o întrebă. Descumpănită, tânăra femeie se întrebă dacă această aroganţă
aparentă ascundea de fapt o nesiguranţă.

- Altfel, răspunse, n-aş fi aici.

Jignită încă de remarca asupra talentelor sale de actriţă, adăugă:

- N-aveam nevoie să parcurg nici mii de kilometri pentru a fi sărutată.

- Mă îndoiesc, ripostă George cu brutalitate. Acolo, acasă, buzele se înşirau toate, probabil, în jurul grupurilor de case.

Nici Maggie, nici George nu fură capabili să rămână serioşi la imaginea tuturor acelor buze aliniate în

aşteptare. Dar hazul acestei clipe dispăru foarte repede şi porniră pe drumul spre hanul din Castelcove, într-o tăcere jenată.

- Ţine! strigă Maggie furioasă.

Puse mâna pe scenariul său la "Art O'Leary" şi-l aruncă prin încăpere.

Acesta atinse în plin capul lui George McDonagh, dar regizorul nu-şi pierdu zâmbetul doar pentru atât. Tânăra femeie căută cu privirea un alt proiectil. O scrumieră din ceramică, un ceas deşteptător de călătorie, o pernă, un urcior mic cu flori de câmp... toate luară acelaşi drum. Până la urmă, zâmbetul lui George se şterse. Dar mânia lui Maggie se domoli.

Sau aproape. Să strige, să pornească un bombardament la limitele imaginaţiei sale, n-o puteau calma pe deplin. O cină suculentă, luată în compania lui George în cea mai bună formă şi plin de farmec, îi sporise durerea şi furia resimţite mai devreme, când o acuzase că jucase comedia pasiunii. "Nu-ţi lipseşte talentul". Cuvintele sale o obsedau. Eu, actriţă? cum îi putuse spune asta?

Oare pentru că el însuşi jucase teatru? Ba nu, nu era posibil. Interludiul tandru şi fierbinte o tulburase mai mult decât oricare întâlnire de acest gen din viaţa sa. Dacă intrusul acela anonim n-ar fi venit să întrerupă acea clipă, Dumnezeu ştie până unde ar fi mers. Nu, era greşit. O ştia perfect. Ar fi trecut amândoi de cealaltă parte a lumii, într-un loc în care "destul" nu făcea parte din limbaj, unde dragostea era singura lege.

Actriţă!

Imposibil. George era prea inteligent pentru a se fi gândit că se punea pur şi simplu în pielea Eileenei O'Leary, că se implica în pasiunea ei pentru soţul mort. Era un regizor profesionist. Stia să recunoască cine juca teatru şi cine nu.

Aceste gânduri sporiră ranchiuna şi depresia lui Maggie. Dacă George nu se putuse înşela asupra comportamentului său, remarca lui avea un singur scop: s-o rănească, s-o facă să-şi piardă sângele-rece, s-o umilească. Chiar în clipa în care tânăra femeie începuse să-şi spună că, poate, în maşina lui Tom Farley înţelesese greşit cuvintele schimbate între el şi Genevieve Joyce, îi dăduse cea mai brutală dovadă. O adusese la Castlecove ca să se răzbune pe ea pentru scena de la "Sardi".

Dar îl privase de satisfacţia scontată, nu? în timpul cinei se arătase efervescentă ca şampania. Puţin mai târziu îi scăpase sub pretextul unei activităţi urgente şi se întorsese în camera sa.

Dar şi el o frustrase de satisfacţia aşteptată. Nu venise să-i bată la uşă.

Cu un oftat profund, Maggie îşi răsuci perna sub cap. îşi schimbă poziţia în patul mare de aramă, de modă veche. După care, cu ochii închişi, îl văzu pe George McDonagh înaintând spre ea, cu braţele întinse pentru a o îmbrăţişa.

Nu, nici aşa. Se ridică în capul oaselor şi aruncă o privire spre ceasul deşteptător. Puţin trecut de miezul nopţii. La New York era aşadar ora şase seara, iar trupul său indica aceeaşi oră. Nimic uimitor că mintea sa refuza somnul. Se întrebă ce făcea ceata de la "Limelight".

Prietenii săi îşi acopereau probabil maşinile de scris; se pregăteau să meargă să bea un pahar la Joe Allan; plecau perechi să vadă un ultim succes teatral. Spera ca Tracy Nichols să se gândească să treacă pe la apartament pentru a-l hrăni pe O'Malley şi a stropi grădina.

Maggie căscă. Cu orice preţ trebuia să găsească un mijloc de a adormi. A doua zi va avea nevoie de toată energia. Va avea sute de detalii de reglat, dacă voia să treacă drept un veritabil ataşat de presă. Va trebui să închirieze o maşină de scris, să redacteze biografiile Genevievei Joyce, a lui Adam Manskie, a lui George - să-l ia naiba - pentru ziarele irlandeze; va trebui să scrie primele comunicate pentru presa americană şi să-i stea la dispoziţie - cel puţin profesional - lui Larry Delgado. După care, îi va mai rămâne să cunoască un nou membru al echipei: Candy Kinicott, fiica unui ataşat al ambasadei americane la Dublin, care trebuia să sosească a doua zi dimineaţa. Maggie promisese de asemenea să facă pancarte care vor anunţa angajări pentru rolurile secundare şi de figuranţi şi să-i convingă pe comercianţii din Skibbereen să le afişeze.

Tânăra femeie se dădu jos din pat şi se apropie de fereastră. După un apus care întârziase ore întregi, în sfârşit se înnoptase. Zilele lungi de vară şi serile incandescente constituiau una din splendorile Irlandei. Uneori se observa acolo chiar aurora borealã. Totuşi, coasta comitatului Cork era încălzită de Gulfstream. O insulă nu departe de ţărm, era renumită pentru palmierii săi.

Maggie oftă din nou: însuşi faptul de a privi pe fereastră evoca gânduri care nu contribuiau la a-i grăbi somnul. într-o zi, telefonându-i la Greenwich Village de la casa sa din Malibu, George devenise poetic, vorbind despre mărimea stelelor care străluceau deasupra hanului din Castlecove. Stelele erau acolo, dar oare unde era tandra îmbrăţişare pe care părea că i-o permitea vocea lui George?

Se bătu încet la uşă. Mai întâi încremenită, tânăra femeie schiţă un zâmbet. Aşadar, până la urmă venise. O străbătu un fior. îşi repetă rapid planurile. Va intra în jocul lui George, dar în clipa în care acesta va crede că a câştigat, îi va da lovitura decisivă: "A fost foarte bine, dragule, dar ai uitat să-ţi arăţi profilul bun. Gândeşte-te la asta mâine. Acum, trebuie să mă duc să mă culc".

- O clipă! strigă Maggie.

îmbrăcă repede nişte blugi şi un pulover cu guler pe gât care se mula strâns. îşi vaporiză iute apa de toaletă peste părul roşcat. în sfârşit, deschise uşa.

- Bună seara, făcu Larry Delgado.

- Bună seara, spuse dezumflată Maggie.

Simţea o mânie absurdă împotriva lui George McDonagh, ca şi când el o îndemnase să creadă că-i batea la uşă şi acum râdea că o prinsese în capcană.

- Eşti într-adevăr o gazdă primitoare, Devlin. Mă vei invita să intru?

Tânăra femeie ezită. De când puseseră piciorul pe pământ
irlandez, Larry Delgado avusese faţă de ea un

comportament absolut corect, dar nu uitase subita sa transformare din avion. Totuşi, părea inofensiv în pijama, halatul ecosez şi papuci. Un bărbat nu porneşte în papuci la cucerirea unei femei, nu-i aşa?

- Intră, oftă.

- Devlin, nu ştiu cum să-ţi cer asta, începu Larry, închizând uşa după el.

- Despre ce este vorba? întrebă Maggie.

Oare judecase greşit?

- N-ai un pachet de biscuiţi?

Maggie izbucni în râs. Marele critic cinematografic, făcătorul şi distrugătorul de cariere de renume internaţional, avea acum vocea şi aerul dezolat al unui puşti de nouă ani.

- Glumeşti.

- Mor de foame, declară Larry, pe un ton plângăreţ. Ar fi trebuit să-i cer lui George să mă trezească pentru cină. în nici un caz nu voi putea să aştept micul dejun. Da, ştiu, nu mi-ar face rău să pierd unul sau două kilograme, dar de ce tocmai în această noapte? Ce a fost în meniu în seara asta?

- Oh, nimic extraordinar, făcu tânăra femeie, cu trăsăturile împietrite. Anghinara din grădina Kathleenei, o bucată de miel marinat în rozmarin şi fript la foc de lemne, cartofi noi mici, salată de lăptuci şi un diplomat ornat cu frişcă groasă s-o tai cu cuţitul. N-ai pierdut mare lucru.

- Spune că nu-i adevărat! gemu Larry. Că de fapt ai mâncat tocană cu un sos cu cocoloaşe.

- Nu se găteşte în acest mod în Irlanda. Cel puţin nu

aici. Bryan şi-a făcut ucenicia într-un mare restaurant din Paris. Nu ştii?

îl văzu dezamăgit şi i se făcu milă.

- Bryan şi Kathleen ne-au recomandat să ne simţim ca acasă; putem pune chiar un sac în frigider.

Ei s-au culcat, dar dacă eşti în stare să găseşti comutatoarele în bucătărie...

Porniră pe culoar în vârful picioarelor, trecură prin faţa camerelor în care George McDonagh, Genevieve Joyce şi Adam Manski dormeau probabil şi ajunseră în bucătărie. Deocamdată nu erau alţi clienţi şi Kathleen o lăsase pe Maggie să înţeleagă că prezenţa companiei de filmare pentru "Art O'leary" era un adevărat dar ceresc. Hanul din Castlecove era cunoscut până în Germania şi Franţa pentru mesele îmbelşugate în stil familial, dar micul sat se afla departe de circuitele turistice.

După ce consumă o duzină de felii fine de miel, Larry declară:

- Nu-mi vine să cred. După acest sejur, voi fi obligat să fac o cură de slăbire, dar cu atât mai rău!

Examină bucătăria, toată echipată în oţel inoxidabil. Trecu admirativ un deget peste marginea farfuriei făcută dintr-o argilă roşiatică, acoperită parţial cu un email aproape transparent, modelată şi pictată manual.

- Totul este demn de "patru stele". Mă întreb cine a făcut aceste farfurii. Şi aceste pahare, adăugă, ridicând un pahar fără picior, umplut cu lapte gras.

- Farfuriile sunt opera lui Stephen Pearce, care lucrează la Shanagarry, la două ore de aici. Sticlarul, este

fratele său, Simon. Mi-a spus George.

Mândră de cunoştinţele sale despre Irlanda, Maggie zâmbi.

- Şi tot ce spune George este literă de evanghelie.

- Philip Pearce, tatăl lor, continuă tânăra femeie, fără să semnaleze remarca, este şi el un mare olar. în seara asta, pe masă, erau de asemenea minunate seturi ţesute manual şi şervete din pânză de in, toate de fabricaţie irlandeză.

Aveam impresia că cinez într-un muzeu de arte şi meserii.

- într-una din aceste zile, va trebui să mergem la Shanagarry, spuse Larry. Soţia mea este înnebunită după ceramică.

Maggie se relaxă puţin. Lorenzo F.X. Delgado, în loc de scotch, sorbea cu înghiţituri mici un pahar cu lapte; părea că renunţase la rolul de Romeo.

- Poate voi cumpăra şi eu, declară tânăra femeie. De asemenea pahare. Primisem tot ce era necesar ca daruri de nuntă, dar am lăsat totul când am părăsit apartamentul soţului meu. Oricum, erau servicii prea elegante, după gustul meu. John n-ar observa niciodată eleganţa şi frumuseţea acestei ceramici. El

Se întrerupse. Degeaba îşi luase Larry o aparenţă inofensivă, nu era un motiv să se lase în voia confidenţelor intime cu el. în acest ritm, nu va întârzia să-i mărturisească şi că, devenind soţia legitimă a lui John, după ce fusese dragostea sa secretă, păruse la fel de rigid în pat ca şi gustul său pentru porţelanul cu flori.

- Mă întreb de ce doresc să-ţi mărturisesc amănunte din viaţa mea personală? spuse Maggie zâmbind, pentru a masca brutalitatea întrebării.

- Presupun că pentru acelaşi motiv care-i face pe oameni să dorească să ţi se destăinuie, Devlin. Suntem amândoi ziarişti buni şi esenţa acestei meserii nobile constă în a şti să asculţi. Apropo, mâine va trebui să găsim cel mai bun mijloc de a transmite copia mea. Cu siguranţă va trebui să trimit telexuri de la biroul de poştă din Skibbereen.

Cu vârful lingurii, adună din farfurie un rest de frişcă.

- Este pe lista mea, răspunse Maggie. Acum, să facem ordine. Slavă Domnului, începe să-mi fie somn. Preferi să speli, sau să ştergi vasele?

- Dacă ţi-aş cânta nişte cântece de Cole Porter în timp ce le faci tu pe amândouă? sugeră Larry. Serios, Devlin, ultima dată când am prins un balon de fotbal, acum nouăzeci de ani, i-am dat drumul.... N-ai vrea să ai pe conştiinţă distrugerea acestei vesele superbe?

- Probabil nu este foarte fragilă; familia Dunnstable le dă să mănânce din ea copiilor, chiar şi gemenilor de doi ani.

îi aruncă o cârpă.

- Curaj. Avem cinci minute pentru asta.

Larry oftă.

- Pun pariu că nimeni nu i-a aruncat vreodată o cârpă lui George McDonagh, Devlin. Oare trebuie să slăbesc vreo zece kilograme? Să pun să mi se implanteze păr, poate?

Maggie îl sărută spontan pe capul chel.

- îmi placi aşa. Arăţi a ziarist. Mie îmi aminteşti de barul de la primul etaj, la "Sardi", la ora şase seara, când toţi reporterii de la New York Times vin să tragă la măsea. Ceea ce-ţi trebuie, este să-ţi schimbi punctul de vedere. Femeile su spălat destul vasele în timp ce bărbaţii le-au cântat cântece.

N-ai auzit vorbindu-se despre asta?

- Ai putea să-mi povesteşti totul când vom merge la Shanagarry.

- De acord. Şi acum, vrei să le ştergi?

Tânăra femeie muncea să facă iar chiuveta impecabil de curată, când auzi o uşă deschizându-se la etaj. Treptele scării trosniră.

- Cred că avem companie, spuse Larry.

Şi cu siguranţă era George, se gândi Maggie, cuprinsă de un teribil presentiment. Puse buretele la loc şi-şi dezlegă repede şortul galben al Kathleenei. Dar nu putea schimba nimic din aspectul casnic al scenei.

- Ia te uită, ia te uită, făcu George cu vocea tărăgănată la care tânăra femeie se aştepta. Fermecător. Vă jucaţi amândoi de-a mica familie? Sper că nu v-aţi stricat mâinile. V-ar putea jena pentru a bate la maşină.

Maggie rămase mută, cu privirea aţintită asupra lui. Prezenţa lui George în acea clipă era deja mai mult decât suficientă; cuvintele sale, puneau sare pe rană.

- Am coborât doar pentru a mă droga, reluă regizorul. Ne ştiţi pe noi ăştia din California; ne drogăm cu suc de portocale.

Scoase două portocale din frigider, le privi cu un aer

dispreţuitor şi luă alte două. Le rostogoli energic pe masa de lucru.

- Asta face să iasă sucul, remarcă.

- Să ştii că avem portocale la New York, făcu tânăra femeie, imitând tonul vocii sale.

Replica nu avea nimic spectaculos, dar lui Maggie îi fu deocamdată de-ajuns.

George scotoci într-un dulap, apoi în altul.

- Cu decalajul orar, ar trebui să fiţi amândoi morţi. Oare ce v-a ţinut treji? O discuţie pasionantă asupra utilizării prim-planurilor la Antonioni? Maggie este o intelectuală, Delgado. Fă-o să vorbească despre artă: este cel mai bun mijloc de a-ţi atinge scopurile. Ah, iată... adăugă.

Scoase un storcător de fructe, din sticlă, model vechi, care-i aminti tinerei femei anii copilăriei. Larry lăsă cârpa.

- Ştii ce eşti McDonagh? Un câştigător răutăcios.

Maggie dori să-şi arunce braţele în jurul ziaristului, dar nu ţinea să-şi dezvăluie atât de clar emoţiile. George se mulţumi să ridice sprâncenele, în timp ce tăia portocalele pe jumătate.

- Nu e rău. Un citat extras din vreun articol de-al tău?

Din dulapul cu pahare, luă două mici, fără picior.

Două! Două sucuri de portocale pentru doi californieni? Al doilea putea fi destinat, evident, lui Adam Manski, dar era mai probabil destinat Genevievei Joyce. Tânăra femeie îşi aminti de perioada de început cu John Venable - perioada minunată care le precedase căsătoria: după ce făceau dragoste, sau unul, sau celălalt, se ducea să aducă suc de portocale din frigider...

în vestibulul hanului, sună telefonul. Se priviră toţi trei.

- Oare cine poate să fie la ora asta? întrebă Maggie. Pun pariu că este o greşeală. Mă voi duce să răspund, înainte să trezească pe toată lumea.

Ieşi în fugă.

- Hanul din Castlecove, spuse politicos.

O voce de bărbat, joasă, alterată de alcool, lansă un mesaj îngrozitor:

- Femeie, cum poţi să dormi sub acelaşi acoperiş cu bărbatul care i-a distrus viaţa Norei Keaveny? Avea doar şaisprezece ani. Spune-i lui George McDonagh că suntem câţiva care n-am uitat.

Un declic anunţă sfârşitul convorbirii.

Maggie îl văzu pe Larry, în definitiv ziarist, privind-o cu curiozitate. George, cu câte un pahar în fiecare mână, pornise pe scară, dar era sigură că asculta cu atenţie.

- Probabil aţi greşit numărul, reuşi să spună, în ciuda inimii sale înspăimântate.

închise, stinse lumina şi-l precedă pe Larry pe scară ca şi când nimic nu se întâmplase.

Capitolul 1

A doua zi, pe Maggie o trezi o delicioasă aromă de bacon şi cârnaţi. îşi aminti imediat apelul telefonic din noaptea precedentă. Lumina zilei nu era suficientă pentru a-i risipi tulburarea în care adormise şi care prevestise un somn chinuit de coşmaruri.

Evident, cel cu care vorbise la miezul nopţii, cufundat în beţie, nu făcuse diferenţa dintre ea şi Kathleen. Oare avea obligaţia morală de a-i împărtăşi conversaţia tinerei irlandeze? Da, cu siguranţă. Totuşi, această perspectivă o dezgusta ciudat. O asemenea informaţie ar fi neliniştit-o, fără îndoială pe proprietara hanului şi degeaba: Kathleen ar fi fost incapabilă să-l identifice pe bărbat după descrierea lui Maggie.

Atunci, să-i vorbească despre asta lui George? Din toate fibrele fiinţei sale, tânăra femeie respinse această idee. Sau îi va spune ce se întâmplase între el şi Nora Keaveny, sau nu-i va spune nimic. Iar Maggie nu ştia ce-i va fi mai greu de suportat.

"Doar şaisprezece ani", spuse tânăra femeie cu voce tare, tristă. Crezuse că ştia ce-i mai rău despre abaterile de la conduită ale regizorului. Poate sperase că jucase un rol, influenţat de ataşatul său de presă, Harriet Mills, rol pe care sfârşise în a-l lua prea în serios. Dar nu. După toate aparenţele, cu zece ani mai înainte, când avea douăzeci de ani, considerase deja drept jucării inimile şi trupurile femeilor. Oare cum o sedusese pe sărmana Nora Keaveny? se întrebă. Ce se întâmplase cu ea?

Keaveny.... Băutorul sobru şi singuratic din ajun se

numea Liam Keaveny.

Oare vocea lui era cea pe care o auzise la telefon? Şi necunoscutul de la castelul Killashee? Oare era vorba de un singur bărbat, sau de trei bărbaţi diferiţi? Erau toţi aproximativ de aceeaşi vârstă şi din acelaşi sat, dar tânăra femeie nu era acolo de suficient timp pentru a putea recunoaşte vocile.

O durea capul. Avea nevoie de o cafea bună. O clipă, îşi dori să se afle într-un hotel mare şi banal, unde ar fi putut coborî să ia un mic dejun anonim, printre necunoscuţi. Potrivindu-şi în blugi o bluză de croială bărbătească în carouri, nu se putu împiedica să-şi amintească mâinile lui George, pe nasturii cămăşii din ajun. Rămase încremenită pe loc, de un extaz cu efect întârziat, incapabilă să se mişte, să respire. îi trebui toată puterea voinţei pentru a se smulge farmecului acelei clipe şi pentru a-şi compune o faţă marcată de o veselie naturală.

Avea noroc, constată Maggie la intrarea în sufragerie: va mânca singură, fără să-şi pună la încercare talentele de actriţă. O văzu doar pe Colleen Quinn, o adolescentă timidă, fiica medicului din sat, care ajuta familia Dunstable. Colleen puse în faţa lui Maggie un ceainic aburind, murmură că era ultima care coborâse să ia micul dejun şi plecă în fugă spre bucătărie.

în mod normal, tânăra femeie era o băutoare de cafea inveterată dar, după o înghiţitură, decise că-i plăcea ceaiul irlandez. Tare, aromat, părea să aibă proprietatea de a lămuri ideile. Când Colleen se întoarse, cu o tavă cu bacon şi cârnaţi, îşi turnase a doua ceaşcă. Scandalizată, tânăra

fată îşi uită timiditatea obişnuită.

- Oh nu, îi spuse, nu trebuie să-l beţi niciodată fără lapte: vă va roade în stomac.

Cu autoritate, turnă lapte în ceaşca lui Maggie şi fugi fără să audă protestele acesteia în faţa unei mese atât de copioase.

Maggie se surprinse încă o dată pe ea însăşi. Mâncă tot, ca ajutată de o gură invizibilă. După care, nu putu rezista unei felii - nu, două felii - dintr-o pâine desăvârşită, cu foarte puţin unt auriu şi cu o urmă de dulceaţă de portocale, făcută de Kathleen. îşi privi cu stupoare farfuria goală. Ceaiul cu lapte îi alungase durerea de cap, micul dejun dispăruse ca rezultat al unei pofte de mâncare fără precedent şi se simţea acum aproape bucuroasă. Desigur, mai avea în minte ameninţătorul telefon nocturn şi amintirea celor două pahare cu suc de portocale, dar, inexplicabil, avu subit certitudinea că totul se va aranja. Se afla în Irlanda, George McDonagh va începe turnarea "Lamentaţiei pentru Art O'Leary" şi unchiul Pat i-ar fi calificat grijile drept "picături de ploaie în ocean".

îşi consultă ceasul. Trebuia să meargă la Skibberley, cu Tom Farley şi mica Shelagh, dar îi mai rămânea încă o jumătate de oră înainte de plecare: avea timp să facă un scurt marş rapid. Cu acest regim de Guinness, cârnaţi, frişcă şi pâine, avea datoria, pentru prima dată în viaţă, să-şi supravegheze silueta. Castlecove se dovedea delicios şi primejdios din punct de vedere al caloriilor.

Porni pe drumul ascendent şi şerpuitor care ducea la castelul Killashee, când o rablă de maşină o ajunse gâfâind

în spatele ei. în trecere, şoferul o salută cu mâna pe Maggie. Aceasta îi răspunse prin acelaşi gest. Acest scurt salut între doi necunoscuţi reprezenta în ochii tinerei femei însăşi emblema acelei părţi de lume în care se afla. Măcar dacă relaţiile dintre oameni ar fi fost mereu atât de simple, atât de plăcute! Dar, în realitate, nu te puteai mulţumi cu mici gesturi din mână. Sufletul căuta intimitatea cu o altă fiinţă, cu aspectele sale diferite de tandreţe şi de brutalitate. De ce, se întrebă cu melancolie, în ceea ce o privea, tandreţea era mai tandră şi brutalitatea mai brutală? După toate aparenţele, restul omenirii nu părea sortită acestor emoţii ajunse la culme.

Nu departe de ea, percepu zgomotul unui motor puternic şi văzu apropiindu-se o maşină sport, gri ca argintul. Două maşini în cinci minute... un adevărat ambuteiaj pentru Castlecove. Şoferiţa, o tânără femeie cu ochii ascunşi în spatele unor ochelari mari de soare, cu părul blond ciufulit de vânt, n-o salută pe Maggie în trecere. Câteva secunde mai târziu, aceasta auzi maşina schimbând viteza, oprindu-se şi făcând cale-ntoarsă. Vehiculul aproape o atinse pe tânăra femeie, dar şi de data aceasta, şoferiţa nu păru să-i remarce existenţa. Maggie îşi continuă drumul şi, din nou, maşina argintie reveni în direcţia sa. De data aceasta, şoferiţa se opri şi trecu capul prin portieră. Nu avea mai mult de optsprezece ani şi faţa cu trăsături fine era alterată de o mină îmbufnată.

- Unde naiba se află Castlecove? o întrebă pe Maggie pe un ton tăios, ca şi când o acuza că ascunsese satul. Pe vârful colinei, o săgeată indică în jos, iar jos, o altă săgeată

indică în sus. Şi între ele, nici urmă de sat.

Judecând după accentul său, era americană. Maggie nu prea ştia dacă îi venea să-i dea o bătaie la spate, sau s-o strângă la piept. Tânăra blondă era, evident, o copilă răsfăţată şi tinerei femei nu-i plăcea deloc. Dar această impoliteţe faţă de o necunoscută o făcu mai indulgentă cu ea însăşi. Ea cel puţin, se lua doar de prieteni.

- Sunteţi în Castlecove, îi spuse tânăra fată.

Aveţi în faţă două prăvălii şi în spate, hanul şi staţia de benzină...

Blonda n-o lăsă să termine.

- Hanul. Pe el îl caut.

- La opt sute de metri de aici. Casa mare albă, cu acoperişul roşu. Are şi o firmă, dar este ascunsă de cerceluşi.

Cuprinsă de un presentiment, Maggie schiţă un zâmbet.

- Pariez că sunteţi Candy Kinicott.

- Foarte exact, făcu cealaltă, împingându-şi ochelarii spre spate. Şi dumneavoastră, cine sunteţi?

- Maggie Devlin. Ataşatul de presă al lui George McDonagh.

- Ah da, am auzit vorbindu-se despre dumneavoastră.

Candy o măsură pe tânăra femeie cu o privire rapidă, impasibilă.

- Vă cobor la han? îi propuse, ca şi când îi acorda o favoare deosebită.

- Mă duceam la Fortuna, dar... Da. Mulţumesc.

Brusc, Maggie dori să fie prezentă, pentru a o apăra pe

Kathleen, când această mică înfumurată va apărea la han. Se instală pe scaunul acoperit cu piele neagră.

Candy mângâie cu ostentaţie lemnul tabloului de bord.

- Frumos, nu? Este un XK-140. Un Jaguar, adăugă. Recompensa mea pentru că am reuşit la examenul de intrare la universitatea din Vassar.

- Felicitări, făcu Maggie.

- L-am făcut să urce până la două sute cincisprezece, pe şoseaua din Dublin, continuă tânăra fată râzând.

Coborî colina conducând nebuneşte - cel puţin această impresie o avea Maggie.

- Nu mă îndoiesc! spuse.

Supraveghea acul indicator îngrozită şi se ruga cerului.

Candy schimba viteza cu multe scrâşnete.

- Sunteţi amanta lui George? întreba neglijent, ca şi când vorbea despre ploaie şi vreme bună. Este termenul folosit de generaţia voastră, nu?

Tânăra femeie luă vocea tremurătoare a unei sărmane bătrâne.

- Vrei să ştii, copila mea, dacă îl vizitez pe domnul McDonagh? Dumnezeule, fata mea, voi tinerii sunteţi foarte obraznici.

Gluma nu avu succes şi Candy anunţă cu iritare:

- Nu-mi place să rivalizez cu altcineva, dar este important pentru mine să-l am. Valorează nouăzeci şi nouă de puncte, îţi dai seama? Mick Jagger a coborât la nouăzeci....

- Credeam că acele poveşti de adunare de puncte sunt depăşite, spuse Maggie fără să se formalizeze. Punctele şi

atât.

Tânăra fată îşi scutură părul blond, lung.

- Este ca şi când ai spune că rockul nu mai are valoare. Există întotdeauna oameni care adoră însemnările necrologice. Să nu-ţi pese, continuă Candy pe un ton arogant, nu-mi doresc o relaţie de durată cu George. Este prea bătrân pentru mine. De altfel, am un iubit extraordinar acasă.

- Este norocos să aibă o logodnică atât de fidelă, exclamă Maggie.

în sinea sa, era stupefiată. Nu era de mirare dacă părinţii Kinicott
se grăbiseră să-şi propună fata ca asistentă de producţie, când George le telefonase pentru a le anunţa călătoria în Irlanda. Tânăra femeie spera doar că mica arogantă blondă să nu-l urmărească prea făţiş pe George în faţa familiei Dunstable şi a oamenilor din zonă. Din nefericire, îşi spuse cu amărăciune, George va fi cu siguranţă încântat s-o ajute pe Candy să câştige acele blestemate nouăzeci şi nouă de puncte. Se întrebă dacă, pentru a-i da întâlnire, va alege castelul Kilashee. Totuşi, micuţa nu era probabil genul căreia să-i placă rămurele în păr. Atunci, întâlniri nocturne în grădină, la lumina stelelor? Când Genevieve Joyce va dormi?

- Iată portul, spuse Maggie, pentru a se smulge gândurilor negre. Este frumos, nu-i aşa?

- Nu egalează cecul din Kerry.

- N-am văzut Kerry, dar peisajul este mult mai primitiv, nu? Nu este cultivat ca aceste coline? După părerea mea,

în asta constă frumuseţea din Castlecove. Omul şi natura au semnat aici un pact, se pare. Priveşte zidul de piatră dură care se desfăşoară acolo sus, între câmpul verde deschis şi câmpul verde închis. Sunt pietre foarte simple, modelate de timp, dar mâinile omeneşti care le-au aşezat, le-au dat formă şi sens.

- Foarte practic, o ironiză tânăra fată. Este extras dintr-unul din comunicatele dumitale de presă?

în urlet de frâne, se opri în faţa hanului şi pietricelele tocmai ciuruiră cerceluşii.

După cum se temuse Maggie, Candy îi tratã de sus pe Bryan şi pe Kathleen Dunstable, cum o tratase de sus şi pe tânăra femeie. Ceru "gromul" pentru a-i scoate bagajele din maşină şi nu avu nici măcar o umbră de zâmbet când Kathleen, cu o seriozitate perfectă, anunţă că gromul tocmai părăsise hanul în compania manichiuristei. De-abia dacă îi răspunse la salut lui Tom Farley, care-şi scosese politicos şapca pentru a o întâmpina.

Kathleen remarcă nemulţumirea lui Maggie în faţa unei asemenea aroganţe; îi luă partea noii sale prietene.

-Nu te sinchisi, spuse râzând. Nu voi purta pică Americii din cauza acestei mici înfumurate.

Am întâlnit deja acest gen de fată. Măcar dacă Bryan şi cu mine am putea s-o facem să lucreze la bucătărie în această vară! Mama a făcut din George un bărbat în timpul sezonului în care a fost angajat aici. Şi totuşi, când a sosit, era un copil mare.

- Nu ştiam. Iată de ce pare că ştie totul aici, cum nici un turist n-ar fi în stare.

- Oh, da: a lucrat o vară întreagă la noi. Părinţii mei făceau deseori asta. în acel sezon i-am avut pe George şi pe Nora Kea...

Se întrerupse brusc, scuturând din cap. Obrajii roz i se îmbujorară.

- Aveam doar paisprezece ani, reluă grăbită. Şi ţi-am spus, făcusem o adevărată pasiune pentru el. Dar era de zece ori mai înalt ca mine. Ca şi acum, nu?

întinse brusc mâna şi atinse uşor cotul lui Maggie.

- Să nu te preocupe ceea ce povestesc anumiţi oameni. Au mintea îngustă. Consideră Dublinul drept cealaltă faţă a lunii, ca să nu mai vorbim despre Statele Unite. în ciuda aparenţelor, George este un tip cumsecade... Mergi cu tata la Skib? Nu mai avem biscuiţi pentru ceai. Vrei să-i aminteşti să cumpere? Şi dacă poţi, împiedic-o pe Shelagh să mănânce jumătate din ei pe drumul de întoarcere...

- Nu pot promite să-i spun nu lui Shelagh, afirmă râzând Maggie. Cere-mi orice altceva.

Privirile celor două femei se întâlniră. Râsul lui Maggie se stinse. O clipă, fusese gata să jure că prietena sa aştepta de la ea întrebarea crucială: "Cine este Nora Keaveny"? Ce se întâmplase între ea şi George, în acea vară faimoasă? Dumnezeule, îşi spuse tânăra femeie, ce uşurare ar fi fost să pună acea întrebare, să descopere secretul telefonului nocturn. Dar să pornească o anchetă meschină asupra lui George însemna să se coboare la nivelul lui Candy Kinicott. Chiar mai rău: dacă punea întrebarea, dacă şi Kathleen îi răspundea, nu era sigură că s-ar mai fi putut afla în faţa lui George, nici măcar în

calitate de ataşat de presă.

Datora posterităţii să se realizeze acest film şi realizat cum trebuia să fie. Nu?... Da, îşi răspunse singură.

Şi fugi în căutarea lui Tom Farley şi a lui Shelagh.

De cealaltă parte a uşii-fereastră din salonul hanului din Castlecove, ploaia şiroia.

- Sunt mulţumită pentru grădina ta, îi declară Maggie Kathleenei, dar aş vrea ca ploaia să se oprească după prânz, pentru a ne permite să începem filmarea.

- Asta este Maggie, spuse George McDonagh, care tocmai intrase. Nu se gândeşte decât la artă. Puţin o interesează dacă iarba se usucă şi moare, dacă oile nu mai au cu ce să mânânce. Camera trebuie să filmeze.

Tânăra femeie nu avu timp să găsească o mică replică acidă; Kathleen ripostă deja:

- Dacă nu eşti un mare prost, George McDonagh, mă întreb cine este. Chiar n-a fost secetă în acest sezon; să bat în lemn.

Bătu energic în placa şemineului vast.

- Şi acum, aş face mai bine să mă duc să văd dacă Bryan are nevoie de ajutor pentru masa de prânz.

- Ce-a apucat-o? începu George.

Dar Maggie îi întorsese deja spatele, pentru a măsura încăperea în lung şi-n lat. Nu se simţea obligată să răspundă. Aruncă pe furiş o privire spre ceasul său. Curând, va fi ora unu. Kathleen şi Bryan invitaseră o duzină de oameni din Castlecove şi din împrejurimi pentru un bufet la care să-l cunoască pe George şi pe cei din compania sa. Liam Keaveny trebuia să facă parte dintre

invitaţi. Dacă nu venea, ar fi putut fi dovada că el fusese misteriosul de la telefon, din noaptea precedentă. O dovadă fragilă, trebuia să recunoască, din care-i va fi greu să se decidă.

Un curent electric păru că străbate încăperea. îşi făcea intrarea Genevieve Joyce. Purta un pulover din lână auriu, strâns pe corp. îşi tapase părul negru. Pe gene avea un strat de rimel care ar fi trebuit, prin greutatea sa, s-o facă să-şi plece pleoapele, îşi spuse Maggie. Parfumul său impregna aerul cu esenţă de iasomie.

Actriţa se apropie de George şi-l strânse în braţe ca şi când nu se văzuseră de săptămâni. Făcură braţ la braţ înconjurul încăperii pentru a-i întâmpina pe invitaţi. Maggie fu obligată să recunoască: regizorul arăta faţă de invitaţii familie Dunstable o căldură convingătoare. Discută despre veselă şi cristaluri cu Rose şi Denis O'Leary care, în aceeaşi dimineaţă sosiseră să afişeze într-unul din magazinele lor din Skibbereen una dintre pancartele lui Maggie, care cereau figuranţi. Se întreţinu despre pescuitul de somoni şi despre galeriile de artă cu familia Weber, un cuplu american, care închiria în fiecare an o casă la Glandore. Cu doctorul Quinn, îşi aminti de un incident referitor la un bol de supă, de care se râdea de zece ani. Schimbă păreri despre viitorul politic cu doamna Duncan, de la Union Hall, a cărei fiică le dăduse un pisoi roşcat lui Shelagh şi Denny Dunstable. Făcu consideraţii despre firea măgarilor cu Seamus Hayes, fermierul ale cărui pământuri se învecinau cu castelul Killashee.

- Ia spune, George McDonagh, întrebă Molly Fortune,

cum se face că vrei să începi filmarea chiar în această după-amiază? De-abia am afişat apelul nostru pentru figuranţi.

- înţelegeţi, nu filmăm în ordine cronologică.

în timpul primelor zile ne vom ocupa numai de secvenţele care se desfăşoară între Eileen şi Art. Apoi vom umple golurile. Toată lumea ştie că domneşti peste Castlecove, Molly. N-ai putea face să înceteze ploaia? în realitate, sper puţin să n-o văd oprindu-se: aş putea să merg la pescuit. L-ai cunoscut pe cameramanul meu? Ţi-l prezint pe Adam Mansky. Adam, iată-i pe Molly şi Jimmy Fortune. Ştiu că deteşti fotografii de amatori, dar Jimmy a reuşit câteva fotografii remarcabile ale vapoarelor din port: trebuie să le vezi pentru a crede. Doctore Quinn....

Dacă Genevieve nu strălucea de acelaşi farmec, cel puţin zâmbea şi se abţinea de a arunca sarcasmele pentru care era celebră. Acest prânz era un vis pentru un ataşat de presă, îşi spuse Maggie. Şi toată această bucurie li se cuvenea acestor minunaţi Bryan şi Kathleen Dunstable. Le spuse după aceea.

- Oh, m-am gândit că va fi amuzant, răspunse cu modestie Kathleen. Şi mi s-a părut util să-i reunim pe toţi aceşti oameni, pentru a-i angaja în susţinerea filmului.

- Există şi oameni care se opun filmării, Kathleen?

Irlandeza întoarse ochii.

- Ţi-am spus ieri: există unii care se arată foarte posesivi faţă de vechiul castel. Şi câţiva îşi amintesc de tinereţea înflăcărată a lui George.

- El este mereu la fel de înflăcărat, spuse Bryan

trecându-şi un braţ în jurul taliei soţiei sale.

Zâmbea. Totuşi, fără să vrea, Maggie se întreba dacă nu-i purta pică lui George pentru vechea pasiune a Kathleenei pentru el, chiar dacă aceasta data de zece ani şi nu ajunsese nicăieri.

- Liam Keaveny n-a venit, am remarcat asta, începu cu îndrăzneală tânăra femeie.

Era o iluzie oare? I se păru că-i vede pe Kathleen şi Bryan schimbând o privire jenată.

- A făcut o criză de reumatism, explică hotelierul. N-a vrut să iasă prin ploaie.

Un bărbat care nu rata să vină să-şi bea berea în fiecare seară, la aceeaşi oră? După ce-şi petrecuse toată viaţa în comitatul Cork, trebuia să fie obişnuit cu ploaia, ca şi cu soarele. Dar Maggie nu putu deloc să insiste. Mulţumi din nou familiei Dunstable şi se duse în camera sa.

îşi consacră douăzeci de minute transformării camerei într-un mic birou. Măsuţa de toaletă deveni masă de lucru pe care trona maşina de scris de închiriat. îşi strivui foile de etichete autocolante pe care fotocopiase adresele. Mica Shelagh se oferise deja să le desprindă pentru a le lipi pe plicuri. Pentru a-şi începe pe deplin activităţile, Maggie nu avea nevoie decât de soare: atunci ar fi putut începe filmarea şi ar fi avut elementele primului său comunicat.

Natura se arătă formidabilă. Ploaia încetă brusc, aşa cum începuse. în spatele ferestrei lui Maggie, un univers înverzit părea să sclipească în mii de smaralde. Aproape imediat, se bătu la uşă. Vocea lui Candy Kinicott anunţa pe un ton oficial:

- Camioneta pleacă într-o jumătate de oră. Camioneta pleacă într-o jumătate de oră.

Tânăra femeie îşi simţi inima strângându-se când vehiculul încărcat din greu porni pe cărarea îngustă care ducea de la şosea la castelul Killashee. Din fericire, George nu era cu ei: în compania Genevievei Joyce, deschidea drumul în Mercedesul lui Tom.

- Ah! făcu Adam cu emoţie, când zări ruinele impresionante ale castelului. Are ochi, George al nostru.

Cu cât mai multe uşi şi ferestre, cu atât mai multe cadre. Castelul acesta este făcut pentru un film.

Tânărul emigrant polonez, cu părul tuns perie, sări jos din camionetă, pentru a măsura perimetrul castelului; cu mâinile de fiecare parte a ochilor, ca pentru a vedea prin obiectivul camerei, evalua unghiul luminii, care trecea printre ramurile încurcate ale arborilor.

George i se alătură şi cei doi bărbaţi începură să descarce vehiculul. Regizorul flancă intrarea cu două reflectoare din aluminiu; Adam plasă saci cu nisip la picioarele lor, pentru a le stabiliza. Păreau doi puşti pe cale să construiască, în felul lor, un turn extrem de spectaculos.

- Nu ştiu dacă am rămas în urmă cu douăzeci de ani, sau dacă suntem nişte precursori, exultă George, dar nu-mi amintesc să fi început un film într-o asemenea libertate. Este ca şi când, toată viaţa, am escaladat munţii cu ajutorul corzilor şi a pitoanelor înainte de a mă afla brusc gata s-o fac pe picioarele mele. Maggie, nu trebuie să uiţi asta pe generic: "Specialist în lumini: Dumnezeu".

Râsul tinerei femei se adăugă la al său şi, o clipă,

există numai între ei o bucurie delirantă.

- Sărută-mă, ceru George. Sărută-mă pentru a-mi aduce noroc, oh, ataşatul meu de presă drag.

- Pentru a-ţi aduce noroc, murmură Maggie.

Ridicată pe vârful picioarelor, îi atinse uşor buzele cu ale sale. De-abia dacă fusese un sărut, dar se repercută în toate celulele trupului său.

- Dar n-am nevoie de noroc, se corectă imediat regizorul, dacă eşti a mea. Spune-mi-o. Ca să mor pe loc dintr-un preaplin de bogăţii.

O prinse de umeri.

- Spune-mi că eşti a mea, pentru a-mi permite să fac să treacă această convingere în filmul meu.

Privirea ca şi mâinile sale o ţineau pe loc. Maggie era incapabilă să se mişte, să vorbească. George îi mângâie tandru gâtul.

- Eşti extraordinar de frumoastă astăzi, ştii? Nici un bărbat nu şi-ar putea dori o muză mai frumoasă. Simt în tine un fel de febră. Spune-mi că te-ai sucit şi răsucit în pat, gândindu-te la mine.

Tânăra femeie închise ochii, pentru a nu-l lăsa să vadă câtă dreptate avea. Buzele lui George se presară peste ale sale, braţele lui o înconjurară. Acum cunoştea o nouă tortură: cea a dorinţei exacerbate pe care nu putea nici s-o accepte, nici s-o respingă.

- Geo.... orge...

Candy înainta cu paşi mari spre ei.

- Adam nu găseşte trepiedul camerei.

- în geanta Aer Lingus, cu pilele de rezervă.

Cu un braţ, George o reţinea încă pe Maggie lângă el.

- L-am pus eu însumi în camionetă.

Candy o privi pe tânăra femeie cu duşmănie.

- Intri în pielea personajului, George? spuse.

Blânda copilă se întoarse, pentru a pleca să-l găsească pe Adam. George începu:

"A fost o dată o fată minunată Candy Şi care arăta uneori laturi inedite Dar, atunci când era...."

- Geo... orge! Te cheamă Genevieve!

Cu regret, acesta îi dădu drumul lui Maggie.

- Poate, într-o zi, vom sfârşi prin a reuşi ceva, oftă, sărutând-o pe nas. Maggie îl urmări cu privirea. Măcar dacă n-ar fi avut această
seducţie incredibilă! în orice clipă, chiar dacă era sigură că-şi găsise
direcţia bună - cea în care nu risca să-l întâlnească pe George - era suficient ca acesta să-i fure un sărut, sau să-i ceară unul şi acul busolei sale începea să oscileze nebuneşte. în acea după-amiază, îmbrăcat cu o cămaşă şi nişte blugi strâmţi, încălţat cu cizme, costumul care în ochii lui transpunea în epoca modernă ţinuta secolului al XVIII-lea al lui Art O'Leary, era practic irezistibil. Totuşi, îi rezistase, nu? Asta era cel mai ciudat. îi dăduse buzele, dar fără cuvintele pe care i le ceruse. Şi dacă le rostise? Vor avea vreun sens, sau nu?

O mică masă vibrând de energie, cu părul roşcat ca al său, alerga spre ea: Shelagh Dunstable. Bryan sosea în spatele fiicei sale, cu fiul său Danny călare pe umeri.

-Mama n-a putut veni pentru că dormeau gemenii, dar

ne-a trimis să vedem ce se întâmplă.

Fetiţa bătu din palme.

- Este formidabil, nu?

- Da, nu-i aşa? făcu Maggie zâmbind.

- Am văzut două filme la Cork: "Bambi" şi "Muppets", dar nu ştiam că voi vedea unul la castel.

Tânăra femeie se chirci pentru a ajunge la nivelul copilei.

- Sper că nu vei fi dezamăgită, draga mea. Acum nu prezentăm un film, îl facem. Genevieve şi George se vor preface că sunt alte două persoane, Eileen şi Art. Adam va face fotografii cu ei, folosind acea frumoasă cameră albastră... o vezi? Iar un aparat care se numeşte magnetofon, va asculta tot ce-şi spun. O vezi pe Candy? îşi pune pe cap un fel de urechi mai mari de şoarece. Aceea se numeşte cască de ascultare. Este pentru a şti dacă totul se desfăşoară bine. înţelegi puţin?

- Oh, da, spuse Shelagh dând energic din cap. Explici foarte bine. La fel ca mama şi tata. Dar ştii ce a spus astăzi mama lui Maggie
Durcan? A spus că în lămpi există bucăţi de soare, pentru a le face să lumineze. Este proastă, nu? Dacă ar fi soare în lămpi, n-ar merge noaptea, când este nevoie de ele! Mă duc să-i vorbesc tatei despre magicofon.

- Este magnetofon, repetă cu blândeţe Maggie.

Shelagh se repezi spre fratele şi tatăl său, dar se opri brusc, pentru a o privi pe tânăra femeie cu o privire plină de dorinţă.

- Când vor face filmul cu magnetofonul, vom vedea un

film la castel? Aş vrea să fie cu animale. Ador animalele, tu nu?

- Ba da, şi eu.

Privi copila plecând, cu un amestec de dragoste şi nostalgie, foarte nou pentru ea. Iubise întotdeauna copiii într-un mod abstract, dar la New York, rareori întâlnea micuţi în drumul său.

Se smulse din gândurile sale pentru a merge să-i întâmpine pe Bryan şi Danny şi pe ceilalţi oameni din regiune veniţi să asiste la începutul filmării. îl văzu cu satisfacţie pe Larry Delgado în conversaţie cu Seamus Hayes, fermierul şi cu Molly şi Jimmy Fortune. Larry lua notiţe din belşug.

George şi Adam făcură un semn: tocmai erau gata. Maggie alergă să plaseze o pancartă la intrarea pe cărare: "Se filmează. Linişte, vă rog". Dacă nişte turişti aleseseră acea zi pentru a vizita castelul Killashee, vor înţelege.

în clipa în care tânăra femeie se întorcea spre castel, Genevieve Joyce, complet îmbrăcată în negru, apăru din spatele camionetei, trecu prin faţa micului grup de spectatori şi se duse să-şi ocupe locul dintre două ziduri dărâmate. Tom Farley aplaudă şi ceilalţi îl imitară. George îi lăsă actriţei timp să-şi guste succesul înainte de a merge el însuşi să se aşeze lângă Adam Manski. Cameramanul ridică preţioasa cameră pentru a o aşeza pe suportul capitonat legat de umărul său drept.

- Linişte pe platou, strigă regizorul cu o autoritate care făcu să treacă un curent electric prin trupul lui Maggie.

Era un moment istoric. George McDonagh era gata să

înceapă un nou film.

Candy Kinicott, purtând o tăbliţă pe care scria "Scena I. Numărul 1" veni pentru o scurtă clipă în faţa camerei.

- Se filmează, anunţă Adam Manski.

Genevieve Joyce măsura castelul în lung şi-n lat şi privirea îi scotocea cel mai mic colţişor. îngenunche pentru a privi pe o fereastră joasă. Ridică ochii spre cer.

Avea în ochi o nesfârşită suferinţă. Dar o bucurie pură o ridică la amintirea zilelor de odinioară.

"Pasiunea mea, marea mea dragoste,
în prima zi când te-am văzut
Sub acoperământul pieţei,
Ochii mei te-au numit "Frumuseţe"
Inima te-a numit "Cămin".
I-am lăsat pe ceilalţi pentru tine
Şi te-am urmat în locuri îndepărtate".

Cuvintele veneau pe buzele lui Maggie, emoţiile rezonau în propria inimă. Cu pumnii încleştaţi, îl văzu pe George McDonagh - care nu mai era regizor, ci actor - mai mult decât actor, imaginea vie a lui Art O'Leary - înaintă spre castel, cu pasul său hotărât. Cizmele sale striveau crenguţele, statura sa impozantă făcea ea însăşi arborii să pară mai mici. Se opri în faţa unui zid în ruină, ezitând între două bucurii: cea de a-şi anunţa prezenţa şi cea de a-şi auzi soţia, dragostea sa cântându-i osanale. Se lăsă pradă celei de-a doua dorinţe. Asculta şi zâmbetul i se lărgea, în timp ce Genevieve - nu, Eileen - revedea plăcerile din patul lor nupţial. în sfârşit, vorbi:

"Bucuria mea, sufletul meu,

Nu voiam să te părăsesc, în acea zi am plecat Cu un singur gând:

Acela că va exista o întoarcere".

Aştepta clipa în care soţia sa, văduva sa îl ruga să se ridice, să vină la ea, pentru a trece pragul şi a se lăsa văzut de ea. Atunci...

Nu! Maggie trebui să-şi lipească mâna de gură pentru a-şi reţine un strigăt de spaimă. George o privea pe Genevieve, o atingea pe Genevieve, o săruta pe Genevieve, o atrăgea pe Genevieve spre solul zgrunţuros, îşi puse degetele pe nasturii rochiei sale, se opri un timp cât să pândească acordul său din privire. Repeta exact, în ele mai mici amănunte, toate gesturile din ajun, cu Maggie.

Oh, Dumnezeule, oare monstruozitatea acestui bărbat era fără limite?

Făcu stânga-mprejur, se repezi la întâmplare pentru a scăpa de spectacolul oribil. Nu s-ar fi simţit trădată mai cumplit nici dacă i-ar fi fotografiat trupul gol şi ar fi arătat fotografia în public. Se folosise de corpul, de emoţiile, de toată fiinţa sa, pentru a pune scena la punct... şi toată lumea o ştia! Asta era cel mai îngrozitor. Toată lumea era sigură, era la curent. Bryan, Candy, Larry, familia Fortune... toţi îi vor privi trupul şi vor şti că mâinile lui George îi mângâiaseră sânii, fără să fi avut vreo emoţie. Mângâieri care, pentru Maggie, redaseră universului adevăratele dimensiuni, pentru George McDonagh fuseseră o simplă repetiţie.

îşi căută refugiul în spatele camionetei, cu faţa întoarsă spre ferma familiei Hayes, afară de vederea echipei şi a

spectatorilor. Urmări din ochi o femeie solitară care, pe bicicletă, suia cu greu colina.

Mintea îi şovăia. Tot trupul o durea ca şi când fusese bătută.

Recurse la vechea tehnică respiratorie. Se lăsă pe pământ şi se aşeză în poziţia de bază yoga. Dar nu reuşi să se concentreze. Vocea Genevievei Joyce ajungea până la ea printre arbori, striga noi cuvinte pasionate. George ceruse probabil o a doua dublă. Maggie se întrebă dacă prima nu-l mulţumise pe deplin, sau dacă dorea doar să pună mâna din nou în public pe Genevieve.

O maşină urca încet coasta. Un Volkswagen verde, vechi. Se opri, acolo unde începea cărarea care ducea la castel. Imediat, tânăra femeie fu în alertă. Pusese pancarta care cerea linişte, dar castelul era un loc public, iar trecătorii puteau să nu asculte de poruncă. Cei trei coloşi care coborâră din Volkswagen erau poate turişti străini, care nu înţelegeau engleza. înţelese, prea târziu, că ar fi trebuit să scrie şi în franceză şi în germană.

Se îndreptară spre cărare. îi va trimite înapoi pe bărbaţi. Aproape spera să-i vadă rezistându-i: era suficient de furioasă.

Dar auzi urcând până la ea vocea unuia dintre bărbaţi, încărcată de dezgust:

-Americanii aceştia ne profanează locurile sfinte. Să mergem să le arătăm noi lor.

Maggie se opri. Păli. Cunoştea vocea aceea. Era cea care-i ameninţase pe ea şi pe George, în timpul îmbrăţişării lor fierbinţi. Dacă acei bărbaţi ajungeau în vârful cărării şi-i

vedeau pe Genevieve şi pe George repetând aceeaşi scenă, se va dezlănţui infernul. îşi imagină camera făcută bucăţi, feţe rănite, poate.

Trebuia să-i oprească neapărat.

Sări în camionetă. Nu îndrăzni să pornească motorul: zgomotul putea fi captat de magnetofonul puternic. Dar motorul era inutil. Vehiculul avea botul întors spre poalele colinei: Adam făcuse stânga-mprejur pentru a uşura descărcarea. Maggie eliberă frânele şi camioneta începu să ruleze în linie dreaptă spre cei trei bărbaţi. Zărind monstrul tăcut, aceştia se refugiară sărind în cele două părţi ale cărării.

- Ştergeţi-o de aici, sau continuu să rulez şi vă strivesc maşina, şuieră Maggie.

îi privi destul de mult timp întinşi pentru a-şi întipări în memorie trăsăturile lor. îl auzi pe unul dintre ei strigând:

- Liam!

Făcură stânga-mprejur, pornind să coboare cu toată viteza, vociferând. Pentru prima dată, Maggie zări un al patrulea bărbat în Volskwagen. Acesta auzi vacarmul şi văzu sosind asupra lui monstrul roşu. Se aşeză la volan şi scoase maşina din drumul lui Maggie. Ceilalţi trei traversară un câmp şi săriră din mers în maşina care dispăru rapid.

Maggie opri camioneta şi privi vacile din faţa sa. Se uită în oglinda retrovizoare şi-şi zâmbi forţat. Şuviţele de păr roşcat se îndreptau în toate sensurile. Avusese probabil aerul unui adevărat demon, în vehiculul roşu. în minte îi veni, prea târziu, o idee: ar fi trebuit să descopere numărul

maşinii verzi. Dar avea oare importanţă acest amănunt? Avea impresia că bărbaţii nu erau pregătiţi să facă o nouă încercare de acelaşi gen.

Nu voia să urce cărarea în camionetă: poate magnetofonul era în plină acţiune. O duse pe câmp, coborî şi porni pe jos.

Când ajunse, toată lumea se bucura de un moment de odihnă. Se extaziau în faţa talentului fenomenal al Genevievei în a doua dublă. Filmul va fi extrem de emoţionant, se repeta.

Larry Delgado scria în grabă cu mâna înflăcărată.

- N-am văzut ceva asemănător de mult timp, îi spuse entuziasmat lui Maggie, înainte de a începe să scrie iar.

Adam Manski mângâia camera albastră, ca şi când tocmai făcuse dragoste cu ea. Aşezată pe jos, cu braţele în jurul genunchilor, Candy Kinicott părea transportată. Maggie se simţi reacţionând la surescitarea generală. Dar îi privi pe Genevieve şi pe George, strânşi unul lângă celălalt în uşa castelului şi, o clipă, îşi dori să-i fi lăsat pe cei trei borfaşi să tulbure filmul.

Capitolul 8

Se auziseră strigătele atacatorilor. Maggie trebui să povestească întâmplarea. Fu aproape uşurată. I-ar fi fost imposibil să mai aibă de păstrat încă un secret. Cel mai greu îi era să explice propriul rol: nu ţinea să facă pe eroina. Dar toată îngrijorarea era inutilă: Candy Kinicott se însărcină să-i deschidă gura.

- N-ar fi fost mai bine, spuse acea tânără persoană cu accentul său tărăgănat, să-i laşi să urce până aici, chiar dacă era mai puţin palpitant? Dacă sunt din zonă, Bryan, Tom sau altcineva, i-ar fi recunoscut. Adam i-ar fi putut chiar filma.

- Tu nu i-ai auzit. Eu, da, răspunse Maggie. Aveau făţiş intenţii rele. Dacă Adam ar fi aţintit camera asupra lor, ar fi făcut-o bucăţi şi ar fi distrus pelicula, poţi să fii sigură. Şi dacă ar fi rănit pe cineva? De acord, i-am fi putut identifica, dar cu ce preţ?

Spre stupoarea tinerei femei, Genevieve Joyce îi veni în ajutor.

- Să n-o mai luăm pe ocolite, dragă. S-ar fi luat de mine, nu? Obiectivul lor este întotdeauna vedeta feminină. Un nas spart, sau ceva de acest gen. în orice caz, eu îţi sunt foarte recunoscătoare că le-ai luat-o înainte, chiar dacă au scăpat ieftin.

- Groaznic, groaznic, mormăi Tom Farley. Nu-mi vine să cred că cineva de la noi se poate comporta aşa.

Faţa îi luase o tentă de nelinişte. îşi ştergea transpiraţia abundentă.

- Dacă ştiau de filmare, trebuie să fie neapărat de aici,

spuse George.

- Aţi pus pancarte peste tot pentru a angaja figuranţi, obiectă Molly Fortune.

- Da, dar au fost afişate doar în această dimineaţă.

George privi spre Maggie, care întoarse ochii. După o ezitare, reluă:

- Eram aici ieri, pentru a repera exterioarele. Cineva s-a înfuriat: nu voia americani aici... N-am spus nimic. Să spun drept, n-am luat lucrurile în serios.

- Veţi pune să vină poliţia? întrebă Seamus Hayes cu o anumită teamă.

- N-am fost niciodată foarte predispus să mă adresez poliţiei, făcu regizorul cu o strâmbătură. Maggie, după tine, nu se vor mai întoarce?

- Dacă vor reveni, vor fi cel puţin o duzină şi înarmaţi, răspunse aceasta înfiorându-se.

Ştia că ar fi trebuit să-l ia la o parte, pentru a-i vorbi despre telefonul ameninţător din noaptea precedentă. Dar, deocamdată, nu suporta ideea unei întrevederi particulare cu el, mai ales dacă trebuia să facă aluzie la comportamentul său cu femeile. Totuşi, ar fi fost necesar. Era în stare de şoc întârziat şi ar fi avut mai mult ca niciodată nevoie de o clipă de răgaz. Dar oare până în ce punct îşi putea asuma responsabilitatea echipei şi a filmului? Dacă-i spunea tot adevărul lui George, poate îi va da ultimul indiciu de care avea nevoie pentru a dezlega misterul şi a se apăra împotriva oricărei ameninţări ulterioare.

Numai dacă nu s-ar duce ea însăşi să-l găsească pe

Liam Keaveny?

La această idee, inima îi bătu mai puternic. El fusese la volanul Volkswagenului verde, era aproape sigură. Aproape sigură că Nora Keaveny era fiica sa. Aproape sigură că maniera în care George o tratase pe Nora cu zece ani mai înainte era la originea ostilităţii prezente. Dar dacă se înşela? Putea să distrugă, degeaba, liniştea unui bătrân.

Oare George nu prevăzuse acea primire ostilă la Castlecove? De ce s-a întors? Desigur, castelul Killashee aducea filmului un cadru de să-ţi taie respiraţia. Dar cu siguranţă existau şi alte ruine la fel de remarcabile.

Trebuia să-i vorbească lui George cu orice preţ.

Cu dinţii strânşi, se îndreptă spre el. Acesta reîncărca, ajutat de Adam şi Candy, camioneta. îi observă forţa naturală, perfecta cursivitate a mişcărilor.

Larry Delgado o făcu să tresară, luând-o de cot. Ziaristul declară:

- Ştii, Devlin, dacă n-aş fi convins de deplina ta sinceritate, te-aş bănui că i-ai inventat pe aceşti derbedei, în scop publicitar.

- Nu prea ştiu cât de sinceră sunt, ripostă Maggie, dar mi-e teamă că îmi supraestimezi puterea de invenţie.

- N-am nici o îndoială asupra eficacităţii sale. Doar ai inventat greşeala de număr de telefon de peste noapte, nu?

Introdusese foarte abil întrebarea în conversaţie şi tânăra femeie nu-şi putu ascunde reacţia. Se refugie într-o tăcere încăpăţânată.

- Haide, Devlin. Credeam că suntem prieteni. N-ai să

începi să iei modelul ataşaţilor de presă al căror unic comentariu este "Fără comentarii?"

- Şi tu n-ai să începi să te joci de-a reporterii indiscreţi! replică Maggie. Nu uita că eşti critic cinematografic.

- Am început la fapte diverse. Nu mi-am revenit complet.

Ce era cu acel telefon?

- Larry, eu....

Se întrerupse. Candy Kinicott îşi trecuse braţul pe sub al lui George, care de altfel nu părea supărat şi, ridicată pe vârful picioarelor, îi murmura ceva la ureche. Regizorul dădu amuzat din cap.

- Este o idee formidabilă, auzi Maggie.

George îl strigă pe Tom Farley.

- Tom, dacă ai conduce-o pe Genevieve la han? Candy îmi va da o lecţie de conducere pe bomba sa de argint.

Şi, ca şi când Maggie era o sărmană orfană pe care el trebuia s-o hrănească, s-o îmbrace şi s-o transporte, îi strigă:

- Frumoaso cu ochi de smarald, poţi să te întorci în camionetă, cu Adam. Te simţi în stare să urci acolo?

Replica îi ieşi imediat de pe buze, o regreta, dar nu şi-o putu reţine.

- Nu uita să-i reciţi lui Candy acel poem cochet pe care l-ai compus despre ea, exclamă pe un ton ostil.

Cedase încă o dată temperamentului său coleric. în zadar căuta o remarcă banală. îşi pierduse sângele-rece. Imposibil să-l regăsească.

Spre marea sa uimire - dar cum o mai putea uimi el, îşi

spuse - George făcu un pas spre ea. Ochii de culoare deschisă străluceau de o lumină care semăna ciudat cu tandreţea. Probabil o observă şi Larry: se îndepărtă uşor de tânăra femeie, ca şi când îi recunoştea regizorului o anumită prioritate.

- Credeam dispărut caracterul acesta neplăcut, spuse George. începuse să-mi lipsească.

Evident, gândi Maggie şi mai nefericită. Unul dintre elementele planului său de răzbunare consta în a o face să-şi arate în public cele mai intime emoţii. Probabil era pe deplin satisfăcut: îşi dezvăluise sufletul în faţa lui Candy Kinicott şi a lui Larry Delgado. Brusc, George deveni aproape tandru faţă de victima sa.

Maggie se întoarse spre Larry cu o privire care se voia strălucitoare de entuziasm.

- Ei, Larry, dacă am merge la Shanagarry, cum am prevăzut? Ştiu, este cam târziu, dar mă simt plină de energie, după mica mea aventură. în cazul în care Kathleen îl sună la telefon pe Stephen Pearce, ne va face să vizităm atelierul, sunt sigură de asta, chiar dacă sosim după închidere.

Ziaristul arătă un entuziasm nesperat.

- Formidabil, Devlin. Mă aşteptam să te văd eschivându-te. Oare cine îşi ţine promisiunile făcute la miezul nopţii? adăugă cu un zâmbet neruşinat, foarte indicat. Printre coline, deasupra Corkului, există un loc numit Arbutus Lodge. Dacă-i dau crezare unui prieten din Chicago, acolo se mănâncă formidabil şi este o vedere trăsnet spre port. Cel mai renumit local de noapte din

toată Irlanda, se pare. întorcându-ne, am putea cina acolo. Când Kathleen va aranja totul cu prietenul său olarul, voi suna să rezerv o masă. Bryan mai este acolo? Aş vrea să văd cu el, dacă putem avea o maşină.

- I-a dus pe micuţi la han.

în timpul acestui schimb de cuvinte, George rămase încremenit pe loc. îşi îndepărtă şuviţa de păr care-i căzuse pe frunte cu un gest furios, care-i făcu plăcere lui Maggie, pentru că-l atinsese în mod dureros.

- Nu este uşor, spuse regizorul după o ezitare, să conduci noaptea pe drumuri de ţară necunoscute.

- Devlin şi cu mine ne cunoaştem drumul, făcu Larry pe un ton degajat.

Un brusc presentiment o sperie pe Maggie: "Nu mă lăsa să plec! îl ruga în tăcere. Nu pleca împreună cu Candy! Pune capăt acestei nebunii. Să rămânem amândoi. Am fost aduşi pe pământ în acest scop".

George percepu poate tumultul său interior, dar nu arătă nimic. Se întoarse şi se îndepărtă în compania lui Candy spre Jaguarul argintiu.

Cu un braţ trecut prieteneşte în jurul umerilor lui Maggie, Larry o conduse spre camionetă.

- M-am descurcat bine, Devlin? Te-am ajutat să răneşti de gelozie inima lui El Genius?

- Sentimentele îmi erau atât de vizibile? oftă Maggie.

- Mi-e teamă că da. Să nu ţii vreodată să joci de bunăvoie rolul de spion, Devlin.

- Ai fost foarte dibaci să-mi vii în ajutor. Este o adevărată uşurare să poţi vorbi în sfârşit fără înconjur.

- Dibaci? repetă Larry indignat. Am fost absolut superb. Evident, îmi văd şi interesul, nu te înşela. Dacă am petrece noaptea la Arbutus Lodge? Flăcăul nostru ar avea măcar motive întemeiate să fie gelos.

- Nu, Larry, imposibil. Dacă mergând la Shanagarry, ăsta îţi era scopul, să nu ne mai gândim.

- O femeie atât de evoluată nu crede totuşi în acea veche poveste "pentru unii mumă, pentru alţii ciumă", Devlin?

Tânăra femeie se opri.

- Ce înţelegi prin asta?

- Doar nu crezi că El Genius şi Candy vor sta pur şi simplu de vorbă despre puterea motoarelor, nu?

Fără să răspundă, Maggie se grăbi spre camionetă. Pocăit, Larry gâfâia în urma ei.

- îţi cer iertare. A fost o lovitură sub centură, Devlin.

- Părerile mele îmi aparţin doar mie, spuse aceasta printre dinţi.

- Ştiu. Dar nu asta este problema. Vrei părerea celui mai indulgent bărbat pe care-l cunoşti? Lui George nu-i pasă nici cât negru sub unghie de Candy Kinicott. Femeia care-l interesează eşti tu.

- Dar este un interes nesănătos. Este obsedat de dorinţa de a mă face să sufăr, izbucni Maggie.

- Atunci, pentru ce te atrage atât de mult? Nu, îmi retrag întrebarea. Istoria omenirii n-a cunoscut niciodată o singură inimă simplă. De ce ai fi tu altfel? Sper sincer că totul se va aranja între voi. Şi acum, să mergem liniştiţi la Shanagarry, de acord?

- De acord.

La han, Kathleen auzise vorbindu-se de atacul ratat de la castelul Killashee: era tulburată. Se repezi spre Maggie şi o întrebă dacă era într-adevăr în stare să meargă la Shanagarry.

- Am nevoie doar să fac o baie şi să-mi schimb hainele. Plimbarea îmi va face foarte bine. Ar fi de preferat să-ţi faci griji pentru acei bărbaţi din maşina verde, Kathleen: am băgat groaza în ei.

- încă îmi vine greu să cred. Nu mă îndoiesc de vorbele tale, Maggie, dar oamenii de pe aici nu sunt aşa.

- Mi-ai spus totuşi că ar putea exista o anumită ostilitate faţă de filmarea la castel.

- Ostilitatea este un lucru. O agresiune este altul. Şi când te gândeşti că Shelagh şi Danny erau acolo: ar fi putut fi răniţi.

- Apropo, spuse Maggie, sper că Bryan nu regretă că i-a adus? Nu din cauza agresorilor, ci mai degrabă... a scenelor de dragoste.

- Au văzut şi altele la televizor. Probabil li s-a părut amuzant. Dar nu mi-ar plăcea să vadă scenele cu omoruri. De fapt, unde este George? După părerea mea, trebuie să sune la poliţie.

- A plecat. Cu Candy.

Tânăra femeie evită ochii Kathleenei.

- Iar eu, mă duc să fac baie.

îndreptându-se spre scară, Maggie aruncă o privire la bar. Bryan se afla acolo, cu perechea de americani întâlnită la prânz şi doi alţi turişti. Liam Keaveny nu era.

Totuşi, era ora sa.

Se întinse în cada plină cu apă foarte caldă şi respiră parfumul plăcut de trandafiri din Irlanda, al săpunului cumpărat de la farmacistul din Skibbereen. îşi va pune jupa plisată din stofă fină de lână, se hotărî, şi puloverul verde închis; se va încălţa cu cizmele şi va lua o vestă pentru a se proteja de răcoarea nopţii. Larry se arătase foarte amabil. Merita să aibă la braţul său o femeie cât mai seducătoare cu putinţă.

în ciuda grijii acordate toaletei, era gata cu un sfert de oră mai devreme. în Irlanda, nimeni nu se grăbeşte niciodată. Unchiul Pat spunea deseori: "Dumnezeu a făcut timpul şi l-a făcut din belşug". Fiecare zi dădea impresia unei nemărginiri în miniatură, poate pentru că apusurile întârziau atât de mult timp.

Nu ţinea să-l aştepte pe Larry jos, riscând să-i întâlnească pe George şi pe Candy, când se întorceau din mica lor ieşire. Se cufundă într-un fotoliu adânc acoperit cu o ţesătură înflorată şi luă o culegere de poeme. Dar două zile petrecute în Irlanda n-o eliberase încă de obiceiurile din New York. Se instală în faţa maşinii de scris şi îşi suflecă mânecile. Mai bine să înceapă comunicatul de presă pe care trebuia să-l expedieze a doua zi.

"Castlecove, Comitatul Cork, Irlanda", bătu în capul foii. Făcu o pauză, timp în care căută un început care să atragă atenţia. Un zâmbet larg îi lumină faţa. Degetele începură să alerge pe clape.

George McDonagh, regizorul egomaniac, a început astăzi turnarea unui nou film în exterioarele de la castelul

Killashee.

Această nouă operă, al unsprezecelea film al lui George McDonagh, este "Lamentaţie Art O'Leary, bazată pe poemul din secolulul al XVIII-lea scris de Eileen O'Leary, după moartea soţului său, împuşcat de englezi. Filmul are ca vedete pe Genevieve Joyce şi pe McDonagh însuşi, care se mândreşte cu acelaşi talent în faţa şi în spatele unei camere.

Secvenţa de deschidere este o îmbrăţişare pasionantă care ar trebui să susţină reputaţia unui bărbat care n-a făcut niciodată dragoste în intimitate, dacă o putea face în public. Această "scenă de dragoste" va trece cu siguranţă în istorie ca unul dintre cele mai remarcabile pasaje involuntar comice aduse vreodată pe ecran. McDonagh purtând blugi strâmţi şi cizme de cow-boy cu marca fabricii, pătrunde în ruinele de la castelul Killashee ca şi când şi-ar face intrarea într-un bar. Se întoarce spre public, pentru a se asigura că fiecare dintre admiratoare are ochii aţintiţi asupra sa. După care, cu profilul cel mai bun prezentat camerei, o aruncă practic pe Genevieve pe solul zgrunţuros.

Unii vor vedea în această secvenţă o parodie deliberată a faimoasei îmbrăţişări din "Pe aripile vântului". Alţii se vor mulţumi să spună că McDonagh ar fi făcut mai bine să rămână în spatele camerei.

Camera folosită pentru acest film este o RCA TK-76. La început, McDonagh pretindea că vrea să inoveze procurându-i lui Adam Manski, cameramanul, un echipament video. Dar astăzi a trecut la mărturisiri: a

cumpărat camera RCA pentru că era albastră ca ochii săi.

Reciti ce scrisese. Nu putea trimite acest comunicat. Păcat. Probabil ar fi suscitat un viu viu interes pentru film. Ei, cu atât mai rău. Se amuzase bine scriindu-l şi-i făcuse foarte bine.

îl mai citi o dată şi râse mulţumită, scoţând foaia din maşină pentru a o face ghem şi a o arunca la coşul de gunoi.

- Iată, pentru tine, George McDonagh!

Cu faţa lipită de geamul de la Miniul în pană, Maggie privea ploaia care cădea în averse. Era aproape miezul nopţii şi se aflau la cel puţin o oră de Castlecove. învârti încă o dată cheia de contact, obţinând în loc de orice răspuns un scârţâit trist şi un geamăt. Cu siguranţă, ploaia produsese un scurtcircuit în sistemul electric. Nimic de făcut: trebuia aşteptat sfârşitul furtunii.

- După tine, eu sunt responsabilă, fără îndoială, izbucni tânăra femeie.

Dar Larry îşi stăpâni orice reacţie.

- O maşină făcută în Marea Britanie, ar trebui totuşi să fie în stare să suporte ploaia, continuă Maggie, bătând cu degetele pe volan.

- Relaxează-te, Devlin. Mai devreme sau mai târziu, vom ajunge. Dacă am juca nişte mici jocuri?

- Te rog, Larry, te rog. Nu mă sfătui să mă relaxez. Ştii bine că detest asta. La han, probabil sunt morţi de îngrijorare pentru noi.

Cu ochii aţintiţi în noaptea brăzdată de ploaie, asculta apa lovind în acoperişul maşinii.

- Măcar dacă ar exista un loc de unde am putea să sunăm, reluă.

- Acolo, probabil toată lumea doarme. Şi în caz contrar, probabil plouă şi la Castlecove; cu siguranţă, au înţeles ce s-a întâmplat.... Am petrecut o seară plăcută, nu-i aşa? Cel puţin până la pană.

Da, seara fusese foarte plăcută, Maggie trebuia să accepte. Ei şi lui Larry îi plăcuseră mult Stephen Pearce, ca şi ceramica sa. Până la urmă cumpăraseră tot ce le permiseseră mijloacele lor. Cina la Arbutus Lodge şi vederea spre port, răspunseseră apoi întru totul aşteptărilor lor.

Iată de ce se lăsaseră surprinşi de acest potop. Petrecuseră clipe prea frumoase. Se simţea vinovată; n-ar fi trebuit să se amuze niciodată atât de mult în compania unui bărbat care nu era George McDonagh. Oh, nebunia din mintea sa! Fără îndoială, acesta nu se gândea câtuşi de puţin la ea.

Oare cine-l însoţise în cameră în această seară? se întrebă posomorâtă. Genevieve Joyce, sau Candy Kinicott? Sau se împărţise cu generozitate între cele două femei? Nu s-ar fi mirat. Nimic n-o putea mira la el. Şi totuşi...

- Pare să se domolească, Devlin, spuse Larry.

Maggie coborî cu precauţie geamul câţiva centimetri. Potopul devenise o simplă aversă. Brusc, cum începuse, ploaia încetă.

Tânăra femeie răsuci cheia în contact. Nici o reacţie.

- Probabil trebuie să uscăm motorul, spuse.

Se simţi curios de bucuroasă: va putea în sfârşit să

acţioneze.

- Ce vrei să spui? o întrebă însoţitorul său.

- Exact ce am spus. Trebuie să luăm o cârpă, să mergem să ridicăm capota şi să înlăturăm apa.

- îţi baţi joc de mine, Devlin. Apa nu se va evapora singură?

- Cum? La soare?

Larry oftă.

- Ar fi atât de bine pe scaunul din spate. Nu pare foarte normal să ştergi motorul cu o cârpă.

- Este cât se poate de normal, afirmă Maggie zâmbind. Acum un an sau doi, am urmat un curs cu un mecanic. Ei bine, de ce ne vom folosi? Cred că ar fi perfectă cămaşa ta. Bumbac sută la sută, nu-i aşa?

Foarte absorbant...

Larry îşi pipăi iniţialele brodate pe cămaşa sport maro.

- Fugi de aici, Devlin, m-a costat o avere! De ce să nu folosim puloverul tău? Şi el este din bumbac, nu?

- Orice este mai bine decât bancheta din spate, făcu Maggie cu convingere. îmi voi scoate puloverul, dacă îţi scoţi şi tu cămaşa. Este mult de absorbit.

Cu o mişcare rapidă se întoarse cu spatele, îşi scoase veşmântul şi-şi îmbrăcă vesta căreia îi încheie cei trei nasturi.

- Iată, spuse. Este rândul tău.

Larry îi aruncă o privire rugătoare, oftă profund, îşi scoase cămaşa şi întinse mâna spre impermeabilul său.

- Par un exhibiţionist, bombăni legându-şi cordonul şi încheindu-şi nasturii.

Puloverul şi cămaşa fură complet sacrificate, dar operaţiunea fu încununată de succes. Maggie răsuci cheia în contact şi motorul hurui.

- Mă întreb dacă n-ar trebui să telefonăm, spuse tânăra femeie ajungând la Bandon.

- Devlin, de ce te frământi aşa? Ai crescut probabil între părinţi permanent agitaţi. Aminteşte-ţi, există un singur aparat în vestibul. Dacă ai telefona, s-ar putea să trezeşti toată casa. El Genius te îngrijorează, nu? Crede-mă, îi va face bine să-şi facă sânge-rău din cauza ta.

- Dar aminteşte-ţi, ne-a recomandat să fim prudenţi pe drumurile de ţară.

- Nu-mi amintesc. N-a fost una din observaţiile sale de neuitat.

- Avea un presentiment, o ştiu şi este nebun de îngrijorare, insistă Maggie.

- N-am auzit niciodată o reflecţie mai stupidă din partea unei fiinţe rezonabile. Un presentiment, Devlin? Devii teribil de californiană.

Peste puţin, mă vei întreba de semnele mele astronomice.

Străbătură Bandonul în tăcere. Trecând peste podul templului, la Rosscarbery, Maggie declară:

- începe să-mi fie somn. Vrei să cânţi? în nici un caz Cole Porter. M-am cam săturat.

Cu un fel de tandreţe zeflemitoare, Larry îi cântă "N-am putea să fim prieteni?" şi toate celelalte cântece pe care tânăra femeie dori să le asculte. Când, în sfârşit, opri maşina între Mercedesul vechi al lui Tom Farley şi bomba

argintie a lui Candy Kinicott, nu se mai nelinişti de ceea ce putea face, gândi sau simţi George McDonagh.

împinse uşa de la intrare, care nu era niciodată încuiată cu cheia. Imediat auzi o alta deschizându-se la etaj. O lampă se aprinse pe palier. George coborî în grabă treptele. Părea că dormise complet îmbrăcat.

- Maggie? Totul este în ordine? întrebă.

Dar expresia i se schimbă. Examină curios îmbrăcămintea ciudată a celor doi sosiţi.

- Aţi fost oare obligaţi să vă vindeţi cămăşile pentru a cumpăra ceramică? îi întrebă pe un ton glacial.

Făcu stânga-mprejur pentru a porni din nou pe scară.

Tânăra femeie rămase paralizată, dar Larry urcă treptele două câte două şi-l prinse pe George de cămaşă.

- Eşti nebun, McDonagh? întrebă cu o voce înăbuşită. Circuitul nostru electric a fost înecat. Dar Devlin a avut o idee strălucită: singurul lucru de făcut era să absorbim totul. Iată ce am făcut cu toaletele noastre. Nu meriţi să ţi-o spun, dar Devlin a stricat o seară, de altfel foarte plăcută, lamentându-se de la Cork până la Rosscarbery, în legătură cu probabila ta îngrijorare. După părerea mea, vă potriviţi bine. Doi bolnavi!

Dădu drumul cămăşii şi se îndreptă cu paşi mari spre camera sa.

- Ei bine, făcu George McDonagh.
- Ei bine, făcu Maggie Devlin.
- Aşadar, ai cunoştinţe de mecanică? întrebă regizorul.

Expresia îi era de neînţeles.

- Am cunoştinţe în orice, răspunse tânăra femeie fără

să se gândească. în afară de bărbaţi. Nu mă aşteptam la acest gen de reacţie din partea lui Larry.

Regizorul brunet şi ziarista roşcată se măsurară. îi despărţea încă o jumătate de etaj. Casa răspândea zgomotele sale nocturne. Unicul bec care-i lumina pâlpâi şi-şi reveni.

- De fapt, cred că ştii foarte multe despre un bărbat, spuse George.

- Pentru că am bănuit că vei fi neliniştit?

- Nu vorbesc doar de asta, dar m-am neliniştit, este adevărat. Nu, mă gândeam...

Se întrerupse, ca pentru a căuta în memorie.

- Egomaniac.

Nu fac niciodată dragoste în intimitate, dacă pot s-o fac în public. Ar fi mai mult decât este nevoie...

Cu pumnii strânşi şi faţa lividă, Maggie urcă o treaptă.

- Cu ce drept scotoceşti în coşul meu de hârtii? şuieră.

- Ah, cea mai bună apărare este atacul, făcu George. Dar această tehnică nu-ţi va reuşi, Frumoaso cu ochi de smarald. Eşti din est şi cu siguranţă nu crezi în inconştient, dar de ce ai lăsat cu atâta comoditate acea foaie mototolită în coş şi ai uitat să încui uşa cu cheia? Poate, pentru că voiai să citesc acel text?

- Suntem în Irlanda. Oamenii de aici îşi lasă uşile descuitate. Kathleen şi Bryan nu încuie niciodată nimic cu cheia. Evident, în Irlanda nu toată lumea este irlandeză, adăugă.

Se gândi la Candy Kinicott şi la dorinţa sa de "a-l avea" pe George; probabil cu orice preţ.

- Nu, consimţi George pe un ton degajat. Nu toată lumea din Irlanda este irlandeză. Dar poate te înşeli: hârtia a putut fi găsită în mod inocent. De altfel, nu are importanţă, nu crezi?

Un vânt rece păru să mătură casa. Maggie îşi strânse vesta în jurul
ei.

- Mă concediezi?

- Asta cauţi? Sperai că voi găsi comunicatul acela blestemat şi că te voi da afară?

Tânăra femeie era incapabilă să joace acest joc mai mult timp.

- Nu! şopti. Este ultimul lucru pe care l-aş vrea.

Sub privirea intensă a lui George, îşi simţi genunchii începând să tremure. Doar faptul de a respira îi cerea toată energia.

- Ţin să pun lucrurile întru totul la punct, reluă regizorul. Vrei să rămâi din admiraţie pentru munca mea.

- în parte... începu Maggie.

Chipul însoţitorului său se lumină de emoţie.

- Doar în parte?

- Doar în parte, răspunse tânăra femeie în şoaptă.

Nu mai putea să-şi ascundă sentimentele profunde nici faţă de ea, nici faţă de George. îl iubea pe acest bărbat. Dacă era o nebunie, atunci va găsi modul de a trăi cu această nebunie. Dar văzând expresia radioasă a lui George, nu se înşelase, acesta îşi dorea dragostea sa.

Acum era în faţa ei, dar n-o atinse. Emoţionat aproape până la lacrimi de ce-i citea în privire şi Maggie plecă ochii.

- Atunci, mă ierţi că am scris acel comunicat? îl întrebă cu o voce înăbuşită.

- Aşteaptă puţin, făcu George.

Neliniştită, Maggie ridică brusc capul.

- După părerea mea, continuă regizorul, meriţi o amendă.

- O amendă?

- Un sărut pentru greşeală. Acuzata se ridică împotriva sentinţei?

- Nu, înălţimea Voastră, murmură Maggie.

George se apropie şi tânăra femeie simţi parfumul de trifoi şi inelele părului de culoare închisă. Mai aproape încă şi-i simţi bătăile inimii. Totuşi, nu puse mâinile pe ea, iar Maggie crezu că moare de dorinţă.

- Pentru că m-ai tratat ca egomaniac, recită monoton, un sărut.

Se aplecă spre ea şi, tot fără s-o atingă îi sărută uşor buzele.

- Pentru că ai vorbit de un pasaj "involuntar comic", un sărut.

De data aceasta, îşi apăsă gura peste cea a lui Maggie, obligând-o
s-o întredeschidă. Aceasta se clătină. Ar fi căzut dacă n-ar fi înconjurat-o în sfârşit cu braţele.

- Pentru că ai spus că am pătruns în ruinele de la castelul Killashee ca şi când aş fi intrat într-un bar, un sărut.

Acum, Maggie gustă catifelarea gurii sale. Nu mai ştia unde se terminau buzele sale şi unde începeau cele ale lui

George.

- Asta este tot? o întrebă, o veşnicie mai târziu. Am pretins o pedeapsă convenabilă pentru păcatele tale?

- Oh nu! şopti tânăra femeie, lângă gâtul său cald. Mi-am bătut joc de blugii şi de cizmele tale...

Regizorul o sărută.

- Am spus că ai cumpărat camera asortată cu ochii tăi...

O sărută din nou.

- Şi... oh, Dumnezeule, nu-mi mai amintesc totul, dar erau duzini, sute de alte greşeli.

După câteva minute, pe drept epuizante, George oftă:

- Frumoaso cu ochi de smarald, draga mea, dacă nu te cuminteşti, mă vei lipsi de toate puterile. Dar, te rog, nu te cuminţi. Vreau să continuu să te amendez pentru totdeauna. Oh, Maggie, m-am îndrăgostit de tine din clipa în care ai răsturnat acea sticlă cu bere, la "Sardi". Şi tu mă iubeşti, nu-i aşa? Pe mine, bărbatul şi nu doar regizorul George McDonagh? Frumoasa mea cu ochi de smarald, înainte de a citi acel îngrozitor, acel minunat comunicat de presă, nu îndrăzneam să sper. Părea să te intereseze numai talentul meu. Când te atingeam, te fereai ca şi când mă detestai.

- Oh nu, oftă Maggie. Dar ştiam că dacă voi ceda câtuşi de puţin, voi fi obligată să merg până la capăt.

- Citind acel text, continuă George, am înţeles cât de mult ai suferit văzându-mă cu Genevieve şi am aflat în sfârşit ce voiam să ştiu.

La amintirea secvenţei filmate la castelul Killashee, Maggie se înfioră.

- O mângâiai cum mă mângâiasei pe mine. Oh, Doamne, cum m-a durut!

Cu ochii ridicaţi spre el, fu cuprinsă brusc de incertitudine.

- Aşadar, nu înţelegi? o imploră George. Aveam o idee în minte: dacă puteai să consideri sărutările noastre ca o contribuţie la arta mea, ai fi continuat să mi le acorzi. Şi aveam nevoie de ele. încă din prima clipă, te-am dorit cu pasiune.

- Nu, nu înţeleg. Mă gândesc că m-ai adus la Castlecove cu singurul scop de a mă umili, de a-mi plăti cu aceeaşi monedă modul în care m-am comportat la "Sardi".

- Să te umilesc? Niciodată. Da, voiam să-ţi plătesc cu aceeaşi monedă. M-ai făcut bucăţi în acea zi. A fost o intervenţie dureroasă, dar mi-a salvat viaţa. M-ai adus înapoi la drumul drept, în clipa în care era gata să fie prea târziu. Şi te vedeam blocată în New York, în calitate de ziaristă, cum eu însumi fusesem blocat la Hollywood şi de filmele cu buget mare. Voiam să-ţi arăt că există altceva. Voaim să te fac să vezi Irlanda, să te fac să percepi legăturile tale cu această ţară, să-ţi dovedeşti că erai capabilă de o cu totul altă muncă.

- Publicitatea? făcu sceptică Maggie.

- Nu, replică râzând George, chiar dacă eşti grozav de dotată în acest domeniu. Te vedeam mai degrabă scriindu-ţi propriile filme. Propriile mele filme, ar fi trebuit să spun. Maggie, îmi doresc să lucrez cu tine. Doresc să fac totul cu tine. Eu...

O licărire de înţelegere i se aprinse brusc în ochi.

- Eşti o...

- Ce, înălţimea Voastră?

- Nu dormeai în maşină, venind de la Shannon. M-ai auzit vorbind cu Genevieve şi atunci ţi-a venit ideea de răzbunare.

- N-aveam intenţia să vă ascult. Aş fi preferat de mii de ori să dorm.

Unele fragmente din acea conversaţie rămăseseră încă neexplicate,
îşi spuse Maggie.

- Ar fi timpul să urcăm, nu crezi? spuse George cu o voce înăbuşită. Nu mai era timp pentru gânduri negre, nici pentru amânări, îşi spuse tânăra femeie, cu inima palpitând. Ea şi George se iubeau, dragostea ieşise la suprafaţă.

Bărbatul o ridică brusc în braţe şi o duse pe scară, fără să înceteze să-i murmure în păr, cuvinte tandre şi de dorinţă.

- în camera ta, sau în a mea? o întrebă pe palier.

- De ce nu mai întâi în camera ta şi apoi în a mea? răspunse vesel Maggie.

George o întinse uşor pe pat şi-i puse o pernă sub cap. îi scoase vesta şi tânăra femeie îşi reveni din ameţeală, pentru a descheia nasturii cămăşii însoţitorului său. în mintea sa, toate barierele fuseseră doborâte. Acum ştia, când George o va face a lui, nu se va pierde: se va regăsi.

Buzele bărbatului îi părăsiră gura pentru a se aşeza pe gât, pe
umeri, în adâncimea unui cot iar Maggie chema fiecare

sărut, îl
dorea în întregime...

- M-am gândit să-ţi spun că eşti cea mai frumoasă femeie din lume? o întrebă George, mult mai târziu.

Cuibărită în braţele sale, tânăra femeie murmură:

- Da, vag.

- Ţi-am spus că te iubesc?

- De paisprezece ori. Apoi, am încetat să număr.

- Ţi-am vorbit despre intenţia mea de a te lua de soţie?

Respiraţia lui Maggie se opri în gât.

- Nu, pe legea mea. Nu cred.

- M-aş aşeza în genunchi, spuse bărbatul. Dar se pare că am nevoie de odihnă.

- Nu-i surmena, te rog, ripostă Maggie cu o voce tremurătoare.

Ameţeala o cuprinse din nou.

- Te iubesc enorm, Frumoasa mea cu ochi de smarald. Dar tu?

- Oh, George, te iubesc cu pasiune. Cum n-am iubit niciodată pe nimeni.

- Atunci, te vei căsători cu mine? Vom fi familia Devlin - McDonagh din New York, din Los Angeles şi din Castlecove? Cu siguranţă ţi se va părea o prostie, dar ani la rând, n-am înţeles de ce se căsătoresc oamenii. Acum, ştiu. Când...

Maggie îi puse tandru un deget pe buze. Ajutată de întuneric, îşi făcu curaj.

- Te iubesc şi vreau să-ţi fiu amantă, dar George, dragul meu, nu pot, nu vreau să ne căsătorim.

Capitolul 9

- Asta din cauza trecutului meu, a femeilor, nu-i aşa? întrebă George cu o voce răguşită.

Se îndreptă şi căută pe pipăite pe noptieră, înainte de a izbucni în
râs.

- Nu mai fumez de şapte ani şi iată-mă pe cale să-mi caut ţigările. Asta îţi spune în ce stare sunt.

Dumnezeule. Aş fi vrut să nu fi cunoscut nici una din acele femei. dar... nu sunt sigur că te-aş fi apreciat aşa cum o fac, dacă n-ar fi fost toate aceste... eşecuri. Eu nu ţi-am reproşat căsătoria ta, draga mea. Oh, sunt puţin gelos: te-a cunoscut când aveai douăzeci de ani şi aş fi vrut să fiu în locul lui.

Dar sunt gelos de asemenea pe mama ta, pentru că te-a ţinut în braţe când erai mică. Priveşte, Frumoasa mea cu ochi de smarald, îmi tremură mâinile.

Regatul meu pentru o ţigară. Lasă-mi o şansă să te fac să-ţi schimbi părerea, vrei?

îşi recăpătă respiraţia, o privi înnebunit pe Maggie şi făcu brusc unul din poemele sale:

"A fost o dată un tânăr care venea din L.A.
Iubitei sale să-i ceară într-o zi mâna.
Vreau să împart patul cu tine, îi spuse ea.
Dar ţin cu orice preţ să rămân domnişoară,
Astfel îl pierdu pe tânărul din L.A."

Tânăra femeie îşi aruncă braţele în jurul gâtului său, fără să prea ştie dacă trebuia să râdă, sau să plângă. Până la urmă făcu puţin din amândouă. George îi culese

lacrimile cu buzele.

- Mă vei lăsa să adun cele mai convingătoare argumente. Trebuie să spun că nu prea ştiu de unde să încep: n-am încercat încă niciodată să conving pe nimeni să mă ia de soţ. Mi s-a întâmplat, dimpotrivă, să vreau să conving pe cineva să n-o facă. Oh, la naiba, n-ar fi trebuit să spun asta, nu? Frumoasa mea cu ochi de smarald, să ne îmbrăcăm, să coborâm să bem un pahar şi vom discuta această mică problemă. Tot viitorul civilizaţiei depinde de asta, îţi dai seama? Dacă ne căsătorim, dacă vom avea copii, lumea se va transforma pentru totdeauna. Aşa că, vrei să-ţi pui jupa şi vesta, sau preferi să mă duc să-ţi iau blugii din faimoasa cameră niciodată încuiată cu cheia? Vezi ce soţ model aş fi?

Rămasă singură în întuneric, aşteptându-şi hainele, Maggie strânse lângă ea jumătatea de pernă pe care se odihnise capul lui George. Cu siguranţă, un asemenea bărbat nu existase vreodată... şi voia s-o aibă numai pentru el! La rândul său, îl dorea cum nu dorise încă pe nimeni. Dar oare căsătoria îi va lega pentru eternitate, sau va reprezenta sfârşitul unei bucurii greu câştigate? Nu credea că va putea supravieţui unui nou eşec, şi mai ales cu dragostea vieţii sale.

George se întoarse fără zgomot şi coborâră la parter. Barul era de mult timp închis pentru noapte, dar Kathleen şi Bryan, mereu ospitalieri, îşi invitaseră oaspeţii să folosească resursele din debaraua cu lichioruri din salon, ca şi cele din frigider.

George şi Maggie făcură lumină. Brusc, auziră o uşă

închizându-se cu zgomot în apartamentul familiei Dunstable.

- Asta este, am trezit pe cineva, spuse tânăra femeie.

Tom Farley, într-o cămaşă de noapte lungă, înainta spre ei clătinându-se. Mai întâi, le făcu impresia unui om trezit brusc dintr-un somn adânc. Dar observară curând o mină îngrijorătoare.

- Apă, bâigui bătrânul bărbat. O asemenea sete...

O văzu pe Maggie şi exclamă:

- Mildred! Unde ai fost, femeie? Am avut un şoc când ai dispărut aşa. De asta mi-ai lipsit îngrozitor, da. Avem necazuri, Mildred. Povestea aceea veche, referitoare la Nora. Oare trebuie să le spun ce mi-ai mărturisit, exact înainte de plecarea ta? Unde ai fost, Mildred? Pentru Dumnezeu, dă-mi apă. Mor de sete.

Ochii i se rostogoleau în orbite. Se prăbuşi.

- Tom! strigă Maggie, căzând în genunchi lângă el. Du-te şi caut-o pe Kathleen, exclamă spre George, care rămăsese fără reacţie. Dar încearcă să nu trezeşti copiii. Shelagh nu trebuie să-l vadă astfel. Repede! îl voi acoperi.

- Dragii mei! Oare ce se întâmplă acolo jos? strigă de sus de pe palier, Genevieve Joyce.

Cutele chimonoului din mătase roşie îi acopereau farmecele celebre ale trupului.

- Faceţi un vacarm de treziţi şi morţii. Ştiţi că am nevoie de somn; altfel, voi avea cearcăne... Oh! Ce i s-a întâmplat?

Coborî treptele în fugă, în clipa în care Kathleen şi Bryan se grăbeau în salon, în urma lui George.

- Respiră, îi asigură Maggie.

Nu ştiu dacă este vorba de o criză cardiacă, de o congestie cerebrală, sau de altceva.

Alergase să ia din vestiarul din vestibul nişte mantouri, pe care le aşezase tandru în jurul corpului inert. Bryan îl sună la telefon pe doctorul Quinn.

- Vrea să-ţi vorbească, îi spuse tinerei femei. Povesteşte-i totul.

Maggie descrise rapid aspectul lui Tom şi comportamentul său. în
timp ce vorbea, o văzu pe Genevieve ducându-şi mâna la piept, pălind vizibil şi îngenunchiind lângă bolnav. Niciodată nu păruse mai frumoasă, mai convingătoare. Măcar dacă ar fi fost vorba de o scenă de film!

Larry Delgado apăru la rândul său pe palier.

- Alţi ticăloşi? îi întrebă. Au pătruns în casă? Ce se întâmplă?

Brusc, Genevieve se apropie cu paşi mari de Maggie şi puse mâna
pe receptor cu un gest hotărât.

- Doctore Quinn? Genevieve Joyce. Tom este în comă diabetică, pot să jur. Sunt soţia unui specialist în tulburări ale pancreasului şi eu însămi diabetică. Ştiu despre ce vorbesc... Da... De acord... Bun. V-o dau pe Kathleen.

Trebuia să-l ducă pe Tom la spitalul din Skibbereen, la serviciul de urgenţă, anunţă irlandeza o clipă mai târziu. Doctorul Quinn, pentru a câştiga timp, îi va întâlni acolo. Era sigur că testele vor confirma diagnosticul Genevievei. Dacă nu se înşelase, vor putea scoate toţi un oftat de

uşurare. La vârsta lui Tom, diabetul se controla uşor, cu un regim adecvatt, exerciţii şi injecţii cu insulină. Fără îndoială, Tom va fi reţinut pentru două zile la spital.

George insistă să conducă Mercedesul până la Skibbereen. Kathleen va putea astfel să se instaleze în spate şi să-şi susţină tatăl, încă inconştient. Maggie şi Genevieve, care reuşise, Dumnezeu ştie cum, să îmbrace un pulover şi nişte pantaloni şi să-şi machieze ochii, totul în două minute, se aşezară în faţă cu George.

- Aţi fost senzaţională, domnişoară Joyce, spuse Kathleen încet. Sper să aveţi dreptate, să nu fie vorba de nimic mai grav.

- Sunt sigură că am dreptate. Când am descoperit că aveam diabet, am citit atât de multe cărţi despre acest subiect, încât din spusele soţului meu, ar trebui să primesc o diplomă medicală de onoare. De altfel, cu această ocazie am făcut cunoştinţă. Este una dintre cele mai înalte autorităţi din lume în diabet. Fermecător mod de a-l întâlni pe bărbatul vieţii tale, nu găseşti?

Râse uşor.

- Ochii ni s-au întâlnit deasupra seringii hipodermice şi am înţeles că eram făcuţi unul pentru altul.

- Este foarte greu să înveţi să faci injecţii?

- Mi-a fost greu, mărturisesc, oftă actriţa. După părerea lui Alexander, soţul meu, un diabetic nu trebuie să-şi facă nişte complexe: trebuie chiar să fie capabil să-şi facă o injecţie într-un loc public, dacă este cazul. Dar mi-e groază de injecţii. Şi sunt teribil de vanitoasă. Până acum, am păstrat pentru mine secretul. Acasă, soţul meu îmi face

injecţiile. Pentru acest sejur aici, bietul George a trebuit să preia ştafeta. Sărmanul, l-am luat chiar şi în toaleta avionului. Dumnezeu ştie ce au putut să creadă oămenii.... Ce se întâmplă?

Maggie, aşezată între Genevieve şi George, tocmai tresărise cu putere.

- Nu te simţi bine?

- Ba da, foarte bine, răspunse tânăra femeie cu o voce slabă. Mă aşezasem pe catarama centurii.

închise ochii şi se lăsă pe spătar. Se detesta pentru toate interpretările greşite pe care le dăduse faptelor şi gesturilor lui George şi ale Genevievei. De fiecare dată, fusese vorba de indispensabilele injecţii cu insulină.

Mercedesul se afunda în noapte şi Maggie se lăsă copleşită de sentimentul de culpabilitate. îşi aminti brusc de o secvenţă din "Visuri irlandeze", filmul său preferat dintre filmele lui George. "Există două feluri de vinovăţie, îi spunea o bătrână doamnă eroului. Cea care nu duce la nimic, în afară de a te face nefericit şi cea care te duce la repararea răului pe care l-ai făcut. Du-te şi-l repară".

Tânăra femeie înghiţi în sec.

- După părerea mea, Genevieve, spuse, ţi-a trebuit un mare curaj pentru a ne dezvălui secretul tău, în această seară. Ştii că Larry Delgado va vrea să tragă profit din asta; ce ziarist ar rezista tentaţiei? Ce pot să fac pentru tine? Vreau să fiu sinceră: nu este în firea mea să vreau să ascund anumite fapte de presă, dar dacă ţii la asta, voi încerca. Ţi-o datorez, toţi îţi suntem datori şi Larry şi cu mine suntem prieteni. Ei bine...

- Eşti foarte drăguţă, draga mea, dar probabil nu va merge, nu crezi? Dacă s-ar exercita presiune asupra lui, Larry se va mulţumi să facă titlurile de două ori mai mari. Dacă aş fi ziaristă, şi eu aş face la fel.

- Mi-e teamă că şi eu, recunoscu trist Maggie.

- Draga mea, este greu de suportat! Chiar am impresia că tu şi cu mine vom deveni prietene bune!

începu să râdă, ceilalţi făcură la fel şi atmosfera se relaxă. Dar Genevieve reluă, cu un aer întunecat:

- M-am gândit. Dacă Tom tocmai a făcut o criză de diabet, va avea nevoie de încurajare când va afla, nu? Probabil nu este genul căruia să-i placă să fie bolnav, nu-i aşa, Kathleen?

- Pentru nimic în lume! exclamă tânăra irlandeză. M-am gândit şi eu la asta. I se face inima cât un purice să nu fie o povară pentru mine şi să nu poată circula cum găseşte cu cale. Cu siguranţă, nu va accepta asta de bunăvoie.

- Ei bine, vezi? făcu Genevieve. A venit timpul pentru mine să spun tot. Ne vom face insulină împreună şi vom lăsa ziariştii să scrie ce vor vrea şi fotografii indiscreţi să ne fotografieze. Puţin ne va păsa. Asta-i va reda puţin forţele, nu, Kathleen?

- Oh, domnişoară Joyce, nici nu vă imaginaţi! Tata va fi încântat să fie diabetic, dacă poate astfel să-şi petreacă mai mult timp cu dumneavoastră!

- Eşti o fată fermecătoare, Kathleen. Trebuie să-mi spui Genevieve. N-am decât cu o sută cincizeci de ani mai mult decât tine.

Actriţa căscă îndelung, cu voluptate.

- Nu ştiu ce am. Am impresia că iubesc lumea întreagă. în sfârşit, aproape. George, ce vom face cu acea micuţă Kinicott? Este o fată cu nazuri, sau mă înşel eu tare. N-am putea s-o trimitem să ne aducă nişte cafea... din Columbia?

- Nu prea ştiu, spuse George. După toate aparenţele, Adam Manski îi găseşte mari posibilităţi.... pe platou şi în altă parte.

- Noroc, Adam, făcu Genevieve cu convingere. Vei avea nevoie.

Maggie se asocia în tăcere acelei urări.

Ajunseră la Skibbereen şi atmosfera redeveni serioasă în maşină. Cu voce scăzută, Kathleen îl conduse pe George spre spital. Maggie îşi simţi inima strângându-se când doctorul Quinn şi două infirmiere îl întinseră pe Tom Farley pe o brancardă şi-l duseră în clădire. La urma urmei, Genevieve nu era medic.

Dacă se înşelase? Dacă, în realitate, Tom era atins de o boală mult mai periculoasă? Tânăra femeie nu încetă să se gândească la mica Shelagh, care ar fi fost doborâtă dacă i se întâmpla ceva bunicului pe care-l iubea mult.

Kathleen, George, Genevieve şi Maggie măsurau sala de aşteptare vopsită în verde deschis. Din când în când, o infirmieră străbătea încăperea, dar nu avea nici o informaţie să le dea.

După o veşnicie, apăru doctorul Quinn, cu degetele ridicate.

- Tipul este burduşit de zahăr, exclamă. L-am tratat cu insulină. Nu va întârzia să-şi revină, Kathleen. Dar asta nu a venit din senin. Probabil nu se simţea bine de un timp.

De ce nu mi l-ai trimis, micuţo?

- îl cunoaşteţi pe tata, când este vorba de medici. Chiar acum o zi l-am rugat să treacă să vă vadă. Am încercat şi când aţi fost la prânz. Aşa că vedeţi.

Medicul îi puse o mână pe umăr.

- Nu voiam să am aerul că te condamn. Şi eu mă simt vinovat: îl întâlnesc destul de des şi n-am tras niciodată vreo concluzie că ar arăta rău. Acum îmi amintesc: pierduse din greutate şi-i era permanent foame şi sete... Este aproape ora trei, reluă după o privire la ceas. Dacă v-aţi întoarce să vă culcaţi? Veţi reveni dimineaţă. Să ştiţi că veţi avea multe de făcut pentru a-l obliga să-şi urmeze regimul şi pentru a-l împiedica să-şi piardă curajul.

- Oh, pentru asta s-a găsit soluţia, spuse Kathleen, cu un gest spre Genevieve. Fug să-l sărut şi vom pleca.

După plecarea sa, doctorul Quinn declară:

- O tânără femeie excepţională. Fizic, îi seamănă tatălui, trebuie să recunosc asta. Dar moral, este întru totul masa sa. Mildred ar fi mândră de ea.

Numele lui Mildred Farley îi aminti lui Maggie clipa emoţionantă în care Tom o luase drept soţia sa moartă şi făcuse aluzie la "acea poveste veche referitoare la Nora". Nora Keaveny, desigur. Numele se învârtea în mintea tinerei femei. Oare să se fi înşelat asupra lui George şi a Norei, cum o făcuse asupra lui George şi a Genevievei? Un lucru era sigur: greşise lăsându-şi temerile să mocnească în ea şi s-o învenineze, în loc să i le împărtăşească sincer lui George.

întorcându-se spre maşină, Genevieve îşi trecu un braţ

în jurul taliei Kathleenei şi începu să-i ridice moralul. Maggie se hotărî să abordeze subiectul Nora, înainte de a-şi pierde curajul propriilor convingeri. Se strânse lângă George şi-l reţinu în urmă.

- îţi aminteşti de clipa în care Tom m-a confundat cu Mildred? începu. A vorbit despre o anume Nora.

- Maggie...

- Ce este, George?

- Nimic. Iartă-mă. Continuă.

Atunci, îi vorbi despre telefonul misterios. "Cum poţi să dormi femeie, reluă Maggie, sub acelaşi acoperiş cu bărbatul care i-a distrus viaţa Norei? Avea doar şaisprezece ani. Suntem câţiva care n-au uitat, spune-i-o lui George McDonagh!"

Se înfioră. Auzind cuvintele cumplite ieşind din propria gură, avu impresia că era posedată de un demon care se exprima prin ea.

- Nu înţeleg, spuse George. De ce nu mi-ai spus nimic? Oare n-ai evaluat pericolul pentru film?

- Presupun că da, dar.... Vrei adevărul?

- Da.

- Mi-a fost teamă de ce îmi vei răspunde. în zadar mă întorceam în toate părţile, mereu era "George şi femeia aceea", "George şi femeia cealaltă". Nora era pierdută în trecut, dar.... şaisprezece ani! Poate n-aş fi suportat să te văd confirmând cele mai rele bănuieli pe seama ta.

Râse ciudat, fără veselie.

- într-un sens, este minunat de ascultat, făcu George obosit.

- Ah da?

- Propriile sentimente pentru mine, au pus stăpânire pe preocupările faţă de film. Ieri încă, n-aş fi îndrăznit să sper atât de mult. Dar acum, cum te simţi?

- Referitor la ce?

- Eşti în stare să suporţi confirmarea celor mai rele bănuieli ale tale?

Acelaşi râs răsună în noapte.

- Dar chiar nu are importanţă, nu-i aşa? Pentru că ai refuzat să te căsătoreşti cu mine...

- George, nu înţelegi deloc. Refuzul nu are nimic de-a face cu tine, ci numai cu mine.

George îi lăsă braţul.

- Poţi să te exprimi cum îţi va plăcea: un refuz este un refuz.

- Dar eu...

- Cunoşti cel mai trist cuvânt din lume, Frumoasa mea cu ochi de smarald? "Dar". Ah, iată maşina. Fă-mi o mare favoare, vrei? Aşază-te în spate, cu Kathleen.

- Dar...

- Nici un "dar"... Ei bine, doamnelor, reluă în clipa în care se alătură Genevievei şi Kathleenei, văzându-vă minele, veţi face din diabet o mare glumă. Dacă nu mă înşală ochii, iată primele licăriri ale zorilor.

- Mult iubite regizor, începu Genevieve, mâine în faţa camerei, voi avea nişte pungi mari sub ochi.

- Cu atât mai bine. Vei părea că ai plâns toată noaptea moartea bietului tău Art. Ţine-mi companie în faţă. Maggie vrea să se urce în spate, pentru a-şi întinde picioarele şi a

dormi. Toată lumea s-a instalat?

Capitolul 10

- Maggie! Maggie!

Tânăra femeie deschise ochii într-o lumină orbitoare. Vocea lui Shelagh era insistentă şi Maggie îşi regăsi brusc luciditatea. Primul gând fu pentru Tom: probabil i se agravase starea.

- Intră, strigă. Uşa nu este încuiată.

Fetiţa pătrunse în trombă în cameră, cu faţa radioasă. Ţinea în mână un pisoi mic portocaliu, nu mai mare decât un ghem de lână.

- Este Marmeladă!

Alergă spre pat cu comoara sa.

- Doamna Durcan l-a adus în această dimineaţă, pentru că nu mai bea lapte de la mama sa. Şi toată lumea crede că ne-a făcut, lui Danny şi mie un cadou, pentru a ne consola că bunicul este în spital.

Ochii mari deveniră gravi.

- S-a îmbolnăvit în noaptea asta, dar de dimineaţă se simţea mai bine. Este formidabil, nu?

- Da, este adevărat, spuse blând Maggie.

întinse mâna pentru a mângâia pisoiul care tremura tot. Micul animal mieună aproape neauzit. Subit, în Maggie ceva cedă.

Lacrimile îi inundară faţa.

- Shelagh, draga mea, îmi pare rău. Este o prostie...

Luă o batistă şi-şi şterse ochii.

- Aşază-te, murmură bătând patul cu palma. Am să te întreb ceva. Dacă voi avea un bebeluş într-o zi, o fetiţă, ţi-ar plăcea s-o numesc Shelagh?

- Ar fi minunat, spuse copila bătând din palme. Şi îi voi putea fi naşă?

- Aş fi încântată.

- Dar nu ştiu dacă voi putea merge în America pentru botez, oftă Shelagh. Biletele de avion costă scump.

Părea consternată.

- îţi voi spune: voi aduce bebeluşul la Castlecove şi vom face botezul la biserica din Leap. îţi convine?

- Este şi mai formidabil! Şi după, mama şi tata vor putea să facă recepţia aici. Pisoiul aproape uitat, se rostogoli jos din pat.

- Mă voi duce să le spun!

- Aşteaptă puţin!

Maggie se aplecă s-o prindă.

- Vorbim pentru viitor, înţelegi? încă nu sunt întru totul gata să am un bebeluş. Nici măcar nu sunt căsătorită! Aşa că, acesta este secretul nostru. Deocamdată, nici o vorbă nimănui. De acord?

- Nici chiar lui Maggie Durcan? Este cea mai bună prietenă a mea. Adoră bebeluşii.

- Nici chiar lui Maggie Durcan. Promiţi?

- Promit, spuse solemn fetiţa.

îl ridică pe Marmeladă până la obrazul său.

- Jur pe Marmeladă. Nu voi spune nimic, nimănui.

- Chiar nu pot să cer mai mult.

- Shelagh! chemă vocea plăpândă a lui Danny. Este rândul meu să-l am pe Marmeladă. Shelagh? Unde eşti?

Copila o privi pe Maggie şi se strâmbă.

- Ah, bărbaţii! remarcă.

Fetiţa şi micul pisoi dispărură, lăsând-o pe Maggie râzând în hohote. O clipă după aceea, Shelagh se întoarse, singură.

- Am găsit-o! strigă triumfătoare.

- Ai găsit ce?

- Clama mea de păr.

- Care clamă, puiule?

- înţelegi, credeam că am pierdut-o aici. în timp ce erai la Shanagarry, George mi-a permis să mă uit. Mi-a spus că nu-ţi va păsa. Şi ce noroc că m-am uitat: am găsit o hârtie importantă care îţi căzuse în coş. George mi-a spus că ţi-o va da şi că vei fi foarte mulţumită. Şi, până la urmă, clama era în căruţul lui Danny. Este un aiurit, nu?

- Foarte aiurit, dar sunt mulţumită că ai găsit-o. Şi mulţumesc că mi-ai recuperat hârtia importantă. Este foarte abil din partea ta.

Rămasă singură, Maggie se gândi. Dacă rămânea destul de mult timp în pat, îşi spuse, misterul întregului univers i se va dezvălui în faţa ochilor. Trasă uşor un cerc pe abdomenul său. Se gândi la şcoala, exact în colţul străzii unde se afla apartamentul său şi la modul în care îşi exprimau copiii exuberanţa la sfârşitul unei zile de clasă. Acum, smulgea lăptucile din grădina sa, pentru a le înlocui cu spanac. Dar citise undeva că pediatrii nu mai erau de acord cu spanacul. Puse lăptucile la loc. Nici o altă vizită nu se anunţa. Maggie se ridică, făcu rapid o baie şi se îmbrăcă. George, Genevieve, Adam şi Candy erau probabil la castel pentru filmări. Va bea o ceaşcă de ceai şi să vadă

dacă va putea împrumuta o maşină. Voia să-l găsească imediat pe George.

Jos, bău un ceai cu frişcă. Colleen Quinn, timida asistentă a lui Bryan, o anunţă că George amânase filmarea pentru după-amiază: îl chemase Tom la căpătâiul său.

- Cum asta?

- A vorbit cu Kathleen, explică Colleen. Tom, vreau să spun. Kathleen i-a spus lui George că Tom voia să-l vadă şi a plecat.

Maggie parcurse salonul în lung şi-n lat. Ieşi în grădina Kathleenei şi smulse buruienile, dorindu-şi să fi fost mai multe. Se întoarse în camera sa, îşi înlocui puloverul violet cu guler pe gât printr-o bluză albastră din stofă de lână, îşi schimbă părerea şi-şi puse din nou puloverul şi se hotărî în cele din urmă pentru corsajul preferat, din mătase verde-gălbui, îşi suflecă mânecile şi încercă să înceapă să lucreze.

Imposibil. N-ar fi fost în stare nici măcar să copieze cartea de telefon! Coborî din nou, în speranţa de a găsi pe cineva cu care să stea de vorbă, sau să facă o partidă de cărţi. Dar toată compania, pentru a profita de această dimineaţă liberă, coborâse în port cu Bryan şi copiii: sperau să poată închiria un vas cu pânze, pentru a merge pe insula Claire, unde creşteau palmieri.

în sfârşit, pe punctul de a muri de plictiseală, auzi Mercedesul lui Tom Farley oprindu-se în faţa hanului. îi văzu pe Kathleen şi pe George coborând. O privire spre chipurile lor o linişti: păreau fericiţi.

Maggie şi George se aflară încă o dată faţă în faţă, cu o

scară între ei. Dar de această dată, el era jos, cu ochii ridicaţi spre ea şi ea era sus, cu ochii plecaţi spre el.

- Ce bluză superbă, Frumoasa mea cu ochi de smarald, începu George cu o încetineală voită, ca pentru a o face pe tânăra femeie să înţeleagă că aveau o eternitate în faţa lor.

Porţi culoarea Irlandei, nu? Cu siguranţă vei pune să crească trifoi şi vei cânta vechi balade.

Maggie zâmbi. Avea nevoie de toate forţele pentru a nu alerga să i se arunce în braţe, dar simţea că nu venise momentul.

- Tom se simte bine? îl întrebă.

- Splendid. Când i-am anunţat vizita Genevievei, mai târziu în timpul zilei, a avut o singură îngrijorare: l-ar putea convinge pe frizerul său să vină să-l tundă şi să-l bărbierească înainte de sosirea sa? Nu, adăugă George, nu a fost singura sa preocupare.

- Ah?

- S-a gândit bine, ne-a declarat, că mai avea cel puţin treizeci de ani de trăit. Dar după criza din noaptea trecută, a crezut de datoria sa să scape de un secret pe care-l deţinea singur de la moartea lui Mildred. Maggie...

- Nu te îngrijora, dragul meu. Pot să suport. Este vorba de Nora, nu-i aşa? Ai avut o legătură cu ea?

- Ştiu, poate părea scandalos. O fată de şaisprezece ani. Dar aveam doar douăzeci de ani şi, pentru a spune adevărul, pentru mine era prima dată. Ea era cea care avea experienţă. Dar nu ştiam. Am luat asta.... iartă-mă Maggie.... am luat asta drept dragoste. Şi Dumnezeu să mă

ajute, ce-mi plăcea, era poate acea impresie de păcat, obligaţia de a ne ascunde, de a tremura la ideea că cineva ne-ar putea găsi. în clipa în care am plecat la Dublin... Este foarte greu de spus, Maggie.

- Te iubesc, George. Nimic nu se va schimba. Spune-mi totul şi uită. Bărbatul îşi trase îndelung sufletul.

- Mă pregăteam să plec la Dublin, pentru a petrece un an la Trinity College. Atunci mi-a declarat că trebuia s-o iau cu mine. Pretindea că o compromisesem. Nici un irlandez n-o va mai vrea şi trebuia să îndrepta asta. Altfel, îmi va face necazuri şi voi fi obligat să părăsesc ţara. Dacă mai puteam să ies viu. Am luat-o cu mine. începusem s-o detest, dar i-am propus să ne căsătorim. Aşa mi se părea drept. în ajunul nunţii noastre, seara, s-a lăsat antrenată de doi play-boy brazilieni şi s-a hotărât că viaţa cu ei va fi mai amuzantă.

- "Visuri irlandeze" şopti Maggie.

- Tatăl ei mă ura. Mai întâi pentru că o "compromisesem", apoi pentru că pusesem într-un film toată dezamăgirea, toată vina şi toată confuzia din mintea mea. îţi imaginezi sentimentele sale când am revenit aici pentru a turna un alt film. Ce prost am fost! Am crezut că, zece ani mai târziu, îl voi regăsi împăcat cu el însuşi şi cu lumea întreagă.

- Dar nu înţeleg, spuse Maggie. N-o cunoştea? Un tată sau o mamă îşi pot iubi copilul, în ciuda unor defecte îngrozitoare, dar să nu-i vadă defectele...

- L-ai văzut pe Liam Keavenu. Pe acel sărman nefericit. Soţia sa a murit când Nora era foarte mică. Fără îndoială, a

crezut că a făcut tot ce a putut. Pentru el, să recunoască, fie şi în taină, ceea ce era ea, ar fi însemnat să moară.

- Şi secretul lui Tom? întrebă tânăra femeie.

- Când Nora a plecat cu cei doi bărbaţi, încă nu înţelesesem. Credeam că fusesem cauza distrugerii sale şi mă acuzam. Nu pricepusem că Nora mă considera pur şi simplu ca pe un mijloc de a scăpa din Castlecove. Când Mildred, acea femeie sfântă, a văzut "Visuri irlandeze", mi-a apreciat suferinţa. Mi-a scris o scrisoare. Nora, spunea ea, avea o profundă nevoie de dragoste, pe care încerca să şi-o satisfacă în relaţii sexuale; trebuia să încetez să mă detest din cauza ei. Mildred se acuza pe ea însăşi. Greşise angajând-o pe Nora, în ideea de a o aduce pe drumul drept, oferindu-i puţină dragoste maternă; evident, problema fusese mult mai complicată.

Maggie se prinse de balustradă.

- Era pur şi simplu vinovată: te lăsase să pleci cu Nora.

George scutură din cap.

- Nu. Trebuia să continue să trăiască aici. Trebuia să-şi crească aici propria fiică. în fiecare seară, la ora cinci şi un sfert, trebuia să se afle faţă în faţă cu Liam Keaveny. A avut dreptate să mă sacrifice. Şi, după ce a văzut "Visuri irlandeze", mi-a scris totuşi acea scrisoare. Pe patul de moarte, i-a înmânat-o lui Tom, cerându-i s-o expedieze.

- Oh... Şi Tom n-a făcut nimic?

- Ba da. A trimis-o la Dublin, ultima mea adresă cunoscută, menţionând "Cu rugămintea de a-l urma". Dar atunci avusesem deja alte cinci sau şase adrese. Scrisoarea nu mi-a parvenit niciodată. Tom a bănuit asta,

mi-a mărturist în această seară, dar n-a făcut nimic: probabil uitasem de mult de Castlecove şi de Nora; de ce să mai facă să renască amintiri penibile? Când am avut acel incident, în timpul filmării, a bănuit intervenţia lui Liam. La spital, i-am vorbit despre telefon şi temerile i s-au confirmat. Acum, stă de vorbă cu Liam.

- Bietul om!

Brusc, lui Maggie i se făcu milă de Liam, obligat să privească adevărul în faţă.

- Dacă este să-l cred pe Tom, ştia de un timp cu ce se ocupa Nora. Iată de ce era furios Tom împotriva lui. Bărbatul a redeşteptat acea veche ură împotriva mea, într-un efort zadarnic de a-şi reabilita fiica în ochii altora şi ai săi. Dar Tom va fi înţelegător. Pariez că Liam va fi în această seară pe taburetul lui... De fapt, derbedeii tăi nu erau de aici: sunt trei lucrători la terasamente din Dunmanway, cu care lucrase odinioară Liam. Liam auzise discuţia noastră cu Kathleen; s-a folosit de ocazie pentru a le spune acelor inşi că eram nişte americani mizerabili, gata să profaneze un tezaur irlandez... Frumoasa mea cu ochi de smarald, oare vom rămâne astfel încă un secol? Sau cobori tu, sau urc eu.

- Gândindu-mă bine, şi una şi alta dintre soluţii are avantaje. în cazul când cobor, am putea merge să bem o Guinness la bar. După ce te-am auzit vorbind atât de mult, mor de sete. Dar, dacă urci, am putea merge în camera mea. Poate ai reuşi chiar să mă convingi să închid uşa cu cheia, măcar o dată.

învârtind cheia în broască, Maggie îi spuse lui George.

- Te rog, nu mă privi aşa.

Bărbatul se prăbuşi pe pat.

- Ce naiba vrei să spui? Doar nu m-ai adus aici pentru a vorbi despre unghiuri de luat vederi?

- Tu ai vorbit. Acum este rândul meu.

Se aşeză lângă el şi-i luă mâinile în ale sale.

- Vezi, am vorbit serios spunându-ţi că dacă nu voiam să ne căsătorim, nu era din cauza ta, nici a femeilor, nici a nimic altceva...

George îşi acoperi faţa cu mâinile.

- Frumoasa mea cu ochi de smarald, se lamentă, nu pot să îndur asta. Am făcut oare toate aceste eforturi pentru a te auzi declarând că tot nu te-am învins?

- în realitate, continuă Maggie fără să-l audă, este din cauza mea. Nu mă consideram făcută pentru căsătorie. Când eram la colegiu şi când John îmi era profesor, legătura noastră a fost pasionantă...

- Mulţumesc, făcu George cu o grimasă.

- ... dar, după ce ne-am căsătorit, n-a mai fost pasionantă deloc şi am crezut întotdeauna că pasiunea a fost ucisă de căsătorie. Am hotărât să nu mă mai căsătoresc niciodată, chiar dacă m-aş fi îndrăgostit din nou. Dar în această dimineaţă, Shelagh şi cu mine vorbeam despre bebeluşul nostru...

- Avem un bebeluş? întrebă George. Ce inteligent din partea ta. Ador bebeluşii. Dar nu credeam...

Maggie se lăsă pe spate pe pat.

- Oh, George, George! exclamă între două hohote de râs. Te iubesc atât de mult, teribil, nebuneşte.

-Atunci, dacă înţeleg bine, te vei căsători cu mine?

Se aplecă asupra ei şi-i mângâie obrajii.

- Cred că ar fi mai bine pentru bebeluş. Tu nu?

-Vrei într-adevăr copii?

Maggie îşi aţinti ochii verzi asupra pometilor săi, a bărbiei cu gropiţă, a gurii al cărei contur se schimba fără încetare.

- N-ar fi nimic dacă aş avea vreo doi, trei printre scenariile pe care le voi scrie pentru tine?

- Şi dacă ai scrie nişte filme pentru mine între doi sau trei bebeluşi? îşi afundă degetele în părul tinerei femei şi-i sărută sprâncenele, nasul, colţul gurii.

- Spune, nu eşti alergic la pisici? murmură Maggie.

O sărută pe piept.

-N-am nici cea mai mică alergie. Nu vei vedea nici un inconvenient dacă vom trăi uneori în California, ca şi în New York şi în alte părţi?

- Este cea mai bună regiune pentru a pune să crească avocado şi mi-am dorit întotdeauna să cultiv avocado. Voi putea continua să beau bere în public?

-Voi putea continua să te sărut în particular?

Cuvintele tăcură. Trupurile se întinseră unul spre celălalt.

Mai târziu, George declară:

-încep să cred că mă iubeşti puţin.

- Sper că nu eşti încă pe deplin convins, murmură

Maggie, cu nesfârşită tandreţe.

- Oh?

- Vezi, mi-ar plăcea să-ţi expun fapte noi.

- înainte de prânz? Maggie se prefăcu că se gândeşte.

- Nu ne-ar face rău să sărim o masă. Blugii mei au devenit prea strâmţi.

- Eşti perfectă. Dar îţi voi spune un lucru... Tocmai mi-am pierdut apetitul. Pentru a merge la masa de prânz, fireşte.

Castlecove, Comitatul Cork, Irlanda. De difuzat de urgenţă.

George McDonagh a terminat astăzi turnarea noului său mare film "Lamentaţie pentru Art O'Leary".

Acest film, bazat pe un poem din secolul al XVIII-lea scris de Eileen O'Leary, din Cork, are drept vedete pe Genevieve Joyce, în rolul poetei şi pe McDonagh, în cel al eroului. Este prima sa apariţie în faţa camerei. Producţia prezintă numeroase caracteristici excepţionale, între altele, folosirea pentru toate rolurile, cu excepţia celor două principale, a locuitorilor din regiune. Celebrul critic cinematografic Lorenzo F.X. Delgado, a prezis într-un articol publicat în peste două sute de ziare, că lucrătorul de terasamente la pensie, Liam Keaveny, va câştiga un Oscar pentru interpretarea lui Abraham Morris, soldatul britanic care l-a ucis pe Art O'Leary, pentru că-i râvnea calul.

Filmat în întregime pe bandă video, la Castle Killashee, de cameramanul Adam Manski şi asistenta sa tehnică, Cindy Kinicott, "Art O'Leary" va fi transformat la New York în format 35 mm. Distribuirea este prevăzută pentru

primăvara viitoare, după gala de deschidere de ziua sfântului Patrick, la Boston, oraşul natal al soţiei regizorului.

Sfârşit

Solicitanţii la
„CARTEA PRIN POŞTĂ“ se pot adresa „S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“
Bucureşti, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1 tel. 021-223.63.07. sau C.P. 41-129.
Pentru relaţii editoriale se pot adresa editurii: str. Panait Istrati 62, sector 1 tel/fax 021-224.16.98 tel.: 021-665.45.65

In ITALIA *detailiştii şi cititorii noştri fideli se pot adresa pentru cumpărături sau abonamente la oricare din cele şapte colecţii ale noastre: El şi Ea, Romantic, Roz, De Aur, Nostalgic, Poliţista, Mari Romane de Dragoste, la numărul de telefon: 00393480820307.*